

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies duodecimus, decimus tertius et decimus quartus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1868

De S. Seraphino Capucino Conf. Asculi In Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71232)

AUCTORE
J. B. F.

multa totis viribus opere complevit. Ticinensem ecclesiam sacris templis et cœnobiis mirifice auxit; in quibus additis proventibus novos sacerdotes, novasque moniales instituit. Pari pietate et munifica liberalitate beato Isnardo sacri Ordinis Prædicatorum, cui beatus Antistes vinculo perfectæ charitatis junctus erat, sancti Thomæ Apostoli monasterium dono dedit: quorum mutua charitas magno spiritus ardore incensa agro Dominico multum profuit.

ac mortis
tempus et sepultura referuntur.

7 Animadvertens Papiensem urbem perquam maxime illustratam variis Sanctorum reliquiis, in singulis totius civitatis templis eas solertissime perquisivit: scriptoque eas mandans, per-

breve de eis condidit compendium: quod tanti Præsulis fide munitum, iisdem reliquiis majorem adauxit venerationis cultum. Eidem compendio adjecit insuper templa, regia Longobardorum munificentia constructa, regumque sepulcra et Ticini antiquissimam originem. Facultates sui episcopatus proventibus Rozzaschi oppidi et Portus Albaræ castelli ampliavit. Demum in rebus tum divinis, tum humanis sanctitate clarus migravit ad Dominum anno supra millesimo * ducesimo quinquagesimo quarto. Cujus tumulatum corpus in subterraneo maximi templi oratorio, quod Sancti Syri Confessio nuncupatur, honorifice custoditur. *

D

* Lege millesimum

* Nota 11.

DE S. SERAPHINO CAPUCINO CONF.

B

ASCULI IN ITALIA.

E

COMMENTARIUS PRÆVIUS.

Sancti biographi; Vita hic danda; ætas et obitus dies.

ANNO MCLIV.

S. Seraphinus, cujus Vitam a Boverio, inter hic recensitos

Sancti Seraphini virtutes, præclara facta et miracula, quæ ipsius meritis et intercessione a Deo patrata sunt, varii vario tempore ex Ordine FF. Minorum Capucinorum sacer-

cerdotes, aliique scriptores litteris consignarunt. Horum præcipuos, quorum et lucubrationes in judicio Romano examinatae et, ut loquuntur, compulsatae fuerunt, asseratum in suppellectili nostra litteraria processuum, qui ad legitimum ipsius cultum impetrandum auctoritate Apostolica instructi fuerunt, compendium, quod anno 1733 typis Cameræ Apostolicæ est editum, sequentibus verbis refert: Nactus est Servus Dei sequentes Vitæ scriptores, quorum primus contemporaneus fuit Servi Dei, reliqui vero recentiores; hos inter omnes locus dignior debetur Zachariæ Boverio Salutiensi Ordinis Capucinorum, historico cæteroque probatissimo, omni fide dignissimo, et dicti Servi Dei contemporaneo, qui ipsius Vitam, Annalium Ordinis Capucinorum tomo secundo, anno 1639 vulgato, insertam, composuit. Sequitur P. Carolus de Haremburg Bruxellensis, dicti Ordinis religiosus et concionator, qui hujus Servi Dei Vitam in Opere intitulo: Flores Seraphici, anno 1642 edidit. Plenius nostris diebus P. Petrus Benedictus Joanninus Urbinatensis, ejusdem Ordinis prædicator egregius, et consultor, dum vixit, hujus Congregationis, qui Seraphini gesta et miracula ex antiquis monumentis complexus est, eaque Italice anno 1709 publici juris fecit. P. Silvester, Mediolanensis concionator et dicti Ordinis annalista, hujus Servi Dei Vitam circa annum 1729 concinnavit. Ac postremo insignis pietate vir P. Franciscus Galuzius Societatis Jesu, qui paucis annis ante suam felicem obdormitionem in Domino compendium Vitæ dicti Beati publici juris fecit.

C

2 Laudata P. Caroli de Aremburg lucubratio, quæ mihi præ manibus est, eadem virtutum, quorum exercitio et in adolescentia et in religione supremam perfectionem Sanctus noster est consecutus, exempla iisdem adjunctis ornata, quæ in citato Boverii opere, in Bibliotheca nostra asservato, continentur, stylo interdum, mutato refert; miracula vero, quibus et in vita et post mortem Seraphinus claruit, eodem prorsus stylo, quo hæc in Boverii Annalibus leguntur, recenset: ita ut nihil a Sancto nostro præclare factum, quod in vita, a Boverio concinnata, haud reperitur, citatum Caroli opus lectori proponat. Laudatas, quas Joanninus, Silvester et Galuzius ediderunt, lucubrationes mihi comparare haud in promptu fuit. Qua de re doleandum, nam certo Joannini, qui S. Seraphini res gestas et miracula ex antiquis, ut statim dictum, monumentis collegit, opus mihi plurimum subsidii, hujus Sancti Vitam illustratro, contulisset. Ast hanc inopiam processuum Compendium aliquatenus pensabit. Cum enim hisce construendis, præter jam citatas Vitæ variæ aliæ nondum prælo subjectæ, ut in dicto Compendio est legere, et ab auctoribus Sancto nostro coævis compositæ inseruerint, iisque ad trutinam redactis, omnia, quæ ad S. Seraphini virtutes comprobandas in illis reperta fuerunt, postquam in Romano judicio recognita fuissent, in hoc Compendio fuerint exarata, hinc sane, si non omnia, quæ Joanninus, Silvester, Galuzius et anonymi Monumentorum Mss. auctores posteritati commendarunt, saltem illorum præcipua, et ad Sancti nostri gloriam maxime conducentia, nobis cognita esse, fit consecrarium.

biographos
primum lo-
cum tenente,

F

3 Sæpe laudatus Boverius, qui, teste Luca Waddingo in libro, cui titulus: Scriptores Ordinis Minorum, anno 1568 natus, ejusdem seculi anno 80 Capucinorum Ordinem est ingressus, in quo, postquam

concinnatam
damus,

A quam varia munia obiisset, anno 1638 ex hac vita migravit, Ordinis sui Annales duobus tomis distinctos composuit, illorumque secundo, qui anno 1639, defuncto auctore, in lucem prodit, S. Seraphini res gestas, variis SS. Patrum et Sacrae Scripturae locis ornatas, concinnavit; miracula vero, quae Sancti nostri meritis et intercessione patrata fuerunt, ex Actis, auctoritate Apostolica ad ipsius cultum impetrandum constructis, se descripsisse, in lucubratione aperte declarat. Licet hic biographus, a quo de Sancto nostro, cui coaevus fuit, memorat, vel ipse viderit, vel saltem ab oculatis et fide dignis testibus audiverit, nullibi exprimat; non tamen rationes desunt, quae ipsi lectoris fidem conciliare valeant. In primis enim inter S. Seraphini biographos primum locum, ut supra vidimus, obtinet, ipsumque, qui dictos processus auctoritate Apostolica instruxere, historicum probatissimum omnique fide dignissimum appellant; deinde, praeterquam quod ipsius lucubratio in iudicio Romano examinata et compulsata fuerit, ab ipsis etiam, qui saepe citatum processuum Compendium exararunt, auctoribus ex laudatis Vitis selecta, et, ut in Boverii Annalibus exstat, Sancti nostri supernaturalibus donis et miraculis demptis, ad verbum anno 1733 typis Camerae Apostolicae edita fuit. Quae omnia, Sancti nostri Vitam, in Boverii opere contextam, optima notae monumentum esse, in quo ejus virtutes et praecclare facta fideliter litteris consignata reperiantur, evincunt. Hanc nos hic recudemus, et consuetis Annotatis, quibus inseremus, quaecumque in citato processuum Compendio notatu digna et in ea desiderari reperiantur, illustrabimus; cui deinde ipsum Canonizationis Decretum, Roma Bruxellas ad RR. PP. Capucinos missum et nobis ab iis communicatum, subjungemus.

anno 1604, sexaginta quatuor annos natus, die 12 Octobris, quo colitur, obiit.

B 4 Priusquam id praestemus, quaedam circa Sancti nostri aetatem obitusque diem hic notanda videntur. S. Seraphini natiuitatis epocham, quam Boverius in toto Vita statim recedenda dekursu nusquam exprimit, seculi XVI anno XI Summus Pontifex Clemens XIII in citato Decreto sequentibus verbis affigit: Seraphinus in oppido Montis Granarii Firmanae dioecesis natus est anno Reparatae Salutis MDXL. Eodem etiam anno ipsum mortalem vitam ingressum, processuum Compendium sic refert: Seraphinus ab Asculo dictus, quia in ea civitate diutissime commoratus majora edidit virtutum exempla, mirabiliora patravit et pretiosam mortem obiit, in oppido Montis Granarii Firmanae dioecesis anno Christianae vulgaris aerae 1540 natus est. Saepè laudatus Boverius cum citato processuum Compendio ipsum aeternam in caelis virtutum mercedem anno 1604 recepisse, aperte declarat; verum illum tunc temporis septuagenarium fuisse, haud sine errore affirmat, cum ab ipsius natiuitatis anno 1540 usque ad 1604, quo ex hac vita migrasse, constat, non septuaginta, sed sexaginta quatuor anni numerentur. Nec solum Boverius verum etiam Ferrarius, Arturus a Monasterio et Hueberus, quorum primus die 26 Septembris, secundus 26 Octobris, tertius vero 20 Novembris Sancti nostri memoriam annuntiant, sunt corrigendi: nam ex Summi Pontificis Clementis XIII Decreto, a nobis infra recedendo, Sanctum nostrum 12 Octobris die, quae mortis ejusdem anniversaria est, celebrari, fit manifestum.

Tomus VI Octobris.

VITA

S. SERAPHINI ASCULANI

SEU A MONTE GRANARIO,

IN ORDINE FF. MINORUM CAPUCINORUM LAICI PROFESSI,

Auctore Zachario Boverio,

Ex tomo II Annalium Ordinis Capucinorum.

PROLOGUS.

Jam vero ex Piceni provincia vir illustrissimus, et immortalis memoria dignus, Seraphinus a Monte Granario, laicus, tot triumphis clarus inter Religionis sydera emicat; ut tamquam novum orbis prodigium, omnium in se haud immerito oculos convertat: tot enim caelestium virtutum luce, tanto sanctimoniae splendore, tam denique ingenti signorum ac miraculorum majestate fulget, ut, si caelestem Virum praedicavero, haud satis dixerim; sin angelicum, neque aequam ipsius laudem attigerim, nisi ex indito illi nomine, cui et ipsa praecclare gesta respondent, Seraphicum tandem appellavero: quo fit, ut in his explicandis, tametsi rerum materia exuberante, paulo longiori historia uti compellar, ab instituta tamen brevitate haudquaquam sim recessurus.

Auctor, se S. Seraphi Vitam,

2 Porro, quemadmodum firmamentum, ab ipsa orbis natiuitate, ita a Deo conditum fuisse, nemo ignorat, ut in eo stellae per noctem suo quoque lumine radiantes, perpetua temporum serie, aliae quidem orientes, aliae occidentes corruscarent, et sua orbi lumina impertirentur: hoc quoque modo Deus Opt. Max. cum primum Ecclesiam, velut splendidum veritatis firmamentum, in orbe condidit, innumera justorum hominum, qui stellarum instar sua mortalibus in orbe virtute lucerent, multitudine ita exornandam voluit, ut suo quaque tempore orirentur et occiderent; atque aliae quidem minori, aliae majori luce emicarent. Nam, ut Apostolus ait: « Sicut stella a » stella differt in claritate, ita et resurrectio » Sanctorum a. » Plerosque hactenus illustres religionis viros, tamquam hujus firmamenti stellas sua virtutum luce, alios quidem ampliori, alios vero breviori emicantes aspeximus. Jam vero levem quemdam et exiguum vaporem ex imo terrae sinu, divina Solis illius immutabilis virtute ductum; atque ad nobiliorem stellarum ordinem ea potissimum ratione evehctum, intuari libet; ut, qui in ipsius vitae perfectionem ac vir-

ut illam mortales imitentur, elucubrare dicit.

F

a

AUCTORE
Z. BOVERIO.

tutum fulgorem mentis oculos intendunt, non in ipsius tantummodo luce, tamquam aliena virtute tumidi exultent; sed, præeuntis lucem ac vestigia sequentes, ad ejus imitationem festinent; atque illius quodammodo odore attracti, inter odorifera ipsius vitæ exempla, velut inter lilia pascantur, donec aspiret dies, et inclinentur umbræ; nam, ut Gregorius ait: « Quid per lilia, nisi illorum vita declaratur, qui veraciter dicunt: » Christi bonus odor sumus Deo? Electi ergo, ut » assequi summa prævaleant, conspecta odorifera et candida justorum vita satiantur; sed, » quia in hac vita positi necdum valent satiari, » per præcedentium interim patrum exempla » pascuntur; ideo dicit se pasci, donec aspirat » dies et inclinantur umbræ. Tamdiu quippe refici justorum exemplis indigemus, donec præsentis mortalitatis umbras, æterno die aspirante, transeamus. b. »

b

B

ANNOTATA.

a *Epist. B. Pauli I ad Cor. cap. 15, v. 41 et 42.*
b *Lib. 24 Moral. cap. 6.*

CAPUT I.

S. Seraphini genus, patria, parentes; pia educatio; cæmentariam artem addiscit; Capucinorum ordinem ingreditur.

Ipsius genus,
patria, parentes:

a

Seraphini igitur, cujus vitæ historiam aggredimur, patria Mons Granarius fuit, Firmani agri oppidum, Firmo a haud longe distans; cui si quæ vel ex nomine laus debetur, ea sane est: quandoquidem ex pingui illius gleba exiguum hoc tritici granum exortum, in tam uberes evangelicæ perfectionis fructus excrevit, ut totum Christianum orbem sua virtutum segete compleverit. Genus sanguine quidem humile fuit: quippe, qui ex patre Hieronymo, cæmentariæ artis fabro, et matre Theodora, humili genere orta, originem traxerit, sed virtute ac pietate clarum. Theodoræ siquidem ita in oppido pietas ac religio pervulgata erat, ut, cum de alicujus pietate sermo fieret, ea passim in exemplum adduceretur. Cui vero dubium esse potest (si tamen eum vera audire delectet) non generis, sed virtutis nobilitatem apud Deum veram censeri? « Summa » apud Deum » (ait Hieronymus) « nobilitas » est, clarum esse virtutibus b. » Quid apud Deum in viris nobiliter Petro, qui piscator et pauper fuit? Quid in fæminis beata Maria illustris, quæ sponsa fabri describitur? Sed illi piscatori et pauperi cælestis regni a Deo creduntur claves: hæc sponsa fabri illius mater esse meruit, qui orbem universum sua virtute fabricavit. Eligit enim Deus ignobilia et contemptibilia hujus mundi, ut potentes ac nobiles ad humilitatem facilius adducat.

C

b

2 Hieronymus igitur cum duos ex Theodora

liberos suscepisset, Silentium scilicet majorem natu, et Felicem, qui apud nos deinde Seraphinus nuncupatus fuit: Silentio patris artem sectante, Felix sub Theodoræ matris educatione prima cum lacte pietatis semina sugit. Quamquam enim parentum pietas sæpenumero liberorum pietatis seminarium esse solet; huic tamen cum optima ab incunabulis educatio accedit, facile in pueri animo, velut in cera, ea virtutis imago imprimitur, quæ ab educatione proficiscitur. Hoc modo cum Felix prima pietatis rudimenta a matre hauriret, majoraque ab eo, qui illum ab utero in filiorum Dei numerum ac dignitatem vocaverat, cælestis gratiæ adminicula acciperet, tanta animi propensione in ipsa tenella ætate supra annos, et communem aliorum puerorum usum, in res divinas ferebatur; ut summum illius studium esset, sacris Mysteriis interesse; Dei verbum attente percipere; ecclesias devotio- nis gratia adire; corollas recitare; solitaria ad orandum loca quærere; in oratione ingemiscere ac, puerilibus omnibus abjectis, pietati vacare. His dum Puer in paterna domo studiis incumbit, pater, qui gravi inopia premebatur, Felicis operam cuidam agricolæ locat, qui armentorum illi custodiam commendat. At, qui præstantiora animo versabat, huic dum curæ ex patris obedientia invigilat majori interea animum custodia servat. Armentis enim passim per prata pabula quærentibus, is solitarium in locum secedens, ubi solum Deum præsentem haberet, genu flexo animum pascit; vespere autem incumbente, cum, armentis ad stabulum reductis, simul cum aliis cœnasset, mox se ab aliis segregans, intermissam Dei orationem repetit; atque hæc quidem Puerulus observat c.

3 Cum vero, adolescente jam ætate, Hieronymus pater e vivis excessisset, Felix a Silentio fratre majore natu, domum revocatus, ad prima cæmentariæ artis rudimenta addiscenda compellitur. Vir erat Silentius agrestis, austerus et ad omnem exardescentiam paratus: quo fiebat, ut facile et levi quacumque ex causa Felicem objurgaret, sæpeque verberibus cæderet. In has vero animi furias eo magis prodire videbatur, quod Felix hoc tempore tres hebdomadæ dies solo pane et aqua contentus jejunare soleret studiosusque orationi vacaret: quapropter, cum sæpe refectionis tempore se ab aliis sejungeret, ut jejuni ac orationi incuberet, id Silentius tam ægre ferebat, ut crebris eum pugnis et verberibus peteret. Id porro satana præsertim auctore fiebat, qui, ut Felicem a cælesti proposito abstereret, in eum Silentii fratris animum accendebat. At satanæ Dei consilium ignorans, quo Felicem hisce duris et asperis, velut aurum igne probatum, ad divinum opus parabat, ut ex eo tandem vas quoddam admirabile conflaret, divino operi famulabatur.

4 Hæc cum diu Felix summa animi patientia pertulisset, accidit, ut Nicolaus quidam qui in Lauri oppido Capucinos fratres, antequam iis ibi conventus exstrueretur, hospitio excipere consueverat, cum sibi columbarium ædificandum decrevisset, Silentium ad opus accerseret, qui eo accedens, dum suam cum Felice in ædificatione operam impendit, Felix sua de more jejunia et orationum

D
præclara pietatis semina ab ineunte ætate a Deo accipit: armentaria pascit:

E

c

cæmentariæ arti sub Silentio fratre, a quo sapius vexatur, operam dat:

F

Capucinorum Ordinem puelle hortatu

A orationum tempora observabat. Nicolao filia quaedam virgo erat, Ludovica nomine, quæ, cum Felicem sæpe jejunantem ac frequenter orantem animadvertisset, cibos, quibus vesci in Quadragesima licet, illi interdum parabat; quos cum ille respiceret, mirabatur Ludovica Adolescentis pietatem; atque eo magis, quod cum, eo audiente, interdum Dionysium Carthusianum de quatuor Novissimis legeret, Felicem ita ex legentis ore pendentem cernebat, perinde ac si ab ea cœleste quoddam oraculum perciperet. Sæpe itaque cum vel de paradisi gaudiis, vel de inferni pœnis, aut extremo judicio ab Ludovica lectio repeteretur; ea tantopere Felicis animus aliquando permotus fuit, ut in hæc tandem verba prorumperet: « Quid agendum, o Ludovica, quando res » tanta severitate examinantur? Ad eremum » fugiendum et eremitarum vita amplectenda. » Cui Ludovica: « Quid Eremitas commemoras? » Tibi ad Capucinos, non ad Eremitas eundum. » Numquam Felix Capucinos aut viderat aut agnoverat; quamobrem, quinam hi Capucini sint, exquiri. Cui illa, cum Capucinorum vitam, mores religionemque verbis descripsisset, vehementer Felicis animus in eos accendi cœpit: quo fiebat, ut frequentius de Capucinis cum ea verba faciens, eos Tolentini d, quod haud longius aberat, fixo domicilio frui intelligeret.

d
ingreditur, 5 Jam Felix hujusmodi religionis amplectendæ propositum, Deo auctore, inspiratum animo conceperat; quare, cum has flammæ a Deo excitas diutius in mentis sinu ferre non posset, fratre inconsulto, Tolentinum proficiscitur: ubi suo animi consilio fratribus patefacto, primum quidem ob viduæ matris pauperiem res ab iis difficilis putatur; at Silentii fratris ratione habita, cum in meliorem spem assurxisset, Laurum revertitur; ubi asperioribus a fratre contumeliis ob susceptum iter exceptus, summa omnia patientia tolerat, ac tamdiu tantaque animi constantia religionis fores pulsat, ut ante perfectum columbarii opus in religionis gremio a provinciali vicario exceptus, sub Seraphini nomine in ea militare cœperit.

C 6 Quam vero admirabilis hic Dei sapientia eluceat, facile iis perspectum est, qui Viri hujus, cujus tam illustris tum vita, tum apud Deum et homines gloria futura erat, ut inter illustriores orbis viros recte connumerari queat, conversionem animo revolvunt, quæ non cœlesti prodigio, non Domini voce, ut Sauli quondam, non denique eximii alicujus divini verbi præconis tonitru personante, sed imbecillis tantum cujusdam puellæ verbo cœpta et peracta fuit, ut non gloriatur in conspectu ejus omnis caro: et, quo infirmiora illius vocationis primordia fuere, eo magis a Deo profecta crederentur. Hoc suæ conversionis initium, cum Seraphinus ab hac Ludovica non obscure exortum agnosceret, eidem quoque testatam esse voluit; cum enim nonnullis post hoc elabentibus annis, Lauri jam tunc conventu exadificato, eo aliquando appulisset, Ludovicam eo tempore honesto cum viro collocatam inveniens, his verbis alloquitur: « Plurimum, o Ludovica, » tuis consiliis ac piis hortationibus debeo, qui- » bus me ad hujus religionis sinum adduxisti;

cui parentum ipsius in cœlis gloriam, in grati animi testimonium revelat.

* lege testatum

» neque ullis me unquam, quidquid studii impend- » dam, meis tibi officiis satisfacere posse ingenue fateor: ejusmodi enim est tuum in me beneficium, ut habendis agendisque gratiis par » esse nequeam. Verum, ne te absque ullo grati » animi testimonio præteream, hoc saltem fausto et optato te nuncio excipiam, ut Nicolaum » patrem ac Petruciam matrem jam inter Beatorum agmina cœlesti gloria donatos scias. » Cui illa: « Utinam id ita esset; nihil profecto » mihi nuncii optabilius afferri posse! » At Seraphinus: « Si testi (inquit) oculato credendum est, » cum eos ego hisce oculis ab cœlesti patria » triumphantes conspexerim, id plane et mihi » id asserenti te credere æquum est e. »

AUCTORE
Z. BOVERIO.

ANNOTATA.

a Archiepiscopi Marchiæ Anconitanæ in Ecclesiæ ditione civitate.

b Epist. 14 ad Celantiam.

c In processum Compendio sequens de Sancto nostro prodigium legitur: Ex his autem virtutum actibus adeo Deo gratus effectus fuit, ut usque tunc illius futuram sanctitatem insigni miraculo idem Altissimus comprobare dignatus fuerit: nam, cum Felix (quo nomine priusquam Ordinem Capucinorum ingressus erat Seraphinus, vocabatur) ad invisendam sacram ædem Lauretanam semel pergeret, flumen Potentiæ imbribus turgescens, mirantibus omnibus, qui aderant, iterum atque iterum sicco pede trajecit, ut constat ex teste de visu, Summario D. num 3, § 10.

d Quæ episcopalis Italiæ in ditione Pontificia sub archiepiscopo Firmano civitas est.

e De hoc prodigio processuum Compendium altum silet.

CAPUT II.

Ipsius præcipuæ virtutes: temperantia, paupertas, obedientia, castitas ac humilitas.

Seraphinus igitur Seraphico habitu apud Capucinos velut lorica contextus, cum se ad religionis castra, non ad otium aut quietem sed ad perpetua hostium certamina subeunda a Deo vocatum non ignoraret; cum primum Seraphicæ militiæ cingulum induit a, bellum cunctis spiritus hostibus indicit: cumque nullum absque hoste locum esse agnoscat, non solum undique sibi ab hostium insidiis cavet; verum et hostes ubique vexat et persequitur. At quandoquidem ea in bellis cum hoste suscipiendis ratio ineunda est, ut, si qui in regno domestici hostes, ac peruelles sunt; ii prius omni studio subjiciantur, ne consilia cum hoste communicantes, intestinum bellum intendent, unde certa illi perniciës oriatur: hoc plane sapientissimum Seraphini consilium fuit;

S. Francisci tunica suscepta, carnem, quam spiritus maxime periculosum hostem agnoscit, a

qui,

AUCTORE
Z. BOVERIO.

qui, cum carnem, immanem et domesticam spiritus hostem ac perduellem esse, satis superque perspectum haberet, primo, Pauli Apostoli exemplo, adversus eam bello pugnare cepit, de quo Augustinus: « De hac » (ait) « congressione lo-
» quebatur Paulus, cum dixit: Ego igitur sic
» curro, non quasi in incertum; sic pugno, non
» quasi aerem verberans. Et tanquam e contra-
» rio responderetur ei: Quis est vel ubi est ad-
» versarius tuus, contra quem pugnas? Respon-
» dens ait: Castigo corpus meum et in servitu-
» tem redigo; id est, in corpore meo est, non in
» aere, contra quem pugno; libido est, scilicet,
» inimica vitæ meæ, quæ me currentem et pla-
» cere Deo volentem per momenta aculeis impu-
» gnat et provocat, quo agonis mei cursum im-
» pediens auctorem suum diabolum faciat esse
» victorem: ideo castigo corpus meum, ubi porto
» hostem meum in me b. » Quapropter carnem
dura primum obsessione atque annonæ subtra-
ctione premens, tanto abstinentiæ rigore corpus
extenuat, ut præter illa trium dierum cujuslibet
hebdomadæ jejunia, quæ solo pane et aqua et-
iamnum adolescens celebrare consueverat, omnes
B. P. N. Francisci Quadragenas, quæ omnem fere
anni circulum complectuntur, nullo prorsus in ve-
spere fructuum esu aut potu adhibito, observaret.

8 Verum ex panis et aquæ inedia, quam diu
prosecutus est, cum eam corporis cachexiam
contraxisset qua sanguinem simul cum lotio
effunderet: ita ab ea abstinnit, ut illam solemnio-
ribus dumtaxat quibusdam pervigiliis repeteret;
cæteris vero diebus sola pulve contentus, quam
cinere etiam sæpissime aspergebat, ab omni sive
carnis sive piscium obsonio ita se continere con-
sueverat, ut vix ullus id unquam animadvertet-
ret. Eam is fore in quotidiano jejunio panis men-
suram sibi statuerat, quæ dimidiatum panem non
excederet; Pauli primi eremitæ potissimum
exemplo permotus, cui Deus dimidiatum dumtaxat
panem corvi opera ministrabat. Verum anonariæ
rei difficultate aliquando grassante, ut
pauperes aleret, dimidiatum panem ad quartam
dumtaxat partem contrahere solebat. At vero
extra communis refectionis tempus ab omni adeo
cibo et potu abhorrebat; ut neque ipso æstivo
tempore, tametsi siti æstualet, ac eleemosynarium
munus excercens sæpe ab amicis ad vinum
degustandum provocaretur, ullo aut cibo aut po-
tu unquam usus fuerit. Denique ea hujus Viri
abstinentia erat, ut, cum nulla ad corporis ali-
mentum voluptate duceretur; non gustus, sed
natura dumtaxat cibum appeteret. Inter hæc ta-
men, nec tristis nec satyricus, aut severus alio-
rum censor unquam visus: gravi enim quadam
vultus hilaritate, cui et charitatis benignitas con-
juncta erat, ita aliorum animos refovebat, ut
omnium etiam infirmitatem sustineret.

asperrimo-
que cilicio
ac duris fla-
gellis quoti-
die cædit.

9 Verum haud sat Seraphico pugili fuerat,
carnem dura abstinentiæ obsidione circumcincin-
xisse, nisi multiplici quoque austeritatis telo
confoderet. Vox Gregorii est, carnem mollibus
nutriri ac blandis foveri. « Ut enim » (inquit)
» caro mollibus, sic anima duris nutritur. Illam
» blanda refovent, hanc aspera exercent; illa
» delectationibus pascitur, hæc amaritudinibus

» vegetatur; et sicut carnem dura sauciant, sic
» spiritum mollia necant; sicut illam laboriosa
» interimunt, ita hunc delectabilia extinguunt c. »
Quapropter, ne domesticus hostis mollibus inso-
lescat, asperrimo illum diu noctuque cilicio pre-
mit, ac tam duris quotidie verberibus cædit, ut
totum circumcirca solum illius sanguine consper-
geret. Generosus siquidem Christi Miles, cum ex
clavorum acuminibus sibi flagellum construxisset,
absque hostis sanguine e prælio discedere inho-
nestum ducebat. Nullum denique tam durum et
asperum austeritatis genus erat, quo proprium
corpus, quod asinum appellare solebat, asini in-
star non afficeret.

10 Hinc tam rigidus paupertatis cultor evase-
rat, ut cum animam ab omni rerum cupiditate
non modo liberum, sed et alienum gereret; re-
bus quoque non ad voluptatem, sed ad necessita-
tem dumtaxat, ac veluti vi quadam adductus ute-
retur. Habitus enim, dummodo corpus tegetet
atque honestati inserviret, non quis melior aut
mollior, sed potius quis deterior et obsoletior es-
set, ab eo quærebatur; neque statim lacerum
mutare, sed multis segmentis reconcinatum ad
extremam usque vetustatem gestare consueve-
rat. Hujusmodi quosque femoralibus, strophio-
lis, sandaliis, cingulo utebatur, quæ vix præ ve-
tustate sibi hærerent. Multo sane iis paupertate
felicior, qui cum pauperes ac nudi a natura ge-
niti sint, et rursus nudos, et pauperes ad eam
illos regredi oporteat, brevem hunc vitæ cursum,
quem inter utramque paupertatem facilem ac pa-
catum possidere valent, multarum rerum questu
perturbatum ac veluti atra tempestate jactatum
sibi esse malunt; præsertim cum illud in divitiis
maximum sit, quod supervacaneæ sint, agnoscere.

11 Cæterum ut se integrum ac perfectum pau-
pertatis exemplar præ se ferret, cellam, non quæ
clarior aut illustrior, sed quæ obscurior, quæ
pauperior esset, quæque ceteros deterreret, sibi
semper eligere consueverat, qua potius ad pau-
pertatis fragmenta, quæ passim in conventu col-
ligebat, reponenda, quam ad habitationem aut
solatium utebatur, in qua tametsi lectulus esset,
humi tamen sæpe cubans, in eo interdum ad
quietem uteretur, non jacens, sed sedens, scam-
mo capiti supposito, brevem somnum capiebat.

12 Domestico itaque hoste, ne in spiritum in-
surgeret, hoc modo in servitutem redacto, tutius
deinde in reliquos spiritualis vitæ hostes aciem
convertit. Inobedientiam in primis, primum ho-
minis malum, ac veluti quandam naturæ nostræ
pestem, demum totius humani generis inimicum
fuisse, ex Adæ historia agnovit, qua a primis
nostri generis parentibus sublata, ii facile et sine
labore, et cum iis totum quoque genus humanum
cœlestem beatitudinem adepti fuissent: quo fit,
ut ea hominis animam occupante, nullum bonum,
nullum meritum, nulla merces, nulla virtus ei-
dem inesse possit: ut enim Gregorius ait: « So-
» la obedientiæ virtus est; quæ virtutes cæteras
» menti inserit insertasque custodit d. » Hinc
Sauli Samuël inobedientiam exprobrans ait:
» Nunquid vult Deus holocausta et victimas, et
» non potius ut obediat voci Domini? Melior
» est enim obedientia, quam victimæ, et auscul-

D

c

Attissimam
paupertatem

E

collit.

F

Perfecta in
S. Seraphino
obedientia,

d

» tare

A "tare magis, quam offerre adipem arietum e." e
 Quam ob rem propriae voluntati, quæ totius inobediencie parens et origo est, tam acre bellum intentat, eamque tanta vi et contentione ad extremum usque vitæ halitum insectatur, ut tandem expirare coegerit: neque enim post solenne obedientiæ votum ab eo nuncupatum, ullus propriae voluntatis sensus, quo ea vivere aut vigere agnosceretur, in Seraphino unquam deprehensus fuit; sed, cum Dei tantum ac superioris, sibi Dei loco præsentis, voluntatem sibi animo infixam ac veluti insculptam haberet, hinc perfecta illius obedientiæ exoriebatur, qua nec rem præceptam aliquando discernere, nec præcepti causam examinare, nec præcipientis modum, intentionem, imperium, finem discutere noverat: hoc solum in animo versans, quo pacto superioris perfecte voluntati obediat. Eo fiebat, ut nullum obedientiæ pondus illi unquam grave videretur, nihilque in qualibet virtutis exercitatione tam magnum ac peculiare sibi vendicaret, cui vel leve obedientiæ præceptum non anteferet.

B
 13 Mos erat Seraphino in diebus jejunii ab vespertina semper se refectiuicula abstinere: quem cum jam ab exordio observasset, hunc quadraginta annorum spatio nunquam deinceps interceperat. Contigit vero, ut in conventu Montis-Filatani Guardianus, de ipsius obedientia periculum facturus, quo tempore reliqui fratres jejunii tempore fructibus in refectorio vescebantur, absentem Seraphinum accersiri jusserit, quandamque dapsitici panis, avellana et saccharo conditi, illi portionem comedendam obtulerit. Quid Seraphinus? Non antiquam abstinentiæ consuetudinem, tot annorum præscriptione, non interceptam jejunii formam, non intempestivum Guardiani imperium, non alia animo revolvit; sed, vix jubentis voce voluntateque percepta, saccharatum panem gustat, comedit, totum assumit. Quo fit, ut prompta illa animi obedientia magis Guardiani et fratrum mentes, quam diuturna illa et voluntaria multorum annorum abstinentia ædificaverit.

C
 14 Rursus, cum in Asculano conventu Guardianus, ut illius obedientiam probaret, novum illi habitum, quem indueret, obtulisset, eoque Asculanam urbem, in qua quotidianam stipem exigebat, circumire jussisset; gravior quidem hæc illi res visa fuit, qui obsoleto ac interpolato hactenus semper habitu usus fuerat; at levem obedientia præstitit: nec quicquam enim superioris præcepto reluctans, urbem adit et vicus circumdat. Cumque passim homines, qui præter morem illum recenti habitu contactum cernebant, eidem de nova veste congratularentur, his ille obedientiæ virtutem humilitate contegens, lepide: "Quid?" (ait) "num semper mihi inter scruta et lacera versandum? Nunquamne ex iis erumpam?" Guardianus vero, cum ex prompto obedientia divino illum Spiritu ductum intelligeret, ad priorem illam habitus paupertatem redire permittit.

15 Hoc modo inobediencie ac propriae voluntatis vitio, obedientiæ ac sui ipsius abnegationis gladio obruncata, leve illi cum carnis intemperantia certamen fuit: quamquam enim castitatis

prælia, ob efrænem veneræ cupiditatis impetum, durissima esse soleant; id tamen Dei potissimum dono cum Seraphino actum est, ut, qui ab ipsa ineunte ætate castitatis hostem, necdum pugnantem, severioris abstinentiæ armis sibi subjugaverat; nunquam deinceps reluctantem, sed subjectum semper habuerit, primumque virginitatis florem, quem a nativitate tulerat, perpetuum et incorruptum usque ad mortem servaverit. Hinc a fratre quodam sibi familiari interrogatus, quibus armis adversus incontinentiæ vitium pugnaret, respondit, nullum se in hujusmodi prælio, unquam hostem expertum fuisse, quorum illi pugnandum fuerit. Quo fiebat, ut nullos, non modo sponte insurgentes, carnis motus pateretur, sed nec impudicas cogitationes persentisceret, quibuscum pugnam iniret. At, quamquam sævientem in pudicitiam hostem non haberet, haud tamen tam certam sibi pacem pollicebatur, quod ea negligeret, quibus is, si quando insolesceret, reprimi valeret. Quapropter tam severam oculis custodiam adhibet, ut nullius unquam mulieris vultum intueretur. Ab earum quoque ita familiaritate abstinet, ut nisi publicæ mendicationis munere vel charitate compelleretur, nulla cum mulieribus commercia haberet. Neque enim se Davide fortiorem existimabat, qui mulieris conspectu prostratus fuit. Sæpe enim familiaritas vincit, quos vitium superare non potuit.

16 Levi igitur hoc certamine, Dei potissimum gratia devicto, gravius ille cum superbia bellum inivit, quæ, cum malorum omnium radix ac virtutum inimica sit, omnia virtutum germina ita suo exitiali flatu arefacit, ut ad interitum compellat. Alia quippe vitia eas solummodo virtutes impetunt, quibus ipsæ destruantur; ita ut ira patientiam, gula abstinentiam, libido continentiam, expugnet; superbia vero, tamquam vitiorum omnium radix, nequaquam unius virtutis intereccionem contenta, adversus universa animæ membra consurgit, ac velut generalis quidam et pestifer morbus corpus omne sua tabe corrumpit. Quapropter in eam Seraphinus, velut in omnium vitiorum caput, humilitatis castra movet, tantaque sui ipsius agnitione, tam vili existimatione, tanta despicientia, tanta abjectione, tanta denique proprii neglectus cupiditate, omnem animi superbiam persequitur, ut perpetuo atque insatiabili horum appetitu esuriret. Hinc cum a fratre quodam aliquando illi per fastidium diceretur: "Facesse quamprimum istum hinc, habitus enim tibi graviter fœtet." Mox Seraphinus: "Non habitus tantum, sed et animus intus pessime olet." Alias cum a Cardinali, Asculanæ urbis episcopo, ad prandium invitatus, eo ire compulsus fuisset, quod illi permolestum esse solebat; quo ab omnibus irrideretur, occasionem captat: cum enim in ipso prandii initio bina ova illi absorbenda allata fuissent, is, ut se rudem et agrestem ostenderet, ovum absorbere simulans, illud sibi in barbam ac mentum defluere sinit: quod cum omnibus risum excitasset, is optata confusione potitur. Rursus ab Antonio Cornili, nobili Asculano, ad prandium provocatus, ne absque humilitatis fœnore ab eo recederet;

AUCTORE
 Z. BOVERIO.

E

Superbiam
 ad intereccionem usque persequens.

F

ACTORE
Z. BOVERIO.

recederet; præter morem liquidam pultem aliosque cibos fuscina carpens, quasi qui nobilium urbanitatem imitari vellet, sæpe vacuam fuscina ori admovebat: quo cum alios ad risum compelleret, eam ignavi hominis opinionem suæ lætus humilitati reponit. Iterum cum iter faciens plerosque in itinere viros ac fœminas offendisset, qui ab eo benedictionem deposcerent; id alterius Ordinis religiosus conspiciens, his eum verbis mordet: « Seraphine, Seraphine, his » Deum te fallere existimas? » Cui Seraphinus: « Si id, » ait, « de hominibus protulisses, qui » animi intima penetrare nesciunt, verum forte » dixisses; at Deum nemo fefellit umquam; quo » fit, ut neque a me is circumveniri queat. »

virtutes ac
Dei dona sui
ipsius de-
spectu contem-
git.

B

17 Hoc humilitatis spiritu, non modo in omnium opinione vilesce, quod tamen veræ humilitatis argumentum est, sed et virtutes et ampliora Dei dona, quibus abunde cumulatus fuerat, tam sollicitè occultare studebat, ut ea si quando aliis patescerent, vel sui ipsius contemptu diminuere, vel verbis contegere, vel tandem divino operi tribuere soleret. Quapropter, cum a sæculari quodam viro, qui ab eo tot miracula patrari audierat, his verbis exciperetur: « O te beatum » Seraphinum, qui nunc semper cum Deo ver- » saris, ac certa deinde in cælo præmia expe- » ctas! » Mox ille dictum expuens: « Quid me » beatum prædicas? » inquit, « num peccatorum » maximus Beatus esse potest? Utinam mihi » purgatorii pœna ad extremum usque iudicii » diem toleranda a Deo adjudicaretur: quantæ » a me Deo gratiæ haberentur! » Miracula vero, quæ passim Dei virtute ab eo patrabantur, ne pervulgarentur, acrioribus interdum verbis, aliquando lepidis impedire conabatur, ægrotos vel alios his verbis objurgans: « Cave, insipientule, » cave, ne ex te verbum erumpat, quo te iterum » ægritudo invadat; alias vero, si verbum effu- » tieris, mea te manu martyrem efficiam. » Hac denique suimet despectum cupiditate ductus, fratribus aliquando persuadere studuit, se, dum diutius in ecclesia orat, non orationi, sed somno vacare. At quamquam ad rem persuadendam nonnulla passim somnolentiæ signa ederet, re tamen aliorum, qui illius clam orationem intempesta nocte observabant, arte perspecta, ab ea simulatione abstinuit. Hæc porro acuta humilitatis spicula erant, quæ Seraphinus in superbiam torquens, maximum omnium hostem debellabat.

C

ANNOTATA.

a *Processuum Compendium ætatis annum, quo S. Seraphinus Capucinorum habitum induerit, sic exprimit: Nondum inceptum columbarii ædificium absolutum erat, quum Felix sextum et decimum agens annum, diu exoptatam sacram divi Francisci tunicam in urbe Æsina maxima cordis exultatione induit, ac Seraphini nomen adsumpsit.*

b *Lib. 4 Hypognosticon.*

c *Lib. 10 Moral. cap. 13.*

d *Lib. 35 Moral. cap. 10.*

e *Lib. 1 Regum cap. 15, v. 22.*

D

CAPUT III.

Perfecta ejus patientia: singularis in omnes charitas et in pauperes misericordia: orationis studium: in B. Virginem veneratio: in sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum religio.

Jam vero hoc adversus superbiam bello confectum, aliud contra animi iracundiam aspiciatur; eo sane difficilius, quo immanior illa quædam bellua est; quæ cum cæco impetu in præceps feratur, nullum prudentiæ aut virtutis frænum agnoscit, atque adeo violentè animum rapit, ut sua illum ratione uti non sinat. Ex quo haud male quidam iram tyranno comparans: « An non vides, » inquit, « eorum, qui ira per- » turbantur, rationem peregrinari? Quippe quæ » iram, quasi tyrannum quemdam acerbum fu- » giat. » Immitte igitur hoc animi monstrum Seraphinus quo facilius prosternat, animum prius prævia rerum, quæ illi molestæ esse possent, consideratione ac præparatione velut agere præmunit; ne his repagulis destitutum, velut improvidum offendens, in eum repente irruat et constringat. Neque id frustra, hoc enim Gregorii consilium est, ita monentis: « Mens » sollicita, antequam agere quodlibet incipiat, » omnes sibi, quas pati potest, contumelias pro- » ponat; quatenus Redemptoris sui probra co- » gitans, ad adversa se præparet: quæ nimirum » venientia tanto fortius accipiat, quanto se » cautum ex præscientia armavit: qui enim im- » providus ab adversitate deprehenditur, quasi » ab hoste dormiens invenitur: eumque citius » inimicus necat, quia non repugnantem perfo- » rat. Nam qui mala imminetia per sollicitudi- » nem prænotat; hostiles incursum, quasi in in- » sidiis vigilans, expectat: et inde ad victoriam » valenter accingitur, unde nesciens deprehendi » putabatur. Solerter ergo animus ante actionis » suæ primordia cuncta debet adversa meditari; » ut semper hæc cogitans, semper contra hæc » thorace patientiæ munitus, et, quidquid acci- » derit, providens superet; et, quidquid non » accesserit, lucrum putet a. »

S. Seraphi-
nus divi Gre-
gorii

E

F

19 His præterea gemina propugnacula, quibus animi arcem contra hostem muniret, addere consueverat. Primum ex Christi Domini exemplis construxerat, de quo Petrus Apostolus: « Chri- » stus passus est pro nobis, vobis relinquens » exemplum, ut sequamini vestigia ejus: qui » cum malediceretur, non maledicebat; cum pa- » teretur, non comminabatur; tradebat autem » judicanti se injuste b. » His enim ad omnes iræ impetus cohibendos: tum etiam ad quæcumque adversa fortiter toleranda sibi animo vires augeri fortiusque animari haud semel expertus fuerat, id quoque Apostolo dicente, cum ait: » Christo igitur passo in carne, et vos eadem » cogitatione armamini c. » Alterum ex Dei

a
Apostolo-
rumque con-
silia sequens

b

c

ipsius

A ipsius patientia sibi ædificaverat : qui cum tot ab omnibus quotidie sceleribus ac injuriis provocetur, omnia, proinde acsi minime læsus esset, patientissime sustinet, illatas contumelias dissimulat, solem æque super malos et super bonos oriri jubet; imbres quoque opportunos super impios fundit; cumque ii malefacta congeminant, haud tamen his a beneficiendo desistit, ita ut Apostolo dicere liceret : « Quod si Deus, « volens ostendere iram et notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientia vasa « iræ apta in interitum d. » Hinc quanta patientia contra omnia adversæ fortunæ tela quibus hominum vita oppeti solet, atque effrænes iræ impetus se muniri oporteret, cum non obscure didicisset, Dei in omnibus patientiam imitabatur.

*animum ab
omni ira
alienum ser-
vat,*

B 20 His itaque Seraphinus cum aggeribus ac propugnaculis animum undique munitum haberet, ita omnem iræ impetum et perturbationem extinxerat, ut columba mitior, quæ felle carere fertur, cuiquam irasci aut iræ sensum prodere penitus nesciret; tamque imperturbatum in quamplurimis, quæ illi sæpenuero acciderunt, asperioribus et improvisis rerum eventibus animum gereret, ut omnis prorsus iræ ac impatientiæ sensus in eo deperisset crederetur. Hæc porro patientiæ virtus, quandoquidem in Seraphino tam præclara fuit, ut illum Deus ob id potissimum elegisse videatur, ut in eo omnem patientiam ostenderet; ad eorum informationem ac disciplinam, qui religiosam in claustris vitam ducunt, nonnullis rerum ab eo gestarum exemplis illustranda est.

*atque per
totum vitam
decursum*

C 21 Id Seraphinus haud absque Conditoris consilio secum a nativitate tulerat, ut iis naturæ donis careret, quæ hominem ad qualibet recte agenda aptum efficiunt. Quo fiebat, ut ad pleraque domus ministeria, quæ laicis fratribus peragenda incumbunt, se tam ineptum præberet: ut vel testudine tardior ad agenda procederet; vel ingenii penuria ita in agendis laboraret, ut suam rebus tempestivitate nunquam conciliaret. Hinc magna et quotidiana illi exercendæ virtutis occasio exoriebatur; cum enim familiarum præsidem illum, et ad domus ministeria præstanda gnavum, et ad propria munera accuratum expecterent, crebris eum correptionibus excitare, sarcasmis pungere, injunctis poenitentis exagitare, verbis illudere, in fabulam vertere; ita ut nullum fere tempus illi a scommate ac fratrum vexatione vacuum esset. His vero haud ita Seraphini animus afficiebatur, qui cuncta imperturbata mentis tranquillitate ac risu exciperet, tantamque in his vultus hilaritatem præ se ferret, ut, cum ex superioribus nonnulli, antequam illis nota ipsius sanctitas esset, eam malam in partem interpretarentur, ut, qui ab eo naturæ vitio animum revocare negligeret, asperioribus illum tum verbis tum factis per totum anni circulum impeterent. Neque id unius aut alterius dumtaxat anni spatium cum eo actum est; sed, cum trigessimum et quadagesimum usque annum asperis hujusmodi ita examinatus fuisset, ut patientiæ Martyr nuncupari posset; nunquam tamen a prima illa animi tranquillitate immutatus, idem

semper ac imperturbatus apparuerit; atque adeo hæc voluptuose exciperet, ut, cum a superiore graviore aliqua poenitentia plexus esset, ea pertracta, velut summa lætitia gestiens, prostratus illius pedes oscularetur, sæpeque in hæc verba prorumperet: « Sic, sanctule mi, sic fieri debet, « Deus tibi pro tanto beneficio gratiam reddat. » Ex quo denique tam præclara a Deo dona consecutus est, ut inde illi totius sanctimonie fons et scaturigo emanaverit.

AUCTORE
Z. BOVERIO.

22 Hunc cum tam singularis patientiæ Virum frater quidam commendari audisset, satanæ spiritu concitatus, quasi ipsius patientiam probaturus manu plumbea lamina armata, tam gravi ictu nudum ipsius caput oppetit, ut stupidum atque a sensu fere alienum præstiterit. At Seraphinus cum primum a stupore sibi redditus fuit, risu illum excipiens: « O sanctule, sanctule, » inquit, (hæc enim vox illi familiaris erat) « tibi Deus » benedicat. « Verumtamen haud Deus fratris illius facinus inlukum esse voluit; nam post hæc ille ex Ordine dilapsus, extremum cum apostatis diem obiit. Cæterum qui ex fratribus factum viderant ac Seraphini patientiam contemplati fuerant, ea ita obstupere, ut ex his quidam haud male dixerit, Seraphini patientiam sibi prodigio similem videri. Eadem quoque in alterum, qui haud leve illi colaphum impegerat, patientia usus, quam longe animum ab omni iracundia nudum ira alienum possideret, aperte ostendit.

*mira singu-
laris patientiæ*

*lege appe-
tit*

E

23 Prioribus quidem a sua conversione, annis, quibus necdum perfectum patientiæ gradum conscenderat, cum a quodam Guardiano, qui eum ad scoriam usque examinandum susceperat, creberrimis increpationibus et correptionibus exagitaretur, graviter animo afflictabatur. Satanæ quoque tentatio accedebat, qui eremiticam vitam ob suam in mechanicis rebus ineptitudinem meliorem ac tranquillioem illi fore persuadebat. Quam ob rem gravius aliquando his Guardiani et satanæ tentationibus pulsatus, in ecclesiam se confert, atque ante sacræ Eucharistiæ altare cum lacrymis prostratus, ita Dominum compellare cepit: « Domine Jesu, qui scrutaris » renes et corda, atque cogitationes penetras, » quam ego Majestati tuæ placere ac fidelem in » omnibus tibi famulatum exhibere optem, haud » sane te latet. En undique angustiis premor: » ubique enim me naturæ ignavia comitante, » nulli meis officiis satisfacio, superiorisque » iram provoco. Hinc adversum me increpationes sæviunt, illinc satanæ tentationes urgent, » intus vires ad ferendum deficiunt, animo afflictiones augentur; cumque nova adversum me » prælia semper insurgant, omnem pacis ac » tranquillitatis unquam assequendæ spem animo adimunt. Quid inter hæc miser agam? Salvator ac Domine, nisi e cælo suppetias quamprimum feras, angustiis obruor. » Porro clementissimus Dominus, qui ex eo admirabile patientiæ vas effingere decreverat, hac illum celesti voce alloquitur: « Seraphine, quid de asperis, quæ tibi contingunt, conquereris? ea tibi » haud sine meo consilio accidunt. Si mihi placere ac famulari cupis, tui ipsius abnegatione » ac rerum adversarum tolerantia, demum Cru-

*exempla
præbere*

F

« cis

AUCTORE
Z. BOVERIO.

» cis via tibi progrediendum est. Hæc omnium
» servorum meorum semita, hoc regium iter,
» per quod, si indefesse perrexeris, nunquam
» meum tibi auxilium deerit. « Porro his Salva-
toris verbis Seraphini animus tantopere recrea-
tus fuit, ut omnis ab eo protinus tum animi affli-
ctio, tum satanæ tentatio abscesserit; tantumque
illi ab eo tempore animo divini roboris accessit,
ut, quæcumque post hæc illi dura et aspera con-
tingerent, non tam levia, quam jucunda existi-
maret; ita ut apostolicum spiritum nactus, illud
sibi Pauli usurpare valeret: » Repletus sum
» consolatione, superabundo gaudio in omni tri-
» bulatione nostra e. »

e
haud desinit.

24 Quam ob rem, cum a satana, qui potestate
a Deo accepta, multis illum modis exagitabat,
verberibus cæderetur, eidem Seraphinus: » Cæ-
» de, satan, » aiebat, « cæde, ne parcas; car-
» nem enim mihi inimicam castigas. » Plurima
alia ipsius patientiæ exempla prætereo, quæ ex
repentina malorum incursione, quæ illi sæpe ac-
cidere, colligi possent, in quibus mira illius pa-
tientia enituit. Illud tamen prætereundum non
est, quod, cum sibi in more positum haberet,
ut, quoties gravi aliqua injuria aut contumelia ab
quopiam afficeretur, ex septem corollis, quas
sibi ex omnibus Dominicæ passionis mysteriis
collegerat, unam pro eo Domino persolveret,
contigit aliquando, ut pro quodam Guardiano,
qui præter omnem modum eum convitiis ac pœ-
nitentiis oneraverat, corollam ardentius in ec-
clesia recitaret, quo tempore Domini vocem hæc
sibi dicentem audit: » Seraphine, tua hæc mihi
» oratio, qua me ex animo pro iis, qui mala tibi
» inferunt, rogas, tam grata est, ut, quæcumque
» a me deinceps postulaveris, accipias. »

Maxima in
pauperes

25 Hinc sextum adversus omnes charitatis
hostes bellum exorsus, mirum plane, quam stre-
nue, quam ardentem quamque indefesse pro fra-
terna charitate pugnaret; cum enim ea charitati
vis indita sit, ut vitia enecans, virtutes omnes
in animo generet, ut ex Apostolo docet Gregorius
his verbis: » Lex Dei multiplex dicitur; quia
» nimirum, cum una eademque sit charitas, si
» mentem plene ceperit, hanc ad innumera mul-
» tiformiter accendit, quam explicat Apostolus
» dicens: Charitas, etc. f. » In eam perfecte
comparandam et propugnandam studium omne
ac laborem conferebat. Quapropter tanta in pau-
peres liberalitate ferebatur, ut, cum de Christo
Domino dixerit Apostolus: » Quoniam propter
» vos egenus factus est, cum esset dives g; » is
e regione, cum egenus esset, dives fieret, ut pau-
peres ipsius opibus ditarentur: cum enim in
Asculano conventu, in quo is diuturnas moras
traxit, janitoris officio fungeretur, tot ad eum
pauperes confluebant, ut, cum panis ad omnium
inopiam sublevandam non sufficeret, horti iis
olera distribueret. A superiore vero aliquando
corruptus, quod nimia ipsius in erogandis potis-
simum oleribus in pauperes liberalitas in familiæ
damnum redundaret, mox Seraphinus: » Ne
» te, » inquit, « Pater, olerum penuria sollici-
» tet; abundabunt olera, nec ullum familia de-
» trimentum patietur. » Res plane miraculo
plena tunc visa: cum enim, occidente sole, ole-

ribus majori ex parte præcisus, hortus vacaret;
mane elucescente, hortus tot oleribus virescebat,
ut nullam ea unquam incisionem passa crede-
rentur. Hoc quoque modo, cum ab altero con-
ventus Guardiano quædam Seraphino horti por-
tio circumscripserat, quam ipse consereret,
herbasque pauperibus erogaret, insudabat alte-
rius horti culturæ omni diligentia proprius fra-
trum hortulanus, olera purgabat, fimo confove-
bat, omne denique in his studium ac laborem
impensens, haud tamen illorum incrementum
assequi poterat: cum Seraphini hortulus, nulla
ipsi cultura adhibita, nulla irrigatione, nulla ar-
te nulloque ab eo exantlato labore, tot brassicis
ac oleribus quotidie turgescit, ut, quo plura ab
eo metebantur, eo plura excreverent.

26 Vir adeo pauperum amator erat, ut, cum
quæstuarium munus exercens, panem in urbe
mendicaret, in eos tam liberalis esset, ut, nisi
socius obstitisset, pane vacuus sæpe domum red-
ivisset. At, annonæ caritate urgente, mediam
potius sibi panis portionem detraxi æquum pu-
tabat, quam quod suo pauper subsidio defrauda-
retur: rapinam enim pauperi indigenti non tri-
buere, cum possit, haud immerito esse existima-
bat; præsertim cum testem Chrysostomum ha-
beret, Homilia 6 in Lucam ita scribentem: » Ra-
» pina est, pauperibus non impertiri de tuis fa-
» cultatibus. At fortassis vobis mirum esse vi-
» detur, quod dico! Verum ne miremini, testi-
» monium enim vobis de divinis Scripturis pro-
» feram. Itaque Dominus Judæos accusans, per
» prophetam dicit: Produxit terra proventum
» et non intulitst decimas; sed rapina pauperis
» est in domibus vestris. Quoniam, inquit, obla-
» tiones solitas non dedistis; rapistis ea, quæ
» sunt pauperis. Hoc autem dicit declarans di-
» vitibus, quod res pauperum possident, etiamsi
» paternæ hæreditates obvenerint. » At sine
Chrysostomo id vehementius urget Salvator apud
Matthæum cap. 25, v. 42, cum ait: » Esurivi
» et non dedistis mihi manducare; sitiivi et non
» dedistis mihi potum. » Ex quo id consequens
est, ut, cum hic de pauperibus agatur, in quibus
Christus nunc esurit et sitiit; qui pauperes esu-
rientes non pascit, cum possit, quæ pauperi ne-
cessario debentur, sibi rapiat. Hinc apud Eccle-
siasticum cap. 4, v. 1 legitur: » Fili, eleemosy-
» nam pauperis ne fraudes. » Quapropter cum
Seraphinus panem suum ita cum paupere com-
munem haberet, ut ex eo ille etiam comederet,
perfectæ, quæ ad pauperes spectat, charitatis
metam attigerat.

27 At, quandoquidem integra charitas non ad
pauperes tantummodo, sed ad universos quoque,
qui nobis naturæ vinculo conjuncti sunt, sese
extendit. Hac Seraphinus charitatis amplitudine
ita in omnes effundebatur, ut velut parens quæ-
dam benignissima cunctos in sinu gestare vide-
retur, cum flentibus fleret, cum gaudentibus gau-
deret, omniumque ita onera portaret, ut cum
infirmis infirmus, cum morientibus moriens, om-
nia denique omnibus, ut omnes Christo lucrifa-
ceret, efficeretur. Hujus rei unicum hic exem-
plum referre libet. In Asculano conventu cum
familia cujusdam nostri Ordinis Sancti pervigi-

lium,

D

E

F

et perfecta
in omnes
charitas in
ipso enitit.

A lium, nulla tamen lege præceptum, ex devotione observaret. Guardianus eo tempore quodam virium deliquo laborans, cœna ad naturæ instaurationem indigebat : qui cum propter imbecillium scandalum a cœna abstinere decrevisset ; id Seraphinus animadvertens, charitatis fraudem meditatus, Guardianum adit, refectioeque se indigum simulans, tot mira arte compacta verba componit, ut illum sibi cœnæ sodalem in rectorium adduxerit ; ubi, dum se in ministrandis Guardiano cœnanti cibis sollicitum præbet, Guardianus quidem necessaria sua refectioe fruitur, is vero, vix una aut altera panis buccella accepta, incônatus recedit. Atque hoc sæpe cum aliis quoque charitatis stratagemate usus, quod et B. P. N. Francisco olim familiare fuisse legimus ; hinc quam perfectam animo charitatem gereret, facile cuique perspectum esse potest.

Quam a veniali culpa cavendum sit, Sanctus ostendit.

B 28 Verum ut universa hostium castra, quæ in spiritum militant, unico certamine evertat ; tam perfectæ mentis puritati et vitæ innocentie invigilat, ut non modo graviora crimina, quæ hominem a Deo abstrahunt, sed et minora tam gravi odio prosequeretur, atque in his radicibus evellendis tanto studio elaboraret, ut, quamvis humanæ naturæ imbecillitas pro hujus vitæ statu his omnino carere non possit, voluntariis tamen atque agnitis nunquam in animo locum daret. Quapropter a nobili quadam muliere, quæ ab eo postulaverat, ut levi quodam mendacio cujusdam factum excusaret, adduci nunquam potuit, ut sub cujuslibet utilitatis prætextu illud, tametsi leve, crimen admitteret. Cui mulier : « Quid amplius, » inquit, « quam veniale peccatum est ? » At Seraphinus : « An id parum, » inquit, « tibi esse videtur ? Ita me Deus amet, » quod si totus mihi mundus pretii loco appenderetur, dummodo hujusmodi delictum sub quaelibet boni ac recti alicujus specie patrarem, eo et majori pretio contempto, ab ipso refugerem. « Num id leve existimas, quo Deus etiam in exi- » guo contemnitur, quo Spiritus Sanctus contristatur, quo charitatis fervor deperditur, quo tandem animus labefactatur et ad pietatis opera præstanda gravior redditur ? Num divina illa Majestas, rerum omnium Creatrix ac Dominica, tam parvi a nobis æstimanda est, ut illius honor et voluntatis beneplacitum rebus omnibus et universis vitæ commodis merito anteferri non debeat ? At ubi Dei honor, ubi divina voluntatis beneplacitum, quæ in humanæ sanctificationis profectum se extendit, apperere potest ; cum in ea animus propria voluntate fertur, quæ et Dei honorem diminuunt, et, cum divinis oculis ingrata sint, acerbis ab eo etiam in altero vitæ statu poenis plectuntur ? Equidem, si tantillus cœlestis ac benignissimi in nos Patris amor animum pungeret, qui fieri posset, ut in id unquam quis sponte consilium propenderet, quo vel leviter eum offenderet ? An non ea legitimi ac minus degeneris filii natura esse agnoscitur, ut ab iis summopere caveat, quæ patri displicere novit ? Quod si ita est, plane Altissimi filios degeneres nos prodere pudere debet, quod tam levia meliorem amantissimi Patris gratiam ac placita facia-

mus, ut eam nihili ducere videamur. » His cum improbam mulieris postulationem repressisset, integrum animo innocentiam retinuit. Vir denique tanta mentis puritate præditus fuit, ut, qui ipsius confessiones excipere solebant, æquam plerumque sacræ absolutioni in eo materiam non offenderent : quod fiebat, ut eum omnem justitiam ad quadrantem solveret, purissimum Deo ubique animum servaret.

AUCTORE
Z. BOVERIO.

29 Postremo denique tartareos spiritus, perpetuos humani generis hostes, prælio aggreditur quos orationis gladio tam strenue persequitur, ut, cum vix unquam ab oratione vacaret, cum iis assiduo ac nunquam fere intermisso bello conflictaretur : hæc enim diu illi consuetudo fuit, ut ad tertiam usque noctis horam in ecclesia perstaret ; tum brevi, trium circiter horarum, somno sibi conciliato, ad Horas Matutinas exurgens, orationem iterum ad lucem usque pertraheret, quo tempore frequenter a sensibus alienus, divinis amplexibus inhærebat. Asculi, cum sacerdote ad ejusdam morientis curam agendam missus, cum noctem totam in oratione insomnem duxisset, diem haud secus, quam si longo somno positus esset, in consuetis domus ministeriis insumpsit. Hoc modo et in sacræ Lauretanæ domus sacello, oratione aliquando a prima luce in vesperum producta, nequidem ab oratione cessasset, nisi a sacræ domus custode ab ea tandem evocatus fuisset ; tanta enim orans a Deo suavitate perfundebatur, ut jucundiores nullæ divinarum rerum contemplatione illi epulæ essent. Quo fiebat, ut domi forisve ita Deo spiritum conjunctum haberet, ut ex cujuslibet rei aspectu orandi semper ansam arriperet. Eandem quoque orandi consuetudinem, cum iter faciens, in sæcularium domibus observaret, aliquando contigit, ut, a pio viro hospitio exceptus, dum seorsim in cubiculo orat, puella candidam quandam columbam circa ipsius caput volitantem conspiceret, quæ puram, ac divini Spiritus donis cumulatam ipsius animam indicaret.

Ferventi
semper orationi,

30 In Asculana urbe, dum Fr. Placidus sacerdos sua cum propinquis negotia gerit, Seraphinus, qui socius illi adscriptus fuerat, cum seorsim in cubiculo oraret, in ecstasim tollitur : quo tempore puella, quæ illum sæpe, frustra vocaverat et manibus attraxerat, syncope correptum existimans, anxia ad matrem properans, ei factum narrat, quæ una cum socio ad Seraphinum pergens, eum non alia, quam divini amoris syncope a sensibus abstractum cernit ; post horam siquidem ad sensus rediens, cœlestis Seraphini instar, vultu ardens conspicitur. Rursus in Asculano conventu cum Vir Dei ubique conquisitus minime reperiretur, eum tandem in horto, oculis in cœlum erectis, stantem divinaque ecstasi fruentem offendunt.

in qua plures mentis excessus
F

31 Atque hæc quidem de illius orationis assiduitate. Quod enim ad ipsius apud Deum vim ac robor spectat, haud facile explicari potest ; quot inde morborum curationes, quot miracula, quot futurorum prædictiones quotque cœlestes visiones, quæ paulo post explicanda erunt, procul dubio emanarint. At singularis ipsius in daemones virtus enituit, quibuscum tam strenue ma-

dæmonum-que vezationes

AUCTORE
Z. BOVERIO.

num conseruit, ut iis etiam ignaviam exprobraret. Neque hoc Seraphini cum dæmone bellum breve aut leve fuit. Id etenim ante conversionis exordium, dum adhuc sub Silentio fratre cæmentariæ arti operam daret, exorsum, (quo tempore a dæmone vexari ac verberibus cœpit cædi) non nisi post multos in religione transactos annos confectum fuit. Quot is a satana infestationes, minas, verbera, præsertim orationis tempore, sustineret, haud facile est referre. Sæpe enim, dum Asculi orat, a dæmonibus arreptus, in quandam S. P. N. Francisci ædiculam, quæ in horto conspicitur, deportabatur, ubi, dum eum dirissimis plagis afficiunt, is illos verbis provocans, aiebat: « Cædite, dæmones, quid tam segniter opus » vestrum expletis? Cædite, meas enim partes » agitis, dum domesticum meum hostem verbere » perstringitis. »

patitur, animum intendit,

B

32 Rursus, cum in ecclesia genuflexus oraret, ac dæmon, illius pedibus arreptus, frustra eum ab oratione retrahere conaretur, divina ille virtute confirmatus, his segnitium dæmoni verbis exprobrat: « Trahe, piger, quid tam segniter » laboras? Vires exere, ut hinc me avellas. » Orabat aliquando Asculi Seraphinus, cum cælesti B. Virginis, sibi in aere apparentis, conspectu dignatus, tanto spiritus æstu in eam ferri cœpit, ut toto corpore in aera attolleretur. At invidus satan insania furens, ut eam spiritus voluptatem interciperet, per pedes arreptum, vi illum ad se attrahere nitebatur; quod cum assequi minime valeret, suamet rabie torquebatur. Alias quoque in aera sublatus solo allidere contendit, cumque his ac plurimis aliis Seraphinum infestationibus impeteret, is cunctos hosce dæmonum impetus, sua ita patientia eludit, ut majores illis sua oratione plagas inureret. Hinc tartareis spiritibus tam formidandis evaserat, ut, qui hominum corpora obsidebant, cum illius præsentiam ferre non possent, ab eo quam longissime aufugerent, et ab obsessis corporibus discederent, quemadmodum fusiis, cum de ipsius miraculis mentio fiet, explicabitur.

C

atque Dominicæ Passionis memoriam in mente versat.

33 Neque id mirum: potissimus enim, ad quem Seraphini oratio ferebatur, cum scopus esset, Dominicæ Passionis meditatio, quæ satanam conterit, hanc piis jugiter lacrymis irrigabat, hanc perpetuo sinu confovebat, hunc myrrhæ fasciculum ex omnibus Domini amaritudinibus collectum ita sibi inter ubera collocaverat, ut cum Bernardo (Sermone 43 in Cant.) id effari posset: « Mihi » hic salutaris fasciculus servatus est; nemo tol- » let eum a me; inter ubera mea commorabitur. » Hæc meditari dixi sapientiam, in his justitiæ » mihi perfectionem constitui, in his plenitudinem scientiæ, in his divitiis salutis, in his copias meritorum: in his mihi interdum potus » salutaris amaritudinis, in his rursum suavis » unctio consolationis. » Quapropter cum Domini Passionem in quadringentas partes seu puncta dissecuisset, septem ex his corollas, sexaginta tribus cuique mysteriis assignatis, composuerat, quas, per singulos hebdomadæ dies distributas, sibi recitandas proposuerat. Has tanta animi compunctione ac divini amoris æstu recitare solitus erat, ut in his magnam semper lacrymarum vim

profunderet. Nocte quadam ante Matutinas Horas in ecclesia orans, cum neminem adesse putaret, ea Hymni: Stabat Mater dolorosa, etc. verba proferens: « Tui Nati vulnerati, tam dignati pro me pati, pœnas mecum divide, » in tam ingentem fletum erupit, ut sacerdos quidam, qui illum observaturus intra chori sedilia latebat, cum tandiu in fletu procedentem animadverteret, ut nullum lacrymis finem daret, placide ex ecclesia abscedens Dei servum, veluti columbam, Domini vulnera gementem, reliquerit. Quo tempore Domini mors et sepultura pia ab Ecclesia memoria celebratur, sacellum in quo Christi Corpus tunc recondebatur, cum aliis ante diem Parasceves ingressus, ab eo nunquam deinceps recessit, quæd absoluta Mysterii illius memoria inde Christi Corpus postridie asportaretur. Hoc itaque fortissimo armorum genere, quod Apostolus suadet, cum ait: « Christo igitur passo in » carne, vos eadem cogitatione armamini h, » cum Seraphinus universos satanæ impetus confringeret igneque illius tela exstingueret, haud mirum quod de eo quoque gloriosius triumpharet.

D

34 Huic et aliud quoque addere consueverat, quod haud leviter hostem premeret: ardentem nempe quandam in sacram Deiparam religionem, qua tantopere afficiebatur, ut Mariam sibi post Filium apud Deum mediatricem, patronam et dominam constitueret, hanc diligeret, hanc veneraretur, hanc animo amplecteretur, in hanc universa illius vota conspirarent. Si quid gratiæ, si quid virtutis, si quid divinæ lucis, si quid donorum a Deo expeteret, Mariæ intercessionem ab eo impetrandum committeret, qui totum nos per Mariam habere voluit, atque e regione, quidquid Deo offerre pararet, illud Mariæ manibus offerendum commendaret, ut Deo gratum esse posset. Tantam denique ex ea in nos gratiarum plenitudinem profluere agnoscebat, ut, cum nunquam Bernardum legisset, Bernardi tamen spiritum adeptus, sæpe in hæc verba prorumperet: » Tolle hoc solare corpus, quod mundum illumina- » nat; ubi dies? Tolle Mariam hanc maris stel- » lam: tolle portam hanc lucis fulgidam: tolle » consurgentem auroram: tolle ut sol electam, » ex qua divinæ in nos lucis radii effluunt; quid » nisi caligo involvens ac densissimæ tenebræ » mortalibus relinquuntur? Tolle denique Ma- » trem; ubi filiorum lætitia? » Hinc universos ad beatissimæ hujus Virginis cultum et venerationem, quibus poterat, verbis provocabat. Quamobrem cum virum sibi familiarem aliquando gravi ærumna vexatum, ad opem beatæ Virginis implorandam excitare vellet, eam sibi, nonnullis tentationibus afflicto, aliquando apparuisse, aperit; cujus solo aspectu ita animo recreatus fuit, ut ab eo omnis statim tentationis afflictio propulsata fuerit. Porro hæc dicens tanta mox ex sola illius memoria spiritus voluptate efferrî cœpit, ut velut ebrius in hæc vehementius verba erumperet: « O quale cordis gaudium! O qualis voluptas! »

E

Plurima in B. Virginem devotione

F

35 His tandem, cum summa illius in Eucharistiæ Sacramentum religio accederet, eo fiebat, ut quotidie ferme divino illo pane refectus, tanta in hujus Sacramenti contemplatione mentis voluptate frueretur, ut in ea pleraque horarum spa-

et in sacram Eucharistiæ Sacramentum cuius ministros honorat, religione fervet.

tia

A tia insumeret, ac sæpe in mentis excessum raperetur. Hinc tam singulari Domini sacerdotes veneratione prosequeretur, ut cum ex his aliquem in urbe obvium haberet, protinus negotio omni intermisso, ad eum pergens, illius manus osculareretur. Cum vero Asculi quidam sacerdos, lepra infectus, sacra mysteria celebraret, id Dei Servus ægre ferens, ita illum sua oratione a lepra curavit, ut tamen miraculum herbæ perfractione celaverit i.

ANNOTATA.

a *Lib. v Moral. cap. xxxi.*

b *Epist. 1. B. Petri cap. II, v. 21 et 23.*

c *Epist. 1. B. Petri cap. IV, v. 1.*

d *Epist. B. Pauli ad Romanos cap. IX, v. 22.*

e *Epist. II B. Pauli ad Corint. cap. VII, v. 4.*

f *Lib. III Moral. cap. IV.*

g *Epist. II B. Pauli ad Corint. cap. VIII, v. 9.*

h *Epist. I B. Petri cap. IV, v. 1.*

i *In Processuum Compendio sequentia referuntur*: Ferventissima pietate, et peculiari cultu et obsequio venerabatur sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quo fere quotidie se reficiebat; et tanta quidem humilitate atque spiritus fervore, ut adstantes ingenti gaudio perfunderet, ut perhibent duodecim testes de visu. Quolibetque mane pluribus Missæ Sacrificiis inserviebat tanta quidem devotione, ut fuerint, qui, data opera, ut eum inservientem conspicerent, Capuccinorum ecclesiam adirent, ut probant undecim testes de visu. Adeoque grande erat desiderium dicto incruento Sacrificio ministrandi, ut ab eo nunquam se distraxisset, nisi ex obedientia alia peragere debuisset, anxieque hac de causa vel Romæ, vel in sacra Laurentiana domo, ubi major est numerus Missarum, commorari peroptabat, ut probant testes Summarii Numero 12, §§ 6, 8, 13, 1. Pieque etiam cum omnibus contendebat, ne ullus sibi id ministerium adjunctum haberet, quo solus angelico illi operi incomberet, ut refert testis de facto proprio Summarii Numero 12, § 9, et alter testis de auditu proprio § 18.

CAPUT IV.

Ipsius visiones: donum notitiæ spirituum et prophetiæ, quo Sanctus dotatus fuit.

Plurimos, quos inter, aut Ordinis duos religiosos, cum Christo regnantes videt. Matrem de filii,

H is igitur de Seraphici virtutibus, quibus sibi apud Deum gratiam et vitæ sanctimoniam comparavit, utcumque prælatis, ad cœlestia dona illi divinitus collata accedo, quibus Deus Opt. Max. præclaram vitæ ipsius excellentiam, eo adhuc superstite, apud homines testatam esse voluit; quæ cum partim cœlestibus visionibus et abditissimarum rerum agnitione, partim certarum futurarum prædictione ac signorum opere comprehendantur, de his singillatim, quemadmodum ex Processu constant, agendum erit. Primum itaque, quod ad visiones spectat, quandoquidem inter alias sancti hujus Viri virtutes

hæc in eo singularis fuit, ut et virtutes et ipsa Dei dona, quibus ipsius virtus agnosci posset, summo studio occultaret, quod eximium ipsius humilitatis argumentum fuit; inde accidit, ut præter paucas dumtaxat, quæ ob aliorum potius utilitatem, ipsa Dei charitate impellente, quam sponte ex illius ore concise tantum ac minus integre excidere, aliæ permultæ haberi non potuerint. His igitur, quæ de Ludovicæ parentibus a, quos inter Superos se vidisse affirmaverat, et de jucundissimo illo B. Virginis intuitu b superius enarrata sunt, prætermisissis, ad cœlestis gloriæ præmia conspectanda se aliquando subvertum fuisse, ubi eos, qui dura pro Christo hic patienter pertulere, maxima in cœlo gloria potiri asserebat, pio ac familiari olim viro ut ipsius dolorem leniret, aperuit. Plerosque etiam hac vita functos cum Christo regnantes conspexit, inter quos Fr. Donatum a Montegranario, ex nostris concionatorem, et Fr. Jacobum Asculanum laicum, viros omni virtute ornatos, enumeravit. Deianiræ Biciariæ, mulieri Asculanæ, quæ pro defuncto filio sacras Missas celebrari postulabat, respondit: « Jam defunctus Missarum » suffragio non indiget; etenim a pœnis solutus » ad cœli gaudia conscendit. » Cui illa: « Uti » nam id mihi certum! » At Seraphinus: « Id, » inquit, » certissimum habe; hisce enim eum oculis inter angelos consedentem conspexi. »

37 Martium Constantinum Asculanum, Pomponiæ virum, qui, ab hostibus interfectus, absque Sacramentis decesserat, uxori tam constanter illum cœlesti gloria potitum confirmavit, ut non credentem his verbis increpaverit: « Cur » tam ægre, o Pomponia, ad id, quod certissimum est, credendum pertraheris? Utinam eo » ego nunc liber concederem, ubi is jam de sua » gloria tutus requiescit! » Hoc ipsum et Ludovicæ Biciellæ de matris defunctæ gloria renuntiat. Alexandri Santucci defuncti matrem, quæ filii obitum perpetuis lacrymis lugebat, de filii gloria tam certam reddidit, ut diem illi, qua ex purgatorii pœnis in cœlum evolaverat, ad amussim indicaverit.

38 Præterea eidem quoque familiari viro, cujus supra memini, cum aliquando se inferorum supplicia conspexisse ac permultos, quos viventes noverat, iis cruciatos esse indicasset; cuidam etiam Asculanæ mulieri, cujus nomen consulto reticetur, quæ ad matris defunctæ suffragium ipsius orationes postulaverat, respondit: « Ne » pro matre suffragia quæras; ea enim, ad inferos Dei judicio damnata, vivorum suffragiis » juvari non potest. Tu satage, ut melioris vitæ » cursum instituas, ac te cœlo dignam præbeas. »

39 At, neque minori Dei dono, occultas sæpe hominum cogitationes et consilia inspectat. Quod si exemplis illustrandum est, primum est Asculani cujusdam juvenis, qui cum a Deo ad religionis sinum vocaretur, dæmon, ut a sancto illum proposito revocaret, malevolum quemdam virum excitat, qui cum juvenem gravi contumelia affecisset, illius animum ad vindictam accendit; solebat hic cum Seraphino frequenter colloquia habere, ad quem cum post hæc aliquando accessisset, eum Vir Dei in hortum perductum, acetaria jubet colligere; quo tempore, dum is, multa

AUCTORE
Z. BOVERIO.

a

b

E

mulierem de mariti, puellam de matris, et quamdam de filii in cælis gloria certiores reddidit.

F

Cuidam mulieri matris animam in inferis puniri indicat.

Occultas juvenis cogitationes,

cogita-

AUCTORE
Z. BOVERIO.

cogitationum tempestate jactatus, necem adversario secum in animo machinatur, Vir Dei inopinato exclamat: » Quid illud est, fili, quod in » animo versas? Non hoc humanum, sed diabolicum plane consilium est. Satanæ abs te protinus cogitationes avelle, ne forte coalescant, » ac priora Dei consilia, quæ tibi animo inspirata sunt, propensius exequitor. » His juvenis ita verbis permotus fuit, ut, cum a Deo occultas suas beato Viro cogitationes revelante patefactas esse non dabitaret, mox animum mutaverit, et celestem Dei vocationem prosequutus fuerit.

et cujusdam
ducis scelera
noscit:

40 Adhæc dux quidam peditum e Montis Sancti oppido, qui multis criminum maculis antea vitæ cursum labefactaverat, cum oculorum lumine careret, audita miraculorum fama, quæ ubique de Seraphino diffundebatur, ad eum se deferri curat, ut ipsius oratione cæcitatæ curationem assequeretur. Virum Dei Servus hactenus ignoraverat, nec, quænam prior illius vita fuisset, ab ullo didicerat; at cum primum in eum oculos conjicit, mox præteritæ vitæ scelera, a quibus nunquam resipuerat, illi acerbe exprubans acriterque objurgans, in hæc verba erumpit: » Quid, miser, a Deo oculorum lucem queris, qui tot divinæ luci, quæ te ad melioris » vitæ via tandem evocavit, tuis sceleribus tenebras offudisti? Graviori in animo cæcitate » laborans, ab oculorum tantum cæcitate curari » studes? Respice, miser, et criminum arge » mata, quibus interior tibi mentis oculi » gat, prius exue, ut exteriori oculorum lumine » frui queas. » Severa omnes increpatione expavescere, at magis divinam in Viro Dei lucem suspicere cœperunt, qui tam exacte hominis vitam, quam nullo referente noverat, agnitam haberet.

dæmonis oc-
cultam ten-
tationem re-
ligioso pan-
dit, illum-
que ab illa
liberat.

C

41 Tertius Fr. Hieronymus Asculanus, ex nostris sacerdos, accedat, qui, cum sæcularem adhuc vitam agens, gravi circa fidem tentatione urgeretur, ob maximam, quam de Seraphini sanctimonia opinionem conceperat, ad illum parat accedere, id sibi velut indubitatum in animo statuens, si a Viro Dei tam benigne excipiat, ut benevolentia illi signa ostendat, bene cum eo de tentatione actum iri; sin acriter et austere, de ipsius omnino salute actum esse. Hoc consilio cum ad Seraphinum, qui janitoris tunc munere in Asculano conventu fungebatur, accessisset, adventantem Vir Dei tam charo amplexu excipit, totque illi benevolentia signa ostendit, quasi qui in amicum diu optatum incidisset. Cumque totam illi tentationis, qua hactenus afflictatus fuerat, seriem aperuisset, his tandem eum dictis consolatur: » Ne, Hieronyme, de fide tibi » dubitatio exoritur; satanæ hæc tentatio est: » tot enim fides nostra Sanctorum gloria et miraculorum testimoniis contestata fuit, ut nullum ei falsum subesse valeat. » His simpliciter dictis, tanta mox Hieronymi animo tranquillitas orta, ut, omni tentatione expulsa, in Capucinorum gremium evolaverit.

Sacerdotis
animam pec-
cato macu-
latam, et
mulieris oc-
cultum adul-
terium nos-
cit.

42 Tanta Vir Dei sacerdotes reverentia prosequatur, ut cum primum ex his aliquem in via obvium haberet, illius manus deoscularetur. Hunc cum sacerdoti cuidam sibi familiari honorem frequenter redderet, contigit, ut, cum sa-

cerdos turpi se peccato aliquando maculasset, in eum Seraphinus incidere; quem non modo solito honore non exceperit, verum nec conspectum quidem præterit. Quamobrem ille factum admiratus, cum id propter internam animi labem, quam necdum poenitentia expiaverat, sibi accidisse dubitaret, rem certius exploraturus, mentem poenitentia et confessione quamprimum eluit: rursusque eidem occurrens, ab eo consueto, uti prius, honore afficitur. Per id tempus cum binæ Asculanæ mulieres, ad conventum accedentes, ab eo Crucis signum expeterent; uni quidem signum non invitum exhibet; alteri vero, quæ occulto adulterii crimine tenebatur, signum proferre recusans: » Non tibi, » inquit, » non tibi » Crucis signum debetur. » Neque in plura verba erumpens, sui mulierem criminis tacitus admonuit. His et pleraque alia exempla accedunt, quæ, cum minus gravia sint, prætermitto; quæ vero ad miracula spectant, cum iis infra explicanda rejicio.

43 Ad rerum futurarum prædictionem venio, quæ ex lucis propheticæ dono, quod a Deo cumulate acceperat, profectæ eo majorem in Viro Dei vitæ sanctimoniam inesse declarabant, quo iis a Deo copiosius illustrabatur. Quapropter cum hæc tam multe sint, ut sua legentium animos multitudine obruere valeant, gravioribus explicatis, cæteras indicandas potius, quam exarandas censi. Plerisque Dei Servum ægrotis, qui vel extremo cum morte agone conflictabantur vel medicorum judicio neci adjudicati fuerant, futuram incolumitatem prædixisse, ex Processu constat. Atque inter hos prima Turia quædam, mulier Asculana, cujus ob summam partus difficultatem salus omnino desperata esset, cum primum a Viro Dei Crucis signo obsignata fuit, ab eo quoque futura illius intra dimidia horæ spatium incolumitas asseritur, quam mortuo fœtu consequutura esset. Ea igitur, ut prædicta fuerat, subsequuta, omnes ac præsertim physicos ipsos, qui eo tempore mulieris occasum præstolabantur, ecstasi ac stupore affecit.

44 Nicolaus Clavaneos Asculanus, jam sacro oleo inunctus, ad vitæ occasum properabat; cum ad eum Seraphinus accedens: » Nicolae, » inquit, » ne vitæ exitum pertimescas, longior tibi » restat via; te prius Deus Capucinum, quam » mortuum, vult. » Res dictum comprobavit: Nicolaus enim, valetudine adepta, post sextum annum ad Capucinos migrat; qui cum eo tempore in laicorum ordine collocari vellet, eum is sacerdotio inungendum prænuuntiat. Denique hic et Capucinus et sacerdos sub Hieronymi nomine diu in Capucinorum castris militat.

45 Marco Antonio, nobili Asculano, supremum ægrotanti, funera parabantur; quo tempore Vir Dei adventans: » Quid, » inquit, » funera tanquam mortuo paratis? Convalescet » Marcus Antonius, et plures etiam annos » vivet superstes. » Post hæc ille et convaleuit, et diuturna luce potitus, propheticum Viri Dei dictum confirmavit. Matthæo Vallomeo Asculano, simul cum Hyacintho fratre ac nonnullis propinquis ad Cansyæ bellum sub Joanne Francisco Aldobrandino, Pontificiarum copiarum præfecto, proficiscente, Perugina mater graviter eo-

D

E

Mulieri, ob partus difficultates conclamata, incolumitatem promittit.

F

De moribundo vaticinatur, eventum probante.

Animam agenti sanitatem, quibusdam febrem e bello reditum, et unum martirium prædicat.

rum

A rum pericula reformidans, quidnam de his sperandum esset, a Viro Dei aliquando percunctatur. Cui ille: « Omnes, » ait, « in patriam sospites red- » ituri sunt: unus duntaxat Hyacinthus strenue » pro Christi fide decertans, martyr occumbet. » Post hæc, cum Asculana urbs ceteros redeuntes recepisset, ex his solum Hyacinthum, generoso cruore conspersum, cœlum excepit.

Nobilem mulierem sanandam, ipsique fitum nasciturum;

46 Alsatia Annibalis nobilis uxor, ob Alexandrinæ matris, quæ ad mortem ægrotabat, periculum graviter animo angebatur: quapropter ad Seraphinum se conferens, eam obnixè illius precibus commendat; qui cum pro ægrota aliquantisper orasset, his eam tandem verbis consolatur: « Æquo animo esto, Alsatia, necdum ma- » trem vitæ occasu intercepturus est, quin » potius ea salva masculum pariet. » Rei porro eventus eo omnibus admirabilior visus fuit, quo nemo eam prægnantem suspicabatur, neque Alexandrina ipsa fœtum in utero præsererat.

B

Cuidam uocari moribundæ sanitatem, marito vero, levi morbo affecto, mortem prædicit.

47 Lucretia Santuccia ægrotans ad eum morbi statum devenerat, ut a physicis vitæ illi tempus in sequentem tantum noctem protenderetur; quo tempore quidam ex nostris sacerdos, ipsius animam Deo commendaturus, ad eam accedit; cui cum Seraphinus socius adjunctus esset, dum sacerdos pio munere fungitur, Vir Dei post orationem surgens, cum ei æream quandam Christi crucifixi imaginem, quam secum, gestabat, deosculandam obtulisset: « Lucretia, » inquit, « Deo » gratias age; hæc enim infirmitas tibi non ad » mortem, sed ad vitam erit. » Eodem vero tempore in altero cubiculo proximo Lucretiæ vir, levi morbo correptus, in lecto jacebat; cum eo Seraphinus oculos convertens: « Non sic ille, » subdit, « qui in eo cubiculo ægrotat; is enim » brevi ex hac luce discedet. » Quid pluribus opus? Illa e mortis faucibus eruta incolumitatem assequitur; hic vix morbi limina attingens ad mortem rapitur.

*Cuidam agræ sanitatem promittit, sequè ante illam moriturum, asserit: * 1604 ejus emortuati*

48 Hoc anno* canonici Alacinæ Asculani soror, cum propter excessum, quem in malorum persicorum esu occulto patrauerat, in gravem morbum incidisset, ex quo extremum sibi exitum imminere formidabat; accitum ad se Seraphinum rogat, ut divinam illi Clementiam exoret. Cui ille corollam, quam ex malorum persicorum nucleis compactam gerebat, ostendens, quænam illa ossa essent, interrogat, ut illa morbi sui causam, tametsi occultam, se non ignorare, intelligeret. Tum statim: « Ne vereare » ait, « ex hac enim ægritudine convalesces. » At cum illa ob medicorum sententiam, se moriturum affirmaret, difficilèque illius dictis fidem adhiberet, mox Vir Dei: « Jam mecum, » inquit, « spon- » sionem ini, quis nostrum prior ex hac sit luce » migraturus. Si prior ego, tu tot mihi corolla- » rum numerum solves, sin tu prior, hunc ipsum » numerum animæ tuæ reddam. » Cumque illa pactum acciperet: « Ne in hanc, » inquit, « me- » cum sponsionem descendas; etenim ego cer- » ta, tu adversa prorsus alea ludis. Verum id » tibi sat esto, te brevi incolumem futuram. » Porro utrumque Viri Dei vaticinium certum fuisse, ipsa temporis ratio declaravit: Seraphinus enim, cum hoc anno suum vitæ cursum glo-

riose confecisset, illa post ægritudinem ad sextum usque annum pertigit superstes.

AUCTORE Z. BOVERIO.

49 Hoc modo et Finisbæ Orlandiæ, lethali morbo in partu laboranti, vitæ ac partus incolumitatem; Hieronymo Ancillotto medico, ad mortem ægrotanti; Constantiæ Rosatæ, cujus anima jam Deo commendabatur: Bernardo Honufrio febre correpto; Pamphiliæ Asculanæ, viri graviter ægrotantis periculum formidanti; Smeraldæ Ricciæ jam neci a physicis adjudicatæ; Octavii Bandini, S. R. E. Cardinalis, fratri, quem tanquam mortuum deflebant, Gervasie Firmanæ gravissime ægrotanti; Marthæ Pauluciæ, diutino morbo laboranti; Casertano c. principi, gravi morbo oppresso; Deloëriæ Cinthiæ, jam sensuum usu destitutæ; Bibianæ, Lucæ Thomasini uxori, cujus jam salus desperata erat; Cinthiæ a Monteflorum Dominici Barlocii uxori, divino fascino languenti, liberationem ac sospitatem prænunciat.

plerisque ægrotis incolumitatem,

c

50 Quamplurimos quoque eadem prophetici spiritus luce de vitæ occasu præmonet, quorum nulla hic libet exempla intexere. In Asculana urbe cum Vir Dei puerum quemdam, Thomam nomine, Diamantis Mocconæ filium, sibi obvium habere, manum illius capiti imponens, multis eum benedictionibus prosequeretur. Hunc cum aliquando una cum matre domi offendisset, dum puero ablanditur, ad matrem conversus: « O beatus puer, » inquit, « non mundo, sed cœlo na- » tus! o felix anima, felicem brevi cœlestis re- » gni sedem occupatura! Ne ullam, Diamas, in » eum humani consilii cogitationem defigas, non » tuum, sed Dei germen est, in cœlesti quam- » primum patria transplantandum. » Post hæc dicta vix quartum puer annum attigerat, cum ad cœlestia migrat. Vincentia, Julii Coticoni uxor, geminas uno partu filias ediderat, quas cum Seraphini frequenter precibus commenda- ret, haud aliam ab eo præter hanc unam vocem extorquere unquam potuit: « Frustra rogas, Vin- » centia, geminæ enim hæc columbæ sunt, quæ » ad cœli nidum adspirant. »

E

matri filium haud diu viturum, item alii filias geminas brevi morituras,

51 Nobilis quædam mulier, cujus nomen sponte prætereo, cum patrem diutino morbo laborantem, qui ob quandam illius inobedientiam tam gravi in eam ira excanduerat, ut ne ullam quidem de ea sibi mentionem fieri sustineret, sæpe frustra sua humilitate ac omnibus officiis placare tentasset, ad Virum Dei confugiens, suas illi animi afflictiones ac patris duritiam aperit. Cui ille: « Æquo animo esto, » inquit, « quod tuum erat, » patri exsolvisti. Verum id te minime lateat, » miseram illam patris tui domum magna dæmo- » num multitudine occupari. Haud is diu vivet » superstes; at, quod magis deplorandum, vitam » cum æterna morte commutabit. » Nihil prorsus inane dictum, cum enim ille, post annum morbo consumptus, ad ultimam vitæ lineam pervenisset, sanctis Ecclesiæ Sacramentis expiari abnuens, iis, qui sacram illi peccatorum confessionem persuadebant, se crimine quodam constringi respondet, quod nulli unquam aperire valeret. Hoc modo inexpectatus et absque Sacramentis ex hac vita, supremo inferni supplicio perimendus, decessit.

F

cuidam obitum et damnationem.

AUCTORE
Z. BOVERIO.
adolescenti,
infanti re-
center nato.

52 Hoc anno Marcus Stabilis Asculanus, viginti circiter annos natus, Seraphinum adiens, ab eo, num vel uxorem ducere vel religiosam vitam amplecti debeat, consilium exposcit. Cui subridens Vir Dei, manu humero illius imposita, ait: « Neque connubia junges, neque ad religiosam vitam formam pertinges. Melioris nobis vitam genus, Marce, quaerendum est, quod apud Superos manet. » Id vero haud secus contigit, Viro Dei hoc anno e visis sublato; Marcus vero, cum biennium post haec superstes vixisset, neque uxore neque religione potitus, humana deserit. Ripae Transonae, cum ob masculi partum Gradassi Bonominis familiam maxima laetitia perfusam cerneret, ad socium conversus: « O quam breve, » inquit, « momentaneum ac instar puncti est mundi gaudium! Vides, quam magna ob natum puerum est hujus domum hilaritas; quae tamen cito evanesceat: puer namque vaporis instar, ad modicum apparentis, celerius tolletur, ac tum gaudium in luctum convertetur. » Res Seraphini dictum subsequuta. Puer enim vix tertium vel quartum diem vidit superstes.

B
cuidam pede
laboranti.

53 Astolphus Giulerius Asculanus, spinæ ventosæ morbo in pedelaboraverat, quem cum quinque spatio patientissime tulisset, eodem aliquando afflictatus, Seraphini sibi apud Deum opem implorat; cui Vir Dei: « Adhuc paulisper, » Astolphe, patienter sustine, ac tum lætus quiesces; ubi neque spina ventosa, neque morbus, neque dolor tuam tibi ultra quidem intercipient; breve admodum tibi patientiæ tempus praescribitur. Etenim S. P. N. Francisci dies, qui abhinc vix bimestre abest, finem morbis ac doloribus simulque vitæ imponet. » Hæc Astolphus cum jucunde accepisset, se in illum diem parat, ac S. P. Francisci præsentia ante mortem potitus, cum eo ad cœlestia migrat.

pluribusque
hic nominatis
mortem,

54 His et alii plerique accedunt, quibus Vir Dei futurum propheticò spiritu obitum prædixit. In his sunt: Hieronymus Baptistæ Paduani filius; Prosper Biciarus, medicus Asculanus; Lucretia Carlina, cui et obitus horam et omnia morbi symptomata prænunciat: Alseniæ, nobilis Asculanæ filius, exul a patria; Lauræ Fastoriæ Asculanæ filia nubilis; Fabritii Comentati a Montegranario infans masculus; Franciscus Meliorius Asculanus; Æmilii Archangelus Asculanus; Polissena Rocia Asculana; Marchisiana Valenda Asculana, quam ipsa Dominici natalis nocte morituram prænunciat; Franciscus Maria a Loro; Josephus, Constantiæ Paradissæ filius; Joannes Andreas, Mecotii fabri lignarii filius; qui levi morbo laborabat; Vincentius Rosatus, dux peditum, nec minimum ægrotans; Blasius Pelagallus a Monteforum; Henricus Masseus, nobilis Asculanus; Angelæ Gualatæ a Ripa Transona filius; Serena Picilla Asculana; Julia, Joannis Baptistæ Auricolæ Asculani uxor, quæ plena incolumitate fruebatur; Beatæ Seglettæ filia quinquennis; postremo Octavius Crantillus Asculanus, quem postridie hinc emigraturum prædicit, cum solis radii ad ægrotantis lectum pertingerent: quæ et ipso rei eventu comprobata fuere.

55 Variis quoque mulieribus, quorum aliæ fœ-

tum discernere non poterant, aliæ ne de prole quidem cogitabant, futurum distincte partum præsignificat: Finisbæ Orlandiæ, Diamanti Moccioniæ, Baltasinæ Asculanæ, Sophonistæ Marci Antonii Squarillæ uxori; Vincentiæ Petrochinæ, Cardinalis a Montelparo nepti; Claræ Jubariæ ex Marchia Anconitana d; Petræ Franciscæ, Vincentii Posentii uxori, prægnantibus masculum omnibus fetum, quem suo tempore enuntur, prænuntiat; Gasparinæ vero, Thomæ nobilis uxori, necdum prægnanti, masculum; Octavii Cetarelli nurii, quam antea prægnantem, masculum parituram affirmaverat, plures deinde liberos eidem futuros prædicit; Sophonistæ, cujus supra memini, filiam primum, quæ ad septimum dumtaxat usque annum vita comite perventura esset; alteram quoque, quæ Deo sub monialis velo consecranda esset; puerum denique, qui sacerdotio inungendus esset, enixuram prænunciat. Rursus Petræ Franciscæ, ac Mariæ Constantiæ Pectinellæ feminae ortum; Arthemii Turrianæ, quæ omnem proles procreanda spem abjecerat, quatuor eam masculos enixuram, sæpe confirmat; Hieronymæ tandem, Josephi Massei uxori, quæ, cum liberos procreare non posset, cum Seraphino conquirebatur, huic Vir Dei: « Tot, » inquit, « liberi tibi futuri sunt, ut ii tibi forte fastidium pariant. »

D
atque variis
mulieribus
partus prædi-
cit.

56 Præter has quamplurimæ etiam rerum promiscuarum prædictiones ab eo profectæ referuntur, ex quibus nonnullas indicare libet. Cum Vir Dei, longius iter faciens, in conventu Montisulmi e nonnihil quietis acciperet, inter alios, qui ad eum eo tempore confluerunt, quinque Montisulmi adolescentes fuerunt quos Vir Dei, dum piis ad pietatem verbis excitat, ex his alter ab eo percunctatur num eorum quispiam a sæculo ad Capucinos migraturus sit. Cui statim Seraphinus ex his unum indigitans: « Hic, » inquit, « noster erit atque in Seraphicis S. P. N. Francisci castris strenue militabit. » Res prorsus nova adolescenti visa est, qui necdum de Capucinorum vita amplectenda cogitaverat. At res divinum consilium sortita est; adolescens siquidem divina post hæc vocatione percitus, ad religionis se sinum conferens, sub Justi a Monteulmi nomine Picentem provinciam ac totum religionis orbem sua prudentia et virtutum luce plurimum illustravit.

E
Tribus ado-
lescentibus

57 Hoc spiritu et Fr. Ludovico a Monteguidone, qui, dum adhuc in sæculo versaretur, in conventu S. Victoriæ sanctum Virum adierat, ut eum pro domesticis quibusdam sororis ærumnis apud Deum deprecatores adhiberet, futurum religionis ingressum indicavit. Cum enim, quod ad sororem spectat, quæ olim Baptistellæ, celebri Proscripto, nupserat, brevi illam ab ea molestia animi liberandam inuisset, quod haud secus accidit, Baptistella ob Marci Sciarrae internecionem in patriam redeunte; mox ad Ludovicum conversus: « Quid tu, » inquit, « num stabiles aut diuturnas cum mundo, qui Deo inimicus est, amicitias junges? Absit; meliora te profecto manent; pugilem te Capucinorum castra expectant; noster eris, atque ubi te mundus ad nonum usque mensem in utero de-

F
in Ordinem
Capucino-
rum

tinuerit

A " tinerit, ad religionis tandem te pedes pariet,
" a qua in sinum receptus sub Ludovici nomine
" sacra Deo ministeria exsolves. " Nihil prorsus
inane præterit: juvenis enim, etsi nullam eatenus
ad religionem cogitationem contulisset, his
auditis, velut cœlesti uestro percitus, ita in reli-
gionis anorem efferbuit, ut nulla aut tempora-
lium rerum aut propinquorum vi retineri posset,
quominus religionis ingressum omni studio pro-
sequeretur. At, Provinciali Vicario longius ad
prædicationis munus abeunte, ad nonum usque
mensem religiosi spiritus flammam continere cogit-
ur; quo expleto, religionis sinu exceptus, Lu-
dovicus nuncupatur, ac sacerdos denique inun-
ctus, divinis Ministeriis consecratur.

ingressum,

58 Franciscus Lazarinus, peditum dux, et An-
tonius Gabriellus, cum Virum Dei in Lori con-
ventu convenientes, suum illi propositum, quo in
religionis amplexum conspirabant, verbis aperuis-
sent, laudat ille; at Francisco, qui eo magis
desiderio æstuarie videbatur, jamque ex Vicarii
Provincialis litteris de sua inter nos receptione
certior factus fuerat: " Tibi, " inquit, " Franci-
" sce, sat est, ut religiosam hanc in animo cupi-
" ditatem alas, quæ te sedulo ad pietatem pro-
" vocet, neque enim te Deus ad religiosæ vitæ
" statum vocat, verum id magis, ut cum pietate
" familiam tuam administres. " Tum ad Anto-
nium, qui remisso eatenus animo ad religionis
propositum ferebatur, sermonem convertens:
" Te, " ait, " Antoni, te cœlesti consilium ad
" religionem provocat. Animum auge ac divino
" te beneficio dignum præsta. " Cumque eum
plerisque salutaribus monitis, quæ illum post sus-
ceptam religionem juvare poterant, prosequutus
fuisset, utrumque dimittit, rei eventu utrumque
Viri Dei vaticinium probante. Franciscus siquid-
em paulatim a religionis proposito defervens,
domus suæ curæ relinquitur. Antonius indes ar-
dentior, tandem sub Vincentii appellationis Ca-
pucinis adnectitur, ac tandem sacerdotio inun-
gitur.

59 Marsisæ, Christophori Boni Asculani uxori,
quæ diutinam Viri absentiam absque ullo illius
salutis nuntio lugebat, futurum viri post tertium
diem reditum et pericula, quæ evaserat, exponit.
Angelicam a Monte S. Pauli adhuc puellam,
quæ Viro Dei Crucis signo munienda a matre
aliquando oblata fuit, suam Deo virginitatem ca-
stitatis voto consecraturam prænuñciat g.

C
Mulieri ab-
sentis viri
reditum, et
matri, filiam
voto castita-
tem conse-
craturam,
prænuñciat.
f

g

ANNOTATA.

- a *Videsis hujus Vitæ caput 1, num. 6.*
b *Capitis III, num. 32 videsis.*
c *Quæ episcopalis Italiæ in regno Neapolitano
civitas est.*
d *Italiæ regio, olim Picenum dicta, sub summi
Pontificis dominio.*
e *Marchiæ Anconitanæ in ditone Pontificia op-
pidulum.*
f *Qui Italiæ in territorio Asculano pagus est.*
g *Dono pariter scientiæ, refert citatum proces-
sum Compendium, et intellectus excelluit: nam*

licet esset laicus et litteraturam non cognovisset,
adeo tamen sacros Hymnos, Antiphonas et Le-
ctiones egregie explicabat, tantaque claritate do-
ctrinæ de Deo ejusque altissimis Mysteriis disse-
rebat, ut eximios viros cæterosque religiosos in
non modicam traheret admirationem.

AUCTORE
Z. BOVERIO.

CAPUT V.

Miracula, quæ Sanctus vivens operatus est.

Hæc vero cum tam ingenti rerum copia exube-
rent, ut, si universa explicanda forent, iis
facile lectoris animus defatigari atque a lectione
deterri posset; institutam hactenus in iis con-
scribendis brevitate sequens, ab iis primum
historiam exordiar, qui a variis corporis dolori-
bus ab eo divina virtute curati fuerunt. Primum
igitur Ragusina. Verbii Philippi Ansidani uxor,
gravi decem annorum spatio capitis dolore cru-
ciata fuerat; quæ, audita miraculorum fama, quæ
de Seraphino percubuerat, cum eum in ecclesia
adiisset diuturnumque illi capitis morbum retu-
lisset, is manum ipsius capiti imponens: " Jam
Deus, " inquit " tibi sanitatem contulit; cura, ut
" divina te gratia dignam præstes. " Atque eo-
dem tempore soluto capitis dolore, nunquam eo
deinceps vexata fuit.

Capitis mor-
bum,

E

61 Crispinus Chorus Asculanus, gravissimo
crurum dolore correptus, cum per bimestre ita eo
cruciatu fuisset, ut ne ea quidem movere posset;
ut dolorem leniret, in plateam se deferri curat;
ubi dum foliorum lusu cum aliis incumbit, en
Seraphinus adventans, folia ex ludentium mani-
bus extorta dilacerat ac paulatim discerpit, cæ-
terisque, qui colludebant, dilabentibus, solus
Crispinus crurum morbo præpeditus consistit.
Cui Vir Dei: " Crispine, si nunquam deinceps
" te lusurum sponderis, a crurum morbo te
" curandum scias. " Illico Crispinus promptis-
sime pollicetur. Qua pollicitatione accepta, Vir
Dei mox crura manu contigens ac signo Crucis
muniens, ita illi sana et valida restituit, ut, qui
eo aliorum ope delatus fuerat, domum pedester
redierit.

crurum do-
lorem,

F

62 Angelica Asculana universali corporis do-
lore ac præterea cordis palpitatione ita labora-
bat, ut, cum nullis remediis levare posset, ad
Seraphinum profecta illius apud Deum opem im-
ploraverit; qui, cum aerea quadam Christi cruci-
fixi imagine, quam corollæ appensam gerebat,
totum illius corpus obsignasset; ubi aliquantisper
cum ea ante sacrum Eucharistiæ altare oravit,
iterum signo Crucis munitam dimittit, quæ mox
a corporis dolore et a cordis deliquio libera do-
mum redit.

totius cor-
poris crucia-
tus signo
Crucis sanat;

63 Marcellina, Alomei Asculani uxor, tam
gravi in sinistro latere dolore cruciatur, ut,
cum illi respirationem adimeret, sæpe illam in-
gentes rugitus edere compelleret; cum eam ad
domus suæ fores sedentem Seraphinus aliquando
consuetæ mendicationi incumbens offendit; quam

lateris dolo-
rem, poda-
gram,

cum

AUCTORE
Z. BOVERIO.

cum querulas propter doloris vehementiam voces edentem perciperet, causam interrogat; qua audita: « Ne dubites, » inquit, « dolor abscedet. » Cumque eam sua Crucifixi imagine consignasset, præterit; at vix ei terga verterat, cum a dolore libera incolumis surgit et miraculum magna voce prædicat. [Beatrix, viro Dei propinqua, integri anni spatio ita a podagræ doloribus afflictata fuerat, ut nulla quiete frui posset; quam cum Seraphinus aliquando in lecto jacentem offendisset: « Quid, » inquit, « hic jaces, Beatrix? Non jacendi sed operandi tempus est. » Suaque Crucifixi imagine pedes contingens et Crucis signo muniens, dolorem fugat, eamque a podagræ morbo deinceps liberat.

cephalæam,
capitis, bra-
chii et manus
cruciatum
Crucifixi
imagine fu-
gat:

a

b

B

64 Ab eodem quoque podagræ morbo in oppido Montisgranarii Mecotium Darium, diu laborantem, Crucis signo sua Crucifixi imagine adhibito, curat. Ibi quoque Philomenam, Francisci Brichii uxorem, a cephalæa a, quam diu sustinerat, eodem modo persanat. Fr. Antonius Cingulanus b, ex nostris concionator, cum diuturno capitis dolore, quo etiam in sæculo afflictabatur, laboraret, vix illam Crucifixi imaginem a Seraphino oblatam, qua etiam ob eo in fronte obsignatus fuit, exosculatur, cum protinus a capitis dolore liber perpetuo ab eo cruciatu vindicatur. Fr. Virgilius Pacificus a Monterubiano, Minor Conventualis, acerrimo quotannis brachii ac manus dolore torquebatur: qui, cum Viri Dei familiaris esset, ab eo aliquando Crucis signo communiri poposcit; quo accepto, statim a dolore convaluit, neque unquam deinceps eo afflictatus fuit.

eodem Cru-
cifixi imagi-
ne adhibita,
varios mor-
bos curat,

c

d e

C

f

65 Hoc pacto et Rochus Asculanus ab utriusque brachii languore; Aurania, Ferrantis Palettæ Asculani uxor, ab sinistri humeri cruciatu; Joanna, Scipionis Prosilii uxor, a brachii tumore ac inflammatione; Vincentia a lupinorum morbo c, quo graviter vexabatur, iterumque a partus angustia; Augustinus Sefuntius a manus dolore; Fr. Valerius a Ripa Transona, ex nostris laicus, ab odontalgia d; Polinix Tuffina Novanensis e a cephalæa; Innocentius Pitiotus a colico dolore; Urbina Asculana ab uberum tumore; Beata Sgarilia et Marsina, Asculanæ mulieres, a diutino renum cruciatu; Bartholomæus a Loro a morbo cachexiæ; Benedictus a Monteguidone a spina ventosa; Julia a Montegranario ab universali corporis tumore; Fr. Bonaventura Macerataensis f, ex nostris concionator, a cephalæa; Lucretia Odoarda a genuum imbecillitate ac dolore; Aurelia, Petri Andreae Novanensis uxor, a colica passione; Balthasar Grimaldus a Montegranario a totius corporis doloribus, ab eo crucis signo ut plurimum sua illa Crucifixi imagine adhibito, persanantur.

Peditum du-
cem ab au-
rea fistula;

66 His plagis ac vulneribus accedant, quos a viro Dei, sola Dei virtute sanatos fuisse, ex Processu exploratum est. Flaminius Cinacius, dux peditum, lethale vulnus in pectore acceperat; cui cum aurea fistula, ex qua sanies efflueret, ac vulnus, quod consolidari non poterat, patefactum servaret, a physicis perpetuo in ipso vulnere retinenda applicata fuisset, eo maxime æger cruciatur; quapropter Seraphini aliquando præsentiam nactus, ab eo supplex poscit, ut sua oratione a Deo sibi vulneris illius curationem

exoret. Cui Vir Dei: « Quid, » ait, « te in hoc » vulnere cruciat? Mox ille: « Aurea fistula, » inquit, « quam in vulnere reconditam gero. » At Seraphinus ægro colludens: « Aureane fistula? » ait, « nimis profecto superbum vulnus, quod nisi » aurea fistula saniem eructet, haud sibi satis » factum esse velit. Verum in Domino confide, » Flamini, vulnus absque fistula curabitur. » Cumque, fasciis, quibus vulnus obtegebatur, explicatis, illud patefactum fuisset, mox Vir Dei sua illa Crucifixi imagine vulnus contigit et Crucis signo contactum corroborat. Vix autem Crucis signum ediderat, cum se aurea fistula e vulnere erumpens vulnus ita ad incolumitatem parat, ut quarto vel quinto post die absque fistula perfecte curatum fuerit.

67 Theodorus Tassus Asculanus, fistuloso ulcere in dextra manu laborans, nullis remediis juvari poterat; cum illud Seraphino aperiens, ab eo sua Crucifixi imagine signatur, moxque sola cicatrice in miraculi testimonium relicta, perfecte sanatur; qui divino beneficio gratus, se Deo post hæc in Capucinorum Ordine consecrat. Horatius Javana, Cyrrus miles, pugione in sinistro latere confossus, nullo remedio ad vitæ metam properabat; quo tempore Seraphinus, Asculani xenedochii ægros visitans, in hunc incidit. Cui, ubi ut pacem iniret, persuasit, signo Crucis sua Crucifixi imagine vulnere adhibito, id præstitit, ut postridie e vulnere incolumis et lecto surrexerit. Augustinus Imperacius, Catapultarius miles, cum ob sauciatum commilitonem, ne in carcerem detruderetur, aufugeret, in suæ centuriæ subcenturionem incidit, a quo lethali vulnere per latera transverberatur. Eo in mortis periculo ad Seraphini preces confugiens, ab eo signo Crucis, nudato vulnere, communiri: quo accepto, postridie e lecto incolumis emergit. Joannetus, Joannis Francisci Corvi villicus, diu atrum in facie carcinoma tulerat, quo indies excrecente ac carnem depascente, cum is Seraphinum aliquando obvium haberet, ab eo signum Crucis postulat, qui cum primum illud sua Crucifixi imagine exhibuit, eum confestim divina virtute persanatum dimisit.

68 Hoc quoque modo Franciscum a Montesanto et Æmiliam a Loro, a cancro eorum vultus devastante; Dianam a Loro manu captam; Portiam, Nicolai Seraphini filiam, qua casu sibi digitorum sola cute pendentem obtruncaverat; Citam Victoriam Odoardam a gravi apostemate; Joannem Camillum Arpinum Asculanum a capitis vulnere; Balthasarem Asculanum, gravi in capite vulnere saucium; Pyrrhum Valerianum, peditum ducem, a manus ulcere, quod in cancerum degenerabat; Antonium Vallomeum Asculanum a profundo humeri vulnere; Franciscum Monseum Asculanum a fistuloso femoris ulcere; Joannem Marinum, decem annorum puerum, gravissime ex lapsu in capite saucium; postremo M. Aurelium Spoletanum Asculanæ urbis gubernatorem, ab incurabili manus ulcere divina virtute curat. Cum enim ad eum Vir Dei pro reo quodam captivo rogaturus accessisset, ægre is ad veniam reo dandam pertrahebatur; at Viri Dei precibus victus, his eum tandem verbis compellat: « Jam inter nos, Seraphine, paciscamur: »

» ille

alium ab
ulcere, mili-
tem a gravi
vulnere, vil-
licum e car-
cinomate,

E

F

duos a can-
cro, filiam
manu ca-
ptam, aliam
digiti lesio-
ne, pluresque
alios sanat.

A » ille delicto, ego gravi in manu ulcere teneor, » si me tu ab ulcere liberum præstiteris, ille meo » decreto absolutus e carcere emerget. » Hoc pacto accepto, cum Vir Dei nonnulla Crucis signa Marci gubernatoris ulceri sua Crucifixi imagine adhibuisset, ab eo statim abscedens, vix ad palatii gradus pervenerat, cum Marcus, ulcus persanatum cernens, reum e custodia liberum adire jubet.

Dieta Crucifixi imaginis attritu claudis, filie utroque pede mutila,

69 Jam ad claudos et membris captos accedo, qui a Viro Dei Crucis signo dumtaxat adhibito persanantur. Primus Vincentius Potentia altero crure ita captus erat, ut eo non nisi difficillime progredi valeret. Hoc modo cum se ad Seraphinum contulisset, ipsis pro cruris incolumitate preces implorat; qui, ut Vincentio familiaris erat: « Quid, » inquit, « de crure conquereris? » Nulla cruri ægritudo est. » Mox crus sua Crucifixi imagine consignans liberum protinus illi gressum reddit. Salomea, Lucretiæ Antonellæ trium annorum filia, cum utroque pede ita mutila esset, ut neque incedere, neque stare ullo modo posset; hanc Lucretia mater, Seraphini aliquando conspectum nacta, ejus precibus curandam commendat; qui puellam ulnis exceptam, cum nonnullis sanctæ Crucis signis communiisset, humi reponens, eam jubet incedere: qua libere perinde, ac si nulla crurum imbecillitate teneretur, progrediente, is celerem ipsius obitum prædicens: « Ne, » inquit, « puellam nunc libere incedentem lætitia excipiat; brevi enim » feliciter eam in cœlum concedentem conspicietis. »

otii tibiærum crurumque usu destituta, quatuor fracto femore

70 Virgo quædam a lumbis deorsum ita membrorum usu destituta erat, ut ne ea quidem movere posset: quapropter cum, universis physicorum remediis frustra tentatis, nulla illi incolumitatis spes affligeret, ad Virum Dei Asculum delata, in ipso ecclesiæ limine collocatur. Hanc cum Portia, nobilis mulier, Seraphini impensius orationi commendaret, ad eam Vir Dei accedens, cumprimam sua Crucifixi imagine pleraque illi Crucis signa variis corporis partibus adhibuisset; his eam vocibus compellat: « Surge, filia, » et ad sacrum Eucharistiæ Sacramentum Deo » pro beneficio gratias actura concede. » Protinus illa, tibiis consolidatis et toto corpore incolumitati restituto, ad altare procedit, omnibusque præ gaudio collacrymantibus, pedester atque incolumis domum revertitur. Stephanus a Capite Rivi, Asculani agri oppido, femore sibi ex arboris lapsu confracto, cum octo mensium spatium in lecto jacuisset, vix fuleris sibi adhibitis, paululum progredi poterat, cum Seraphinum nactus ipsius ad femoris curationem apud Deum auxilium exposcit; qui, Crucis signo Crucifixi imagine, uti solebat, femori impresso, ita illum in momento reddit incolumem, ut eodem tempore, projectis fuleris, sua per urbem, haud sine intuitum admiratione, gressu liberrimo negotia gesserit.

laborantibus atisque incedere haud valentibus, gressum restituit,

71 Petrus Manfredus a Montegrano cruce sibi ex casu confregerat, quod num nullo remedio instaurari posset, in lecto jacebat; cum eo Seraphinus præteriens, adolescentisque casum miseratus, sua Crucifixi imagine Crucis signum

cruri impertit, quo Petrus eodem mox tempore persanatur. Eadem prorsus Dei virtute, et Bernardum Asculanum, et Jacobam, Mantocii uxorem, quibus crura confracta erant; et Hieronymam, membrorum usu destitutam, et Joannam, Candodori Asculani filiam, altero crure mutilam; Dianam a Loro manu captam, et Octavium Bandinum, S. R. E. Cardinalem, cujus crus confractum fuerat *g*; et Theodoram, Antonii Frassi uxorem, tota corpore attractam; et Mariam, Semidæ filiam, quæ nullo membrorum usu fruebatur; et Marinum Dionysium a Monteulmi, qui ex arboris lapsu cervicis sibi os confregerat; et Theodoram a Montegrano ex casu toto corpore confractam, in perfectam corporis incolumitatem vindicat.

*ACTORES
Z. BOVERIO.*

72 Venio ad caecos, mutos, surdos, gibbosos et incurabiles, qui ab eo in Processu curati leguntur. Dum Vir Dei per Lori oppidum iter faceret, quædam illi mulier, utroque oculo capta, oblata fuit; quam ubi is sua Crucifixi imagine obsignavit, mox, toto spectante populo, lux illi restituta fuit. Puer quoque, advenæ cujusdam mulieris filius, qui eo usque cæcitate laboraverat, cum ab ea ad Virum Dei Asculum adductus fuisset, cumprimam ab eo Crucifixi imagine signum Crucis oculis adhibuit, eodem quoque tempore oculorum lumen recepit. Porro admiratione dignum videtur, quod Josepho Ferranti a Loro contigit; qui cum integra cæcitate laborans, Seraphini miraculorum famam percepisset, tantam erga Virum Dei fidem animo concepit, ut se omnino a cæcitate curandum sibi persuaserit. Quapropter, cum se ad Virum Dei Asculum perducendum curasset, eo in itinere lux ei a Domino, qui in se uberius confidentes suis donis prævenit, restituitur. Asculi rursus puerum, Felicis Milioræ filium, luce orbatum, orans ac signum illi Crucis impendens, ad oculorum lucem revocat. His plerique oculorum morbo graviter affecti accedunt, quos Vir Dei in integram incolumitatem vindicat. Inter hos enumerantur Maria Joanna Asculana, quæ fistulam in dextro oculo jam diu passa fuerat; Constantia Patinella Asculana dextro oculo orbata; Citta Tucia et Sanctia Orifila, puellæ Asculanæ, ob bonæ h morbum lumine capta; Joanna a Monteulmi, Joannis Marini uxor, ignis scintilla obcæcata.

Eodem modo pluribus caecis visum,

E

F

tribus mutis loquelam, surdo auditum, gibboso reclinatam corporis formam procurat:

i

73 Inter mutos Maria quædam, Litprandi textoris filia, asseritur, quæ, cum muta ad quartum usque annum pervenisset, a sancto Viro benedicta et sua Crucifixi imagine signata, linguæ usum accepit. Æsium i Vir Dei profectus, cum aliquot dierum moras in eo conventu traheret, quædam decem annorum puella, Catharina Octaviana nomine, illi oblata fuit, quæ confuso et indistincto dumtaxat vocis sono eatenus res indicaverat. Hujus linguam cum sui Crucifixi imagine contigisset, eaque Crucis illi signum dedisset, Jesu illam nomen proferre jubet, dein Mariæ; quibus distincte prolatis, clare deinceps omnia proloquuta fuit. Eodem modo, cum per Montissanti oppidum iter faciens, ægrotum Crucis signo incolumitati restituisset, mutum præterea deprehendens, altero Crucis signo linguæ impresso, distincte loquentem præstat. Eodem

AUCTOR
Z. BOVERIO.

faucibus laborantem, fistula juvenem, alium lue venerea correptos, item leprosum aliosque plures insanabiles

B

et ab omnibus conclamatos

C

tempore Hieronymo Vico, tredecim annorum adolescenti, adeo surdo, ut ne quidem campanarum sonum perciperet, Crucis signo adhibito, auditum restituit; gibbosum quoque, qui ita curvus incedebat, ut manu terram contingeret, eodem Crucis signo ad pristinam corporis rectitudinem revocat.

74 In incurabili numero primus Cæsar quidam Amuratus a Montegrano recensetur, qui incurabili quodam faucium tumore laborans a Dei Servo Crucis signaculo communitus protinus divina virtute curatur. Post hunc et Sebastiani Rubei filius, incurabili fistula prope sexum affectus; Asculi Alexander Benedictus venerea lue correptus; Theodorus Adamus lepra conspersus; in oppido Montisgranarii Antonella Commentata ab ulcere incurabili; Nesba, Bellisarii a Montefucino uxor; Vincentius Morus Firmanus; Julii Blasius Asculanus a strumis; Hippolyta Asculana, et Joannes Baptista Georgius ab hydropisi; Hisba, Prosperi Gennasii uxor, a paralyti; Citta Solomea, Ulyssis Cavalcavechii filia; Maria Pomilia Asculana; Ludovicus Asculanus, hospes diversorius; Paulus Vechiolus Asculanus a comitiali morbo; Balthasar Merletus Asculanus a phtisi; in Lori oppido Baptista Passacantandus a vermiculari morbo, a Viro Dei, signo tantum Crucis adhibito, persanantur.

75 His et moribundi, quorum jam salus desperata erat, a Dei Servo velut ad vitam revocati succedunt. Baptista Auricola Asculanus, febris acuta et colico dolore laborans, medicorum ope destitutus jam sensus amiserat, celerius vitæ cursum confecturus: quo tempore Seraphinus ad ægrum accersitus, ubi paulisper oravit, moribundum sua Crucifixi imagine signat, protinusque æger ad sensus revocatus, adeptam salutis spem instaurat, et quinto post die incolumis et lecto surgit. Augustina, M. Tullii Asculani uxor, angina correpta, post multa remedia frustra tentata, omnium tandem medicorum sententia ad necem damnatur: quæ, cum Seraphinum advocari curasset, ab eo signo Crucis confortatur, tertio post die e morbo incolumis emergit. Dum in oppido Montisgranarii Margaritæ, Alphonsi Nuzze filia, jam agonizanti funera parantur, Vir Dei eo accersitus, dum puellam signo Crucis sua Crucifixi imagine confirmat, lethalem morbum ita exterruit, ut postriedie ad apertam fugam compulerit. Cum Ritium, Minervæ Asculanæ filium, jam moribundum, mater ac domestici velut mortuum lugerent: Vir Dei insperato adventans, universos genuflectere ac Dominicam Orationem una cum Angelica Salutatione persolvere jubet; tum moribundo signum Crucis impertiens, primum quidem in spem salutis vindicat, tum brevi tempore ad perfectam incolumitatem provocat. Demum Fandolina, Ulyssis Palmisciani uxor, cum ob diurnam hydropsim eo evasisset, ut de illius vita omnem prorsus physici spem abjicerent, Virum Dei ad se accersitum rogat, ut sitim saltem sibi extinguere liceat. Cui Seraphinus, ubi eam Crucis signo communit, aquæ frigidæ urnam adferri jubet, eamque signo Crucis benedicens his eam verbis confortat: « Eia, Pandolina, jam, quantum libet, bibe ac sitim extin-

gue. » Porro ea bibente, cum domestici mortis potum eam hausturam putarent, vix illa aquam hauserat, cum hydropico tumore decrecente, tantum mox incolumitatis assequuta est, ut postriedie et lecto incolumis evaserit.

76 Verum, ne cæteros, qui a variis ab hoc Dei Servo morbis curati fuere, præterire videar, nonnullos hic adnumerare libet. Peracius Marciarellus Asculanus, acuta febre tam graviter ægrotans, ut de illius salute medici desperarent, hujus Viri Dei oratione ad salutem revocatur. Hujus quoque filius, trium annorum puer, qui hernia laborabat, ab eo signo Crucis persanatur. Theodoram Aluitratam vultus quidam tumor atque oris morbus invaserat; quo excrecente, cum vix liquidioribus vesci posset, signo Crucis a Dei Servo accepto, mox ab utroque morbo liberatur. Sylvester Caponius, nobilis Asculanus, gravi angina correptus, cum, plurimis physicorum remediis frustra adhibitis, morbo ingravescente, semper deterius se haberet, ad Seraphini, quem singulari veneratione prosequabatur, tandem preces confugiens, ab eo post orationem Crucis signo in gutture munitus, repente convalescit, et post unum aut alterum diem e lecto incolumis erumpit. Seraphinus, Marchiniæ Amatæ filius infans, post aliquot sui natalis dies toto corpore in tumorem verso, longioris ferme vitæ spem matri interceperat, cum Viro Dei ad illius opem accersito, is simul atque infantem in matris sinu conspexit: « Ne de puero, » inquit, « sollicita sis, » vivet infans, et, quem hic modo tumidum pro fert, tertius post hunc dies tibi incolumem reddet. » Cumque puero Crucis signum impertitus esset, is confestim oculos aperiens cepit convalescere, donec tertium incolumis diem aspexit.

77 Superest jam, ut cætera hujus Servi Dei miracula, quæ passim præter ægrotorum curationes ab eo patrata sunt, brevius percurram. Floravantis Latini a Monteulmi uxor lacte carebat, quo infantem graviter febricitantem aleret. Quapropter, omnibus physicorum remediis frustra adhibitis, ultimum a Seraphino remedium, qui ubique miraculorum fama notus erat, vir quærit, qui panem, Crucis signo munitum, ad eum e conventu mittens, eo uxorem vesci jubet, cujus esu non modo uxor lactis copiam assequitur, verum et infans a febre curatur. Hoc modo et Maria Augustilia, Lucæ Albertini uxor, et Tarsia, Cæsaris Junctæ Asculani uxor, lactis ab eo abundantiam accipiunt. Hippolytus, Silentii Seraphini fratris filius, veneficio dementatus, cum trium annorum spatium velut insanus varias per regiones pererrasset, tandem ad Virum Dei perductus ab eoque signo Crucis in fronte munitus, ita a fascino liber domum rediit, ut eo nunquam deinceps agitato fuerit. Pari modo et Augustinus a Luco, Asculani agri oppido juvenis, a fascino, quo a dæmone alligatus fuerat, a Dei Servo absolvitur.

78 Dum Asculanos montes Vir Dei, lanam ad lanificium emendicans, peragrat, in plerosque aliquando pecuarii canes incidit, qui cum hiant ore ac rapido cursu in eum tenderent, vix illis signum Crucis objecit, cum fræno velut ori injecto silentes ac peccatos reddit. Rursus cum

Asculum

D

incolumes reddit.

E

Quatuor matribus lactis uberitatem procurat, duosque juvenes a fascino solvit.

F

Furiosos canes pacat: per imbrem laud madidus incedit: arca, prius vacua, ipsius oratione pane repleta conspicitur.

A Asculum cum nonnullis sæcularibus viris rediret, cæteris copioso imbre, qui e cœlo cadebat, madidis, is ne una quidem pluviae gutta perfusus in vespere conspicitur. In Asculano conventu, pane aliquando in vespere deficiente, jubet Guardianus virum quemdam in Ordinem benevolam pro pane adiri; cui Seraphinus: « Quid virum, » inquit, « pro pane vexari necesse est, cum in » arca panaria satis superque sit? » « At arca » panaria, » ait Guardianus, « ipsa est, quæ pa- » nis defectum testatur. » Prius enim Guardia- nus panariam perlustraverat, quam pane vacuum invenerat. At Vir Dei: « Si panis in panaria » non est, mentior ipse, at prius panaria explo- » randa. » Igitur ad panariam itur, quæ mox sancti Viri oratione tam copioso pane ac placen- tis referta conspicitur, ut summam Guardiano et cæteris admirationem attulerit k.

ANNOTATA.

B

- a *Continuus ac inveteratus capitis dolor.*
 b *Id amplum Marchiæ Anconitanæ in summi Pontificis ditone oppidum est.*
 c *Morbus est, quo crura ulceribus intumescunt.*
 d *Dentium dolor.*
 e *Castrum Ecclesiæ ditonis in Marchia Anconitana.*
 f *Episcopalis sub archiepiscopo Firmano in Marchia Anconitana civitas.*

g *Processuum, ad B. Seraphini beatificationem canonizationemque impetrandum auctoritate Apostolica instructorum, Compendium miraculorum hoc sic refert: Cardinalis Bandinus, Picenæ provinciæ legatus, dum per montes nive ac glacie cooper- tos, obequitat, casu equi sibi crus confregit; cruri fracto ulcus succedit et ulceri grangræna: remediis in vanum tentatis, ejusdem Cardinalis jussu Vener. Seraphinus procul absens adducitur, a quo signo Crucis fractura, ulcere et cancro liberatur. Et ne beneficii memoria temporis injuria collabesceret, in vico Venæ Ruptæ, ubi periclitatus erat, ecclesiam suo ære ædificavit. Inter cæteras vero icones, quas ibidem pingi fecit, extat icon, in qua beatus Seraphinus flexis genibus ante stratum infirmi Cardinalis in modum orantis inspicitur.*

C h *Morbus, pueros præcipue infestans, quo ipso- rum corpora pustularum multitudine rubescunt.*
 i *Episcopalis Italiæ in Marchia Anconitana sub Ecclesiæ dominio civitas.*

k *Sequuntur hic octo miracula, in Boverio bre- vitatis studio præterita, quæ in Processuum Compendio ita recensentur. PRIMUM: Stephanus Jacobi ex lapsu sibi fracta coxendice sine fulcro ambulare non poterat; at ubi Servus Dei signo Crucis eundem munivit, statim ille, ejecto fulcro, solus et liber incessit. SECUNDUM: Vinum optimum et limpidum, quod in dolio servabatur, tractu temporis fæculentum et acidum evasit. Evocato proinde Servo Dei, statim ac imagine Crucifixi vinum benedixit, non modo pristino restitutum fuit sapor et claritati, sed adeo quoque multiplicatum fuit, ut per plures menses ad integræ familiæ commodum sufficeret. TERTIUM: Hostilius de Monte Monaco ex foetida molestaque lepra, quæ totum fere corpus eidem corruperat, eo de- venerat, ut se ipsum movere nullo modo posset.*

In cassum proinde omnibus adhibitis artis remediis, ad opem Servi Dei confugit; atque ab eo imagine Crucifixi signatus repente curari cutem, morbique squamulas defluere conspexit, pristinæque subinde sanitati restitutus fuit. QUARTUM: Vinum pariter corruptum atque omnino mutatum, quod Servo Dei oblatum fuit, eo orante, non modo pristinam recuperavit præstantiam, sed adeo quoque multiplicatum fuit, ut diu ad usum sufficeret, et ad morbos curandos mirabiliter juverit. QUINTUM: Delia Quattrocehi tumore et cancro in mamilla dire cruciabatur, frustra chirurgorum ope semper adhibita. Accito proinde Servo Dei, ejus precibus sese commendavit, et, ubi morbum ille cruce signavit, statim ipsa perfecte convaluit. SEXTUM: Jantia puella biennis ex variolarum morbo lumen oculorum penitus amiserat. Ducta itaque ad Servum Dei, oleoque lampadis ardentis coram Eucharistiæ Sacramento ab ipso inuncta, confestim pristinam claritatem visus recepit. SEPTIMUM: Isidorus Vicus hydropisi laborabat, et statim ac super eum Servus Dei signum Crucis efformavit, liberatus a morbo remansit. OCTAVUM: Petrus Sanctes Petillus febris quartana correptus ulceribusque toto corpore vexatus, opem Servi Dei imploravit, et, cum ab eo fuerit sacra Crucifixi imagine benedictus, illico febris deferbuit, et ulcera penitus evanuerunt.

AUCTORE
 Z. BOVERIO.

E

CAPUT VI.

*Ipsius sanctimonia celebris: pius obitus
 ac sanctitatis signa.*

H is et aliis quamplurimis divinæ potentæ miraculis, quibus Deus Opt. Max. Servi sui merita et sanctimoniam uberrime testabatur, cum tam celebre in Piceno a esset Seraphini nomen, ut in quacumque conventus familia degeret, ad eum ægrotantium turbæ confluerent; id potissimum in Lauri conventu accidit, ubi tanta quotidie languentium et ægrotorum multitudo ante ecclesiæ fores jacens cernebatur, ut parum ab illa Hebræorum piscina abesset; quibus cum Vir Dei sua illa Crucifixi imagine Crucis signum impenderet, omnes ferme a morbo curabat. Obsistere quidem ac reluctari Vir sanctus, sed, cum illum Deus velut lucernam, qui sua multis sanctimonia prælucet, in Ecclesiæ modio collocasset, quo magis a se turbas expellebat, eo plures quotidie fiebant.

Ipsius sanctitatis fama adeo celebris fit,

a

F

80 Viro Dei aliquando per Montem-Ulmi iter facienti tam ingens populi turba occurrit, ut vix e medio, pallio ac habitu undique obruncatis, emergere potuerit. Hoc ipsum illi cum in Montisgranarii familia conscriptus esset, sæpe contingere solebat, ita ut integros dies in ægrotis Crucis signo consignandis frequenter impenderet. Res quidem fratribus ita molesta erat, ut eidem Guardianus aliquando dixisse feratur, quod, si diu eo confluentium multitudo, quo sæpe divina Officia perturbari contingeret, illis ferenda esset, obedientiæ præcepto illi miraculorum potestas, ut olim a B. P. N. Francisco B. Petro Catanio

ut ad ipsum undique infirmi confluant.

sublata,

AUCTORE
Z. BOVERIO.

sublata fuit, cohibenda esset. Quamobrem, ne ea conventus familia diutius illam molestiam sustineret, inde Asculum migrat; ubi, cum diu moras traxisset, tanta in eum urbis devotio fuit, ut eum omnes velut cœlestem hominem et consolatorem urbi datum agnoscerent, atque is e regione tam singulari urbem illam benevolentia prosecutus est, ut quamplurima in eam tum publicæ pacis, tum mutæ concordie et curationum beneficia contulerit. Postremo, ut perenne illi amoris signum testaretur, eidem corporis sui exuvias perpetuo asservandas reliquit.

Ferventi oratione et rigida abstinentia ad mortem,
b

81 Etenim cum plerosque in ea urbe annos magna cum sanctimonie laude duxisset, jam septuagenarius b vitæ suæ occasum, quem sæpe antea prænuñtiarat, propinquum intelligens, vehementius orationi ac rerum divinarum contemplationi incumbere cœpit, et quasi tunc primum Deo famulari inciperet, ad majora quotidie virtutum studia se extendere, juventutisque jejunia atque asperitates ad senectutis annos revocare. Demum ne vacantem aut somno deditum eum Dominus insperato adveniens offenderet, ardentem cum virginibus lampadem omni studio præferre curabat.

quam instantem prænoscit, se præparat,
B

82 Diu Seraphinus occultum in pectore morbum, quo licet tanquam spiculi mucrone acerbè confoderetur, tam patienter tulerat, ut eum nulli hactenus aperire voluisset; cum tamen hoc tempore adeo ingravesceret, ut jam supremum illi interitum minaretur, illum tandem declarare cogitur. Nullum morbus exterius malignitatis signum prodere videbatur; quo fiebat, ut et medicus et Fratres haud tanti morbum æstimarent, ut ex eo aliquod illi vitæ periculum imminere existimarent, præsertim cum nec febris Dei Servum occuparet, neque in lecto decumberet. At Vir Dei, qui ex eo non modo vitæ periculum, sed et certam celerioris occasus necessitatem sibi exoriri non ignorabat, cum eo usque obitus sui tempus aliis præsignificare distulisset, ut divina prophetici spiritus dona sibi a Deo collata, quoad posset, occultaret; pridie tamen, quam e vita excederet, ut divinis Ecclesie Sacramentis frui posset, proximum sibi vitæ occasum instare luculentius aperit. Cum vero neque id asserenti Fratres crederent, vix tandem sacra illi Eucharistia per modum Viatici ministratur.

atque illam Ecclesie Sacramentis munus, subit.
C

83 Dies erat Viro Dei suprema, cum is sacro Domini corpore reffectus, inter ipsius amoris amplexus ad tertiam usque post meridiem horam perseverat, quo tempore extremæ Unctionis oleo se inungi postulans, apertam a Guardiano repulsam patitur; qui cum nullum non modo in eo moribundi signum deprehenderet, verum nec medici ipsius sententia is ullo in mortis periculo versaretur, id ab ecclesiastica regula alienum ducebat, qua extremæ Unctionis Sacramentum in mortis articulo tantum ministrari præscribitur. Adnibatur Vir sanctus, hunc sibi mortis articulum esse, Fratribus persuadere; at iis reluctantibus: « Jam », inquit, « vestrum arbitrium obineat; verum, quod nunc commode a vobis fieri posset, mox festinato præstabit. Post hæc genuflexus in lecto orans, cum ad quartam a meridie horam pervenisset, oculis in cœlum

sublatis, his Dominum verbis precatur: « O Domine Jesu, si loquor, nulla mihi fides adhibetur; tu ipse loquere. » Vix hæc postulerat, cum, vultu in pallorem mutato, mortis signa præferre cœpit. Porro Fratres, qui Dei Virum observabant, insperatam illam vultus mutationem spectantes, summa festinatione ad sacrum oleum accurrunt ac Dei servum inungunt. Quo ille inunctus, paulo post, perinde ac si in quietem concederet, placide mortis somno consopitur.

84 Dei itaque Servo hoc modo præter omnium expectationem e vivis sublato, Guardianus, qui irruentem in eum turbam haud frustra pertimescebat, ut nulla de illius morte in urbe fama innotesceret, nullum campana (uti mos est) ipsius exitus signum pulsari jubet. At Dei Opt. Max., qui ipsius sanctimoniam palam facere decreverat, consilio factum est, ut pueri agminatim per urbem incedentes, sanctum Virum mortuum conclamarent; quo audito, tanta mox populi multitudo ad conventum confluit, ut, oclusis mercatorum tabernis sola urbs absque habitatore relicta videretur. Mox urbis conservatores decem viros destinant, qui sancti Viri corpus, ne aut alio distrahatur aut aliquod damnum patiatur, summa diligentia custodiant. Turba vero cumprimum corpore in ecclesiam delato, illius conspectu potitur, tot illud sancti Viri miracula et beneficia celebrantium vocibus excipit, ut canentium potius hymnis ac laudibus, quam lugentium carminibus, ecclesia personaret; mox universi certatim in ipsius oscula et amplexus ruerent, capillos tondere, barbam præscindere, ungues obtruncare, habitum discerpere tantoque devotionis impetu in eum ferri cœperunt, ut et digitos ac cætera corporis membra facile disseccassent, nisi Fratrum ac decem virorum providentia corpus, e medio turbarum avulsim, intra cancellos oclusum fuisset, quo populus pertinere minime posset. Terni interea et quaterni habitus, a multitudine discepti, in novos ac recentes commutati fuere c.

B. Seraphini obitu puerorum voce vulgato, ingens filii populi ad typus cadaver.

85 At vero eo magis excrecebat populi confluentis devotio, quo sancti Viri corpus molle ac tenerum velut dormientis contrahabatur, atque adeo suavi odore perfusum, ut cœleste myrothecium sua odoris suavitate referret. Cessante igitur ob noctis tenebras turbarum frequentia, in tempesta nocte sancti Viri corpus lignea arca oclusum, urbis senioribus id petentibus, non in communi Fratrum sepulchro, sed seorsim sub altaris cancellis conditum fuit d. Nec tamen eo populi devotio in sanctum Virum deferbuit; undique enim tum ex urbe, tum ex vicinis ac remotis Piceni oppidis ad ipsius sepulchrum turbæ confluere, vota appendere, Seraphini nomen invocare cœperunt; ita ut urbis proceres, coacto concilio, legatos ad Paulum V tunc Pontificem Maximum destinaverint, qui totius urbis nomine Processum de Seraphini vita et miraculis instrui et ad illius beatificationem procedi postularent. Pontifice urbis votis annuente, primum Ordinario examen committitur. Excrescentibus vero ad illius sepulchrum miraculis, anno 1610 Sacra S. Inquisitionis Congregatione annuente, lampas ante illius sepulchrum ardens statuitur: quo tem-

C
suavi odore perfusum concursus: quo indies percrebescente, Paulus V. Papa, ut lampas ad ejus sepulchrum ardent, concedit.

d
per

A pore tot signa multiplicari cœperunt, ut non solum ex Piceno, sed et ex remotioribus Aprutii et Insubriæ et Galliæ Subalpinæ partibus, vota ad illius sepulchrum mitterentur e, quæ miracula sancti hujus Viri merito patrata testabantur: quarum ne memoria depereat, breviori, quoad fieri poterit, hic Compendio colligenda sunt, eo modo, quo in ipsius Processu enarrantur, distincta tantummodo miraculorum specie, quo luculentius dignosci queant, in his exarandis vel indicandis, uti cœpimus, observata.

ANNOTATA.

a *Ampla Italiæ in Ecclesiæ editione provincia, hodie Marchia Anconitana dicta.*

b *Vide Commentarii prævii, ultimum numerum.*

c *Ut rumor, refert Processuum Compendium, ejus obitus civitatem pervaserat, gens tota ad ecclesiam, in qua sacrum ejus corpus expositum erat, confluit, et beatum quisque se dicebat, qui partem aliquam sui habitus vel corporis cedere aut menti pilum evellere sibi licuisset. Inter alios, qui funeri adveniant, recensentur primarii civitatis viri nobilesque feminae, quamplures religiosi atque Vicarius generalis episcopi Asculani, a quibus id consilii captum fuit, ut valvæ ecclesiæ clauderentur, deindeque nobilium aliqui a magistratu electi corpori assisterent, ut illud a pia populi direptione tuerentur, et ut omnium devotioni fieret satis, biduo corpus inseputum feretroque expositum remansit. Ut constat ex testibus de visu.*

d *In citato Compendio habentur sequentia: Defuncti cadaver per biduum fluxui et refluxui civitatis Asculanæ in ecclesia expositum perstitit; toto vero illo tempore mollia ac tractabilia membra non secus ac viventis cives Asculani, facta experientia, admirati sunt, imo a cadaveroso corpore suavissimus ac delicatissimus odor diffundebatur. Quam ob rem opinio sanctitatis beati Viri longo vitæ cursu magnis ac continuatis prodigiis comprobata; novis hisce signis post obitum consolidata, stimulo fuit proceribus Asculanis, ut centumvirali consilio decernerent, veneratum ac dilectum corpus non nisi cum honore esse deponendum; ideoque aromatibus atque opobalsamo conditum extra commune sepulchrum in arca serico panno intus convestita tumulari juserunt, et, ne contra statuta Ecclesiæ sacrosque canones per publica decreta peccaretur, caverunt, ut, quæ sancita erant, executioni non prius mandarentur, quam de Ordinarii ac superiorum licentia constaret.*

e *Processuum Compendium sequentia addit: Hujusmodi sanctitatis fama nedum constans semper fuit apud episcopos aliosque insigniores ecclesiasticos, viros nobiles et principes; sed in dies magis magisque augetur tum Asculi et in toto Piceno, tum in provincia Samnii aliisque finitimis regionibus absque eo, quod aliquid unquam auditum fuerit in contrarium; et ad hæc usque tempora adeo pervagata est, ut non sit natio sive cis sive ultra montes, quæ illum non colat et veneretur, ejusque opera non narret et admiretur, et signanter hic Romæ, ubi quotannis festum ejusdem Beati cum expositione reliquiarum, ex sacro ipsius corpore extractarum occasione, qua facta fuit Asculi vigore licentiæ Sacræ Con-*

gregationis anno 1728 sub Benedicto XIII Pontifice Maximo illius translatio a veteri sacello ad Novam capellam, eleganter constructam sumptibus marchionis Joannis Baptistæ Caucci, causæ postulatoris, solenni ritu et pompa celebratur in ecclesia tum sanctissimæ Conceptionis Patrum Capucinorum, tum sanctorum Apostolorum Simonis et Judæ, in qua pius sacerdos Philippus Ferrucius illius rector suo ære in honorem prælaudati Beati altare erexit.

ALCTORE
Z. BOVERIO.

CAPUT VII.

Sancti post mortem apparitiones.

R em igitur ut ab ipsis beati Viri apparitionibus exordiar, quibus post mortem a plerisque visus est; anno 1604, quo Vir sanctus ab ærumnoso hoc rerum statu ad fœliciter concessit, eadem nocte, quæ ipsius obitus diem subsequuta est, Portiæ Contæ, suæ olim familiari, quæ ipsius adhuc mortem ignorabat, gloriosus apparet, post nonnulla consolationis verba in celum effertur.

87 Anno 1605 Nicolaus Salvia Asculanus, dum extremo cum morte agone conflictatur, ad Dei tribunal raptus, B. Virginem ac plerosque alios Sanctos, quos ille singulari veneratione prosequatur, dexteram throni tenentes, ab altera Seraphinum Beatorum Capucinorum agmine stipatum cernit: quo tempore dæmones pleraque adversus eum accusationis capita coram Judice proferentes, a Seraphino, qui rei causam defendendam susceperat, oblata exceptione repelluntur, a quo etiam pleraque Christianæ pietatis opera a Nicolao patrata atque inter alia plurima illius in Capucinos liberalitas et munificentia referuntur. Quapropter cum ad honorum ac malorum operum pensionem ventum esset, Seraphini opera et patrocinio absolutionis sententia a Judice profertur. Id cum Nicolaus Francisco Mariæ Mediolanensi sacerdoti, qui ipsius tunc animæ curam agebat, retulisset, paulo post in Domino quiescit.

88 Anno 1605 Scipio Franciscus Carelli Aprutinus a febris continua in Jeffi oppido apud Capucinos laborabat, cum intempesta nocte quiescens somno excitatur, senemque Capucinum sibi adstantem cernit qui his eum verbis compellat: « Scipio, cedo dextram. » Eo vero dextram porrigente, « Ego, » inquit, « Fr. Seraphinus » sum a Montegrinario, satage, ut B. Virginem meque singulari semper pietate prosequare, » nostra siquidem intercessione jam tibi a Deo » incolumitas collata est. » Is vero repente incolumis, cum Seraphinum hactenus ignorasset, visione mane Fratribus enarrata, ab iis Deo gratiæ redduntur, ac defuncti Seraphini illi vitæ sanctitas aperitur.

89 Anno circiter 1622, dum Elisabethæ Erapulensi, Joannis Baptistæ Gerardini uxori, pestilenti febre correptæ, funera parantur, omni illa vitæ spe destituta, Seraphini, cui olim devotissima fuerat, sibi præsidium implorat; qui hoc

Portiæ ejus
obitum igno-
ranti,

Nicolaus Sal-
via agoni-
zanti,

Specioni
Francisco
febricitanti,
a b

Elisabetha
Erapulensi
pestilenti fe-
bre correptæ,

ipso

ACTORE
Z. BOVERIO.

ipso tempore aegræ perspicue apprensens eam his verbis affatur : « Elisabeth, si meum sub peregrina habitu sepulchrum pie venerata fueris, integra incolumitate fruere. » Protinusque his dictis evanuit. Ea vero, cum ab eo tempore convalescere cœpisset, Seraphini sepulchrum, quem admodum illi præscriptum fuerat, invisit, integramque ibi incolumitatem assequitur.

Vincentia
graviter æ-
grolanti, Ju-
lianae pecto-
ris dolore,

90 Vincentia, Nicolai Salvi uxor, lethali morbo correpta, ad mortem ægrotabat; quo tempore Seraphinum, quem singulari mentis pietate venerabatur, invocans, eundem mox sibi adstantem cernit, tam ingenti luce perfusus, ut domum totam suo splendore illustraret, qui his agram verbis alloquitur : « Cur, Vincentia, times aut quid de meo patrocinio dubitas? Longior tibi vita mea intercessione condonatur; brevi convalesces. » Cumque ab eo tempore morbus mitescere cœpisset, brevi perfecta incolumitate potitur. Juliana, Latini Ferri Asculani filia, graviter febricitans, pectoris præterea dolore afflictabatur, cum plena mentis fiducia Seraphinum jam defunctum rogat, ut sua illi Crucifixi imagine, ut vivens solebat, pectus consignet, ac febrim depellat; qui, cum mox illi se jucundum ac festivum videndum præbuisset, signum Crucis adhibet, eoque febrim pectorisque passionem protinus fugat.

Mariae Augu-
stiliæ acuta

91 Mariam Augustiliam Asculanam, acuta febris cum acerrimo capitis dolore conjuncta, ad vitæ desperationem compulerat, ut medicorum ope destituta, celerius ad vitæ occasum festinaret; quo tempore illa cœlestem Seraphini opem obnixè postulans, eum cœlesti gloria affulgentem sibi adesse conspicit; qui ubi agram verbis consolatus est, atque utraque manu apprehensam, sedentem in lecto collocavit, protinus, incolumem præstitit; quæ mox miracula magno clamore prædicans, virum compellit, ut ad eam confestim cum familia accurrat; ea vero, Seraphini præsentiam collatumque incolumitatis beneficium explicans omnes permovet, ut lacrymis Deo ac servo suo gratias redderent.

C
pueroque pe-
stilentii febre
laboranti-
bus,

92 Josephus, Felicis Montii Asculani filius, undecim annorum puer, diuturna febre, quæ in pestilentem tandem desierat, laborans, cum ad funera raperetur, Seraphinum sibi ad vitæ præsidium invocat, ac domesticos ad ipsius invocationem provocans, Seraphinum mediæ noctis hora, qua Matutinæ Horæ apud Capucinos pulsabantur, sibi præsentem intuetur, atque hæc voce compellantem audit : « Frater Joseph. » Cui cum et ipse Fratrum more responderet; « Ave Maria, » Seraphinus puero adblandiens illiusque humerum leviter concutens : « Ne timeas, » inquit, « vita vives. » Moxque incolumitati redditus, cum exclamans : « O Sancte mi, o Sancte mi, » sanctum Virum amplecti vellet, is ab oculis repente evanuit. Ad has pueri voces cum pater ac domestici occurrerent, vitam sibi atque incolumitatem a Seraphino collatam narrat. Cumque haud frustra se a Dei Servo fratrem Josephum nuncupatum secum animo repeteret, post adolescentiæ annos ad Capucinos fugiens, Fratris Joseph inter nos nomen retinuit.

93 Portia, Sebastiani Cacarelli uxor, cum ab

armata prætoris familia sibi nocte domum invadere cerneret, ut virum criminis, de quo agebatur, insontem apprehenderet, ad Seraphini, quem singulari pietate colebat, mox opem confugit. Nec frustra, nam eodem temporis momento plerique monachi ac presbyteri, eatenus ignoti, undique erumpentes, Sebastianum a satellitibus potestate eripiunt. Ægrotabat eo tempore Portia foetum in utero gerens, cum S. P. Franciscus ac Seraphinus eidem post factum apparentes : « Portia, » inquit, « a nobis missi sunt, qui Sebastianum » in libertatem vindicarent; tu quoque nostro » patrocinio ab ægritudine libera esto. Verum » sæculari veste dimissa, cinereo te habitu contege. » Quibus illa per omnia paruit. Post hanc B. P. Francisci ac Seraphini apparitionem, cum Portia totam noctem illum in oratione insomnem duxisset, foetum, quem in ventre gerebat, velut et lumbis sibi avelli atque in alvum magno strepitu dilabi percipit; ex quo tempore cum undique ex omnibus corporis spiraculis tetrum foetorem effunderet; is adeo in ipsa partus hora excrevit, ut pene intolerabilis videretur. Quo tempore, cum mortuum ac putridum ex alvo foetum fudisset, cum lacrymis Seraphinum precatur, ut tantisper vitæ enixo foetui restituat, quoad sacra Baptismatis unda regenerari queat. Nec vana illius petitio fuit; ea namque in lacrymis perseverante, defunctus ac putridus puer nonnulla tum motu, tum oscitatione vitæ signa edens, mox sacro Baptismate abluitur, ac post quinque aut sex horarum spatia in nutricis sinu animam exhalat. Portia vero, cum hoc ipso tempore levi somno detineretur, Seraphinum hæc sibi dicentem audit : « Tu quoque, o Portia, extremum » cum tuo foetu diem clausisses, nisi vitam tibi » a Domino impetrassem. Quapropter Deo gratias age divinamque misericordiam tua pietate » auge. »

94 Malatesta Matteucius laterum ac renum dolore oppressus, lampadis, quæ ante Seraphini sepulchrum lucet, oleo inunctus atque eodem tempore beati Viri præsentia hacque voce dignatus : « Malatesta, ecce, quem invocasti, Seraphinus te dolore liberum et incolumem reddit, » perfectæ incolumitati restituitur, qui ad ampliores Deo ac Seraphino gratias habendas nudis mox pedibus B. Viri sepulchrum veneratur. Ab iisdem quoque laterum ac renum doloribus Modestina Blanchina a B. Viro, illi in somnis apparente ac doloris locum manibus contingente, hisque eam verbis consolante : « Blanchina, jam te dolores deseruere, » liberatur. Terentia, Paulacii Asculani uxor, matricali dolore sæpe vexata, dum Seraphinum sibi e celo auxiliatorem deprecatur, præsentem Seraphinum cernit hæc sibi verba inculcantem : « Filia, cœlum patientia ac doloribus comparatur. » Cumque sua illam Crucifixi imagine, quam vivens gestabat, consignasset, ab eo deinceps dolore eam liberam præstat. Eo quoque apparente ac doloris locum contrectante, Deiurina, Tullii Electi Asculani uxor, quæ ex lapsu pedem sibi graviter læserat, instantaneam pedis curationem consequitur. Praxedes Tertiana gravissime ægrotaans; Fabricia Asculana crurum dolore afflictata;

D
Portia gra-
vidæ, cujus
maritum
contra sa-
tellites de-
fendit, ejus-
que mor-
tuum foetum
ad vitam re-
vocat, appa-
ret;

E

deinde octo
agris, quos
sanat.

F

ta;

A ta; Marianus Parisianus, pestilenti febris laborans; Lucia a Montenovi, Asculani agri oppido, linguæ morbo vexata, ab eo incolumitatem assequuntur c.

ANNOTATA.

a Aprutium ampla est regni Neapolitani in Italia pars.

b Id Italiae in agro Asculano sub summi Pontificis dominio oppidum est.

c Processuum Compendium sequentem Sancti nostri apparitionem addit: Sebastianus Rosatus, febris maligna correptus, auxilium Servi Dei enixe imploravit. Nocte, dum quiesceret, apparuit illi Servus Dei, bonoque ut esset animo, jussit, subindeque a somno excitatus, liberatum a morbo se sensit.

B

CAPUT VIII.

Miracula ipsius intercessione patrata.

B. Seraphini cadaver osculando Fabritius Furcula corpore imbecillis, et Portia dentium dolore sanantur,

Nec dum Seraphini corpus tumulo conditum fuerat, cum Fabritius Furcula Asculanus, qui diu corpore imbecillis ac pedibus mutilus in lecto jacuerat, ejus obitus fama percepta, ab eo obnixè precibus postulat, ut eum, antequam tumulus contegat, et ab oculis rapiat, sibi intueri ac deosculari liceat. Annuit votis benignissime e caelo Vir sanctus, cum enim post orationem Fabritius corpori vires addi perciperet, fulcro adhibito, lente ad Capucinorum ecclesiam procedit, ubi Seraphini corpus in feretro collocatum conspicit, orat, accedit, corpus exosculatur; plenamque ab eo incolumitatem postulans, postulata accipit, tamque perfecte inde incolumis evadit, ut, fulcro projecto, pedibus ac toto corpore valido domum redierit. Eodem tempore Portia Asculana dentium dolore graviter vexata, ad feretrum accedens, ubi sancti Viri corpus deosculata fuit, mox a dolore libera Deo ac B. Viro gratias agit.

C ad ipsius sepulchrum corporis languor, genuum morbus; Sanctique palli tactu nervorum debilitas abscedunt;

96 Philippus Albarinus Asculanus, cum duodeviginti mensium spatio ita languidus in lecto jacisset, ut absque alterius adminiculo moveri non posset, voto emisso, se ad sancti Viri sepulchrum deferendum curat, ac ceræ trium librarum pondus ipsius sepulchro appendens, mox divina se virtute ita roboratum et consolidatum percipit, ut, antequam Asculanum pervenisset, perfecta se incolumitate potitum senserit. Maria Felix, Marci Lucidi Asculani filia, quæ genuum morbo ita laborabat, ut progredi nullo modo valeret, voto ad Seraphinum nuncupato, ac lampadis, quæ ante illius sepulchrum ardebat, oleo inuncta, morbo mox effugato, libera incedit. Elisabeth, Antonii Bergomatis filia, decem annorum spatio alterius manus nervorum debilitatem passa fuerat, quæ, cum ad B. Viri sepulchrum oraret, ac plerosque pallio, quod olim Seraphini usui inservierat, se contegentes cerneret, illud ipsa manu

contingens, protinus ab ea manus imbecillitate sanatur.

97 Carolus, Perusinae Asculanae filius, cum, utroque pede ad tergum converso natus, neque incedere, neque stare ullo modo posset, plurimis ad pedum restitutionem remediis frustra tentatis, tandem voto a matre ad Seraphinum emisso, se cunctas pueri vestes ipsius sepulchro appensuram, si puer pedes ad incessum reciperet; delato ad sancti Viri sepulchrum ac voto iterato, puer, qui ocreas ferreas gerebat, in pedes constitutus, non tam stare, quam libere progredi ac regredi cepit; moxque extractæ e tibiis ocreæ ac pueri vestes sepulchro ad Dei et sancti Viri gloriam appenduntur. Demum Balthasar a Monte-Monaco a altero pede claudus; Constantia ab Ancarano b, altera manu capta; Joannis Domini a Monte Alto c, a lumbis deorsum membris mutilus; lampadis ante sancti Viri sepulchrum ardentis, oleo illiti, integra membrorum incolumitate perfruuntur. Hic et plerique alii, qui vel cæcitate vel incurabilibus oculorum morbis affecti, hujus sancti Viri suffragio persanati fuere, accedunt. Atque in his imprimis Mauriti a Patrione filia, quæ utriusque oculi ex boæ morbo cæcitate contraxerat, cum oculis, illi B. Viri habitus particula a matre perfricatis, lucis non nihil hausisset, bis terque perfricatione repetita, integrum oculorum lumen recepit.

98 Joannis Francisci Asculani filia, Cirta nomine, ob eundem boæ morbum tam tenui oculorum lumine fruebatur, ut dextro penitus cæca esset, altero vero tam obscura luce potiretur, ut vix per domum tuto incedere valeret. Rerum præterea inopia afflictata Seraphinum cum lacrymis rogat, ut, qui suam aliis opem affluenter impertit, eam sibi quoque ad lucis recuperationem non denegat. geminosque se illi argenteos oculos sepulchro oblaturam spondet. Haud pauperulæ votis Vir sanctus e caelo defuit; vix enim ea ab oratione surrexerat, cum clariori luce se frui experta, eam paulatim ita excrescentem recipit, ut integrum utriusque oculi postridie celesti dono assequuta fuerit.

99 Inter eos vero, qui variis corporis doloribus cruciati, sancti hujus Viri suffragio ab iis liberati fuere, primus est Petrus a Monte-Granario, qui gravissimo capitis dolore correptus, cum de venerando Viri Dei sepulchro votum nuncupasset, nulla interposita mora, ab eo divina virtute curatur. Ab eodem et Mansueta Asculana, et Alberina Juvenalis, et Dominica Campliensis d, et Delia Marcellinae Cornilis famula Viri Dei sepulchrum visitantes, liberantur. Theodora Ginstica, partus doloribus oppressa. Crucifixi imagine, quæ olim Seraphini fuerat, obsignata mox salva filium emittit. Zenobia, Gaspari Tutii uxor, cingulo B. Viri se præcingens, a partus doloribus vindicatur. Hoc modo et Maureliae Confectæ et Felici Montiaæ et Argeriæ Felicis Grassi uxori, partus dolore laborantibus, partus incolumitas condonatur. Maria, Mantucii Asculani uxor, humeri dolore vexata; Gasparina Asculana, pectoris; Maria Pellicana, alterius poplitis; Catharina a Cerreto, renum; Juliana, Massaronis Ferri uxor, uberis; Nicolea Asculana, Curtii Barbitonsoris uxor,

odon-

AUCTORE
Z. BOVERIO.Sancti ope
puer utroque
pede deten-
tus, item
claudus in-
cedunt; ma-
nus, crurum
pedum, ocu-
lorumque

a

b

c

E

usus reddi-
tur;

F

varii corpo-
ris dolores,

d

AUCTORE
Z. BOVERIO.

e

f

febres, sanguinis fluxus, morbus cœmitialis, hernia, lues venerea, calculorum morbus et paralyticus sanantur;

g

B

h

ipsius sepulcri pulvis febrem colicamque pellit.

C

Lampadis ad beati sepulcrum exstantis oleo vulnera sanantur.

i

et tres e mortis faucibus eripiuntur.

k

odontalgiae; Ludovica, Phæbi Asculani filia, stomachi; Mansueta Asculana, crurum; Eusebia, Joannis Cardinalis uxor, alterius brachii; Simona a Monte-Monaco, morbi universalis; Maria Joanna Ortonensis e, colici; Junipera Alexandrina Pedonensis f, aurium; Benedictus a Monte-Rubiano, femorum; Salpitia Pelagalla Ausidensis, laterum; Matthæa Austea a Patrino et Catharina Francisci Placentini conjux, stomachi dolore laborantes, voto ad Seraphinum nuncupato, curantur.

100 Ad eos venio, qui febre ac variis languoribus affecti, B. Viri merito incolumitatem adepti fuere. In his prima est Drusilla a Monte Monaco, Dominici Garulli uxor, quæ cum febre correpta sanguinis præterea profluvio laboraret, cui sistendo nullum prorsus remedium prodesset, cum lampadis sancti Viri oleo inuncta esset, protinus et sanguinis fluxus arecit et ab ea febris abscedit. Eodem lampadis oleo illita Hippolyta a Monto Rubiano, a tertiana febris; Paulus Bucius a Luco g, a febris continua; Gaspar Alexandrinus Campliensis, a sanguinis profluvio; Emidius Ruchi, nobilis Asculani filius, a pestilenti febre; Catharina, Joannis Pauli Bononiola filia, a comitiali morbo; Angelus Monteucius et Trojanus Gallus Auximensis h, ab hernia B. Viri intercessione liberantur. Ascianus, Vincentii Pilati filius, cum diu venerea lue contabisset, matris voto ad Seraphinum facto, protinus ea extersa, ad salutem adducitur. Tasia Cestinianensis, Sancti viri oleo inuncta, a calculorum morbo incolumis emergit. Lucia a Monte Alto paralytica, ad B. Viri sepulchrum Asculum delata, a paralyti dimittitur. Josephus puer, ad extremam usque membrorum ariditatem adductus, ad beati Viri sepulcrum ad salutem revocatur.

101 Cum sancti Viri corpus in alterum tumulum translatum fuisset, plerique prioris illius capsulæ segmenta sibi vindicantes, varia ex eorum pulvere sibi divinitus collata beneficia persensere; inter quos Censius Ortonensis, Scipio Barba ac Petrus Barba enumerantur, qui pestilenti febre laborantes, cum illius pulveris modicum cum aqua hausissent, eodem tempore incolumes redduntur. Quarta quoque Maria Joanna, Josephi Ballarini uxor Ortonensis, colico dolore acerbè cruciata, eodem pulvere hausto, convalescit.

102 Mariæ Campliensis debitores, ut ipsius molestia carerent, eam domi pugionibus aggredientes, plerisque eam ictibus confodere conantur; sed ea Seraphini opem post primum vulnus acceptum invocante, cæteri ictus casso vulnere in vestem tantum ac indusium perferuntur. Post hæc acceptum vulnus, quod lethale erat, sancti Viri oleo inunctum, brevi tempore curatur. Cæsar Mutinensis i, cum ob catapulariæ glandis vulnus, quod in ore acceperat, neque os aperire, neque cibo vesci posset; humano remedio destitutus, sepulcri B. Viri oleo inungitur, cujus virtute mox illi et os aperitur et vulnus brevi tempore sanatur.

103 Sexta porro ægrotorum classis eorum est, qui divina prorsus virtute sancti Viri suffragio e mortis faucibus eripiuntur. In hoc ordine prima est Catharina Nicolini a Marano k, trium anno-

rum filia, quæ, cum repentina morbi vi, sensibus omnibus destituta, propius ad interitum, quam ad vitam accederet; vix præfato lampadis oleo inuncta, oculos aperit, linguæ vinculum solvit atque intra quadrantis horæ spatium integre a morbo convalescit. Eodem oleo illita Maria Mucrarella, mortifere ægotans, cum nulla medicorum arte juvari posset, ac proinde ad vitæ occasum properaret, confestim in vitam et incolumitatem assurgit. Tertius quoque Joannes Baptista a Torciano, Firmani agri castello, morbo naturam superante, vitæ spe omnino destitutus, hujus olei unctione communitus, de morbo triumphat longiorisque vitæ cursum sortitur l.

104 Josephus Asculanus, lethali febre laborans, in eam vitæ desperationem inciderat, ut medicorum sententia jam illi funera pararentur. Quo tempore voto ad sanctum Virum de illius sepulchro venerando et argenteum caput offerendo concepto, hoc ipso temporis momento ab eo febris fugatur, capitis dolor, quo acerbè afflictabatur, abscedit, ac post breve tempus e lecto incolumis emergit. Maria a Julia Nova m, Hieronymi Dominici uxor, colica passione et calculorum morbo ad extremam usque vitæ metam adducta, cum exiguum habitus sancti Viri segmen sibi collo alligasset, invocato ipsius nomine, in vitam mox ac salutem vindicatur. Petri Sanctes Asculani vita propter sævientem acutæ ac pestilentis febris vim eo in discrimine versabatur, ut nulla ipsius sospitatis spes relicta esset; quo tempore, cum uxor cum tota familia Seraphini e cælo opem implorans, tabellam, beneficii testem, illius sepulcro appendendam spondidisset, mox ab ægroto sudor erumpens, febrem fugat, ægerque viribus brevi tempore recuperatis, electo surgit.

105 Maria Francisca puella, Rogerii Romoaldi filia, a B. P. Francisco precibus impetrata, cum boæ morbo ita ægotaret, ut de illius apud medicos salute actum esset, voto a matre pro ea ad Seraphinum nuncupato, ab eo apparente futura illi incolumitas annuntiatur. Julii Cæsaris Grifonelli, Præpositi ecclesiæ S. Jacobi urbis Asculanæ, salutis ita desperata erat, ut trium vel quatuor horarum a medicis illi vitæ spatium præscriberetur; quo tempore tota domus familia pro eo orante ac Seraphini suffragium implorante, cum is oblatum serici multitii præsegmen, quod sancti Viri corpus contigerat, sibi in sinu collocasset, hoc ipso temporis momento divina ita virtute recreatur, ut, febris abscedente, perfectam incolumitatem adeptus fuerit. Marocia, Petri Valentis conjux, et Bartholomæi Marinelli uxor, partus doloribus ita oppressæ, ut cum partu vitam profusuræ crederentur, sancti Viri cingulo præcinctæ, mortis periculum evadunt, ac fœtum sospites fundunt. Joannes Franciscus, cum in tertiam hecticæ febris speciem incidisset, concordi medicorum judicio neci adjudicatus, sancti Viri sepulcrum venerans, incolumis redditur. Joannes Escepius, cum morte collectans, cum aquam, in quam habitus sancti Viri particula immersa fuerat, hausisset, simul cum ea et corporis incolumitatem hausit.

106 Atque hæc quidem ac plurima alia Viri sanctus e cælo ægrotis beneficia præstitit, quæ

sola

Facto voto, lethalis febris, colus e calculorum morbus abscedunt; moribundus,

E m

puella desperata pluresque alii ab instanti morte liberantur.

F

A
S. Seraphini
meritis puel-
la aquis sub-
mersa, quæ
mortua cre-
ditur, ad
vitam revo-
catur.

sola Dei virtute tum ex ipsa curatione, tum ex curationis modo patrata fuisse constat. Verum, quod sequitur, omnem prorsus et curationis modum et naturæ ordinem excedit; nemo enim, soli rerum Conditori, qui animam in homine condidit, cum semel ea a corpore soluta fuerit, iterum ad corpus revocandi potestatem servatam esse ignorat, ipsa præsertim sacra Pagina teste, ac Salomonis (Sapientia cap. xvi, v. 13) ore contestante: « Tu es enim, Domine, qui vitæ et mortis habes potestatem et deducis ad portas mortis et reducis. Homo autem occidit quidem per malitiam, et, cum exierit spiritus, non re-vertetur nec revocabit animam, quæ recepta est. » Quo fit, ut, cum hic de puellæ anima a mortuis resuscitata agatur, hinc omne procul dubium arceatur, quin divinæ in eo omnipotentia opus nobis agnoscendum sit. Puella igitur Julii Marancii a Spintello, binos annos nata, quo tempore uterque parens domo aberat, in quandam profundæ ac foetidæ aquæ cisternam, nemine observante, dilabatur; aquæ tamen strepitu percepto, cum ex domesticis quidam eo festinasset, puellam in aquam demersam cernens, quid agat, ignorans, patrem, qui haud longe aberat, inquit, exclamat. Advolat pater, scalam postulat; cunctis vero mente percussis, jam a puellæ casu mediæ horæ pars effluerat, cum scala adfertur. Interea puella bis vel ter ex aquæ profundo in superficiem evecta, quo se extinctam et unda præfocam testabatur, ventre supino immobilis aquæ supernat: quo tempore e cisterna educta, cum omnibus prope modis, num etiamnum superstes esset tentata, nulla prorsus vitæ signa edoceret, quin potius atro vultus colore ac totius corporis tumore se extinctam omnium opinione proderet, velut mortua a parentibus lugetur. Filia erat parentibus unica, quamobrem, cum omnia parentes sibi humanæ artis remedia deperisse cernerent, communi consilio ad Seraphinum, cujus tunc ubique miracula prædicabantur, confugientes, filiæ ab eo multis lacrymis vitam postulant; voto precibus adjuncto, quod si eam redivivam reciperent, eam ad ipsius sepulchrum adducerent, atque, ipsius vestibus ad tumulum appensis, tabellam miraculi testem eidem ad perpetuum rei memoriam affigerent. Vix utraque parens votum conceptis verbis explicuerat, cum puella ad vivos revocatur, vultusque colore mutato, matrem appellat. Mox voces hominum in cælum præ gaudio exclamantium ac miraculum celebrantium efferuntur; Deoque ac sancto Viro gratiæ referuntur; parentibus post hæc promissa Seraphino vota exsolventibus n.

n
Charta, pa-
nis et rosa-
rium, a San-
cto variis do-
nata ægro-
tis sanant.

107 Præter enarrata hactenus miracula alia quædam indicanda sunt, quæ tum ægrotis, tum aliis sancti Viri opem postulantiis, e cælo patrata fuere. Virginia Tucia a Seraphino, adhuc inter vivos agente, Jesu nomen chartulæ impressum acceperat, cujus virtute cum a gravi quadam ægritudine liberata fuisset, eo post sancti Viri mortem innumeris propemodum ægrotis salutem contulit. Æneas Fastorius a Lauro, cum a Seraphino adhuc superstite panem, ad Lauram sororem ægrotantem deferendum, accepisset, eo Laura convalescens, et in frusta comminutum

plerisque ægrotis, post sancti Viri obitum, distribuens, iis incolumitatem conciliat. Alter quoque panis, Dianæ a Lauro a sancto Viro in humanis agente traditus, pleraque ejusmodi post ipsius mortem miracula præstat. Hoc quoque modo cum Seraphinus superstes Sophonissæ cuidam precariorum globulorum corollam tribuisset, pleraque ea post mortem miracula patrata fuere.

108 Alexander a Caretto, Asculani agri oppido, cum, repentina e cælo tempestate ingruente, triticum, quod in area expositum erat, ab inundationis periculo subducere non posset, vultu Asculum converso, Seraphinum rogat, ut suum illi triticum servet. Neque illius vacua divino beneficio oratio fuit; nam contiguis areis aquarum diluvio devastatis, ne pluvie quidem gutta Alexandri aream attigit. Petro Sardellæ fulloni pallium furto subreptum fuerat, qui, cum furem ignoraret, Seraphinum pro pallii restitutione orans, a sacerdote quodam urbis confessario pallium recipit. Laurentius Sciara, ex morbo insanus, cum post multos dementiae annos diem extremum absque rationis usu ac Sacramentis conclusurus esset, id Spinellus ægre ferens, Seraphino se voto obstringit, se ipsius sepulchrum veneraturum, dummodo tamdiu mentis incolumitatem ægro conferat, quoad Ecclesiæ Sacramentis frui queat; vix eo voto concepto, Laurentius ad mentem redit, Sacramentis potitur ac pie in Domino vitæ finem concludit o.

AUCTORE
Z. BOVERIO.

Ipsius ope
triticum ab
inundatione
servatur;
pallium a
fure restitui-
tur; et amen-
tia pellitur.

ANNOTATA.

- a Qui Italiae in territorio Asculano pagus est.
b Italiae in Marchia Anconitana ditione Pontificiæ oppidulum, 6 miliaribus ab Asculo in Ortum distans.
c Italiae in tractu, qui Ducatus Castrensis dicitur, in Ecclesiæ ditione oppidulum, portu in ora maris Tyrrheni insignitum.
d Camplum seu Camplium, parva regni Neapolitani in Aprutio Ulteriori episcopalis urbs.
e Episcopalis Aprutii Citerioris in regno Neapolitano civitas.
f Urbs olim Gallie Cisalpinæ, nunc excisa, ubi hodie burgus et monasterium S. Dalmatii in Pedemontio.
g Qui Italiae in territorio Asculano pagus est.
h Auximum seu Auximum, vulgo Osimo, urbs ditionis Pontificiæ in Marchia Anconitana.
i Italiae in Longobardia cognominis ducatus civitas.
k Italiae in Reipublicæ Venetæ ditione et in Foro-Julii provincia oppidulum.
l In Processuum Compendio alia 25 miracula, oleo lampadis ad B. Seraphini sepulchrum ardentis patrata, hoc modo leguntur. — Primum miraculum: Anno 1616 Doralix, renalibus doloribus graviter oppressa, ita ut nullo modo quiescere posset, frustra naturalibus remediis applicatis, tandem S. Seraphinum invocat et dicto oleo inuncta, statim sanatur. — Secundum: Anno 1618 Hyppolita, onus quoddam portans, brachii sinistri fracturam patitur, et, postquam brachium oleo illius

AUCTOR
Z. BOVERIO.

lampadis unxisset, fractura curata fuit. — *Tertium*: Anno 1615 Cassandra parotide cum febris tertiana duplici laborans oleo lampadis liberatur. — *Quartum*: Anno 1620 Joseph, filius dominæ Camillæ, uxoris quondam Antonii de Marano, porrigine per biennium oppressus, oleo lampadis perfecte mundatur. — *Quintum*: Anno 1620 Hypolyta, uxor Paschalis Bastiani de Monte-Rubiano, febris tertiana ac renalibus doloribus vexata, oleo lampadis sanatur. — *Sextum*: Anno 1621 illustris dominus Lucius Sterlich, angina pessime se habens, oleo lampadis pristinæ sanitati restituitur. — *Septimum*: Anno 1622 Domina Gineura, auricularibus doloribus graviter cruciata, oleo lampadis sanatur. — *Octavum*: Anno 1622 illustris domina Petronilla, uxor illustris domini Baltasaris Galbani, febris maligna per quindecim dies correpta, oleo lampadis liberatur. — *Nonum*: Anno 1623 Maria, Francisci Arconati Hispani militis uxor, febris maligna ad ultimum deducta, oleo lampadis sanatur. — *Decimum*: Eodem anno Francisca de Vulpianis, Tertiaria Ordinis S. Francisci, febris continua capitis dolore diu oppressa, oleo lampadis liberatur. — *Undecimum*: Eodem anno Tita Catharina, Joannis Pauli et dominæ Menicæ filia, morbo caduco ad triennium laborans, oleo lampadis sanatur. — *Duodecimum*: Anno 1620 Petrus Angellus Pellei, catarrali suffocatione oppressus, oleo lampadis liberatur. — *Decimumtertium*: Anno 1624 Petrus Montanus febris maligna cum pessimis symptomatibus tenetur et oleo lampadis sanatur. — *Decimumquartum*: Anno 1624 Leonida, uxor domini Carridi Carlini; tumore in medio palmæ manus per triennium laborans, oleo lampadis liberatur. — *Decimumquintum*: Eodem anno Maria Vochi, pluribus vulneribus a consanguineis graviter percussa et a medicis deplorata; oleo lampadis sanatur. — *Decimumsextum*: Eodem anno Gaspar Alexander Campliensis, hæmorrhagia trienniali graviter percussus, oleo lampadis liberatur. — *Decimumseptimum*: Eodem anno Theodora, Gabriëlis Campliensis uxor, ob anginam a medicis deplorata, oleo lampadis quamprimum liberatur. — *Decimumoctavum*: Dicto anno Drusilla, Domini Garulli uxor, prægnans, febris ac hæmorrhagia laborans, oleo lampadis sanitati restituitur. — *Decimumnonum*: Eodem anno domina Bradamanta, lepræ morbo per triennium vexata, oleo lampadis liberatur. — *Vigesimum*: Eodem etiam anno Mauritius Carlinus pedis usum, quem ob casum equi amiserat, oleo lampadis recuperat. — *Vigesimumprimum*: Dicto anno Eugenia, excellentis domini Angeli de Ophida filia, strumarum morbo per biennium oppressa, oleo lampadis sanatur. — *Vigesimumsecundum*: Eodem anno Maria, Joa. Baptistæ de Patrinone dicti filia, oculi tumescens doloribus per mensem cruciata, oleo lampadis liberatur. — *Vigesimumtertium*: Angelus Luciti, porrigine per totum caput ac faciem quatuor ultra viginti annos aspersus, oleo lampadis illico mundatur. — *Vigesimumquartum*: Puer dominæ Violanæ annorum duodecim, lapsus ab alto, sanguinem large evomit atque intus diruptus a medicis judicatus, oleo lampadis sanatur. — *Ultimum miraculum*: Anno 1624 Antonia, uxor domini

Justiniani, mortali ægritudine per viginti dies oppressa, oleo lampadis liberatur.

m Regni Neapolitani in Aprutio Ulteriori oppidum.

n Processuum, auctoritate Apostolica confectorum, Compendium hocce miraculum sic refert: Maria Maranci, puella trium annorum, in cisternam lapsa aquisque submersa, post horam innatare penitus exanimis visa est. Educta itaque domumque delata, frustra tentatum fuit remediis spiritum illius revocare, sed cum e naribus sanguis flueret ipsaque nullam respirationem ederet, ab omnibus uti mortua existimabatur; in hac rerum angustia monita fuit ejus genitrix, ut Servo Dei filiam commendaret, ideoque ejusdem ope implorata, illico filia matrem vocavit, omnesque, qui aderant, unanimiter asseruerunt, ipsam meritum Servi Dei ad vitam revocatam fuisse. Confirmant dictum miraculum testes 87.

o In citato Processuum Compendio sequentia miracula, quæ in Z. Boverii lucubratione desiderantur, reperi. — Primum: Henricus Massei acerbissimis cruciabatur laterum doloribus, sed implorato patrocinio Servi Dei, momento calculum eicit et perfectissime convaluit. — Secundum: Joannes Franciscus Cautus, ut sanctitatem Servi Dei probaret, frustulum ejusdem habitus pagina involutum energumene ostendit eandemque dixit esse cartam, qua ipsa in judicium vocabatur. Illa vero statim obstrepere cœpit, eundemque Cautum mendacem vocare, et una simul asseruit, in ea esse frustulum habitus Servi Dei, a quo veluti ab igne sævissime torquebatur. — Tertium: Hieronymus Santucci non exiguum olivarum copiam collegerat, ut easdem mulceret, sed, cum ob aquæ penuriam nigricantem colorem induxissent, ejus soror germana, quæ fratris indignationem timebat, sepulchrum Servi Dei protinus adiit, ibique implorato ejus auxilio, domum rediit, et ablutis iterum olivis, statim illæ colorem viridem denuo induerunt. Quod miraculo Servi Dei ab omnibus attributum fuit, nam color semel amissus nequit amplius olivis restitui.

— Quartum: Julius Cæsar Grifonellus, ardenti putridaque febris correptus, ab omnibus jam clamatus erat; admoto eidem frustulo multiti, quod corpori Servi Dei impositum fuerat, statim febris et morbus evanuit, admirantibus medicis, qui illum curaverant. — Quintum: Puella, duodecim aut quatuordecim annorum, a nativitate ita fuerat pedum usu destituta, ut nunquam incedere potuerit; delata tandem ad sepulchrum Servi Dei, eoque superimposita illico se in pedes erexit graduque facili incessit, demirantibus omnibus, qui in templo aderant, atque iteratis vocibus miraculo Servi Dei liberationem illius tribuentibus. — Sextum: Portiæ Seraphinæ filius erat, qui per plures annos ab ætate trium mensium sacro morbo frequenter opprimebatur; semel vero vehementer adeo correptus fuit, ut exanimis omnino videretur, ideoque Servo Dei filium suum flexis genibus ingentique fiducia commendavit, et statim ille, a morbo excitatus, lætus asseruit, se omnino convaluisse. — Septimum: Philippus a sancto Vito a nativitate usque ad ætatem quatuor annorum linguæ usu ita præ-

peditus

A peditus erat, ut nonnisi vocem quamdam indistinctam sive potius balatum more pecudum ederet. Ductus itaque ad sepulchrum Servi Dei ejusdemque tutelæ et patrocinio commendatus, eadem die sub vesperam adeo clare et distincte loqui cœpit, ut parentes in summam admirationem rapuerit. — *Octavum*: Apollonia puella quinque annorum a nativitate pedum usu omnino destituta erat; verum, ubi admota eidem fuit corona, quæ corpori Servi Dei imposita fuerat, statim illa in pedes se erexit expeditæque deinde ambulavit. — *Nonum*: Fabius Bernardini, oculorum lumine penitus orbatus, voto se obstrinxit, nudis pedibus sepulchrum Servi Dei adire, ut ipsius intercessione pristinam claritatem visus recuperaret. Elapsis ab hujusmodi prece octo horis, compos gratiæ factus fuit, deindeque lætus votum persolvit.

B

APPENDIX

Clemens XIII Papa B. Seraphinum in Sanctorum numerum refert.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Rationes, ob quas Seraphinus Sanctorum albo

Pretiosa illa super omne aurum et argentum, ac regnis ipsis et sedibus præoptanda sapientia; qua nimirum docemur, caduca omnia despicienda, et non quæ super terram, sed quæ sursum sunt, querere et sapere, tametsi nullam respuat indolem ac diversis hominum ingeniis æque se communicet, cœlestique charismata, quibus affluit, libentissime largiatur: in rudes tamen homines atque idiotas gaudet aliquando sese uberius effundere, ut seculi hujus sapientes, quos nempe scientia inflat, confundat ac de sapientia sua inaniter gloriantes humiliet. Idcirco fons veræ sapientiæ Verbum Dei Christus Jesus, qui revelare se dixit abscondita a constitutione mundi, exultans olim in Spiritu ad eum, cujus Unigenitus est, conversus: « Confiteor, » inquit, « tibi, Pater, Domine Rex cœli et terræ, quia » abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, » et revelasti ea parvulis. » Atque id quidem in Catholica Romana Ecclesia ab ejus exordio ad hanc usque diem semper videre licuit apparuitque luculenter, quam vere de sapientiæ Authore scriptum sit: « Et cum simplicibus sermocinatio » ejus. » Mirum vero in modum novissime, superiori scilicet sæculo, luculentissime perspectum fuit in beato Seraphino a Monte-Granario, ab Asculo denominato, Laico professo Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, qui rudis et literarum omnium expertus, cum neque legere nosset neque scribere, literatos

C

tamen ipsos atque eruditos longo post se intervallo reliquit, utpote qui ex libro illo scripto intus et foris, hoc est, Christo Jesu, docibilis Dei hauserat tantum cœlestis doctrinæ, ut inter præcipuos divini Præceptoris discipulos propter supereminentem scientiæ caritatem numerandus esse videatur.

2 Cum itaque pauper hic apud homines tam dives fuerit apud Deum gratia et virtutibus, atque ad majorem his laudem et celebritatem conciliandam evidens accesserit testimonium per miracula, quæ omnipotens Deus beati hujus Servi sui intercessione patrare dignatus est, Nos, nulla re prætermissa, quæ in tam gravi causa servari solet; de consilio et assensu venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non patriarcharum, archiepiscoporum et episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum, implorata iterum iterumque Dei ope, eundem beatum Seraphinum, utpote Civem cœlestis Hierusalem, publico in Ecclesia cultu prosequendum esse declaramus, et in Sanctorum numerum referendum decernimus.

3 Seraphinus in oppido Montis-Granarii Firmanae diocesis natus est anno Reparatae Salutis MDXL. Parentes habuit humiles quidem genere, sed honestos ac pios. In Baptismo nomen illi inditum Felix. Pia et sedula matris optimæ disciplina probe institutus, ab ineunte ætate proferre cœpit futuræ sanctitatis indicia. A puerorum oblectamentis et pravorum sodalium consuetudine alienus, nihil ferme puerile habuit præter innocentiam. Assiduus in templis erat, ac præterea ad intentius orandum loca sæpe abdita acquirebat. A villico, cui operam suam locaverat, demandata armenti custodia impedimento non erat, quin consueta pietatis officia diligentissime obiret. Secretiorem namque sylvarum solitudinem quaerens, ibi de genu fervidas apud Deum preces fundebat easdemque mox a brevi vespertina cœna diu multumque iterabat. Domum a fratre post parentis obitum revocatus, ut in cæmentaria arte sibi esset adjutor, atque ab effero, illius ingenio aspera quæque perpersus Felix, inhumani fratris convicia, verbera, mallei etiam crudeles ictus æquo diu atque invicto animo tulit. Neque vero fratris asperitas et laboriosæ artis exercitatio dimovere illum potuit ab eo, quod sibi proposuerat, ut tribus in hebdomadam diebus jejunaret, ac pia precatione animum fovebat per id maxime tempus, quod cæteri laborum socii reficiendo per cibum corpori dabant. Quam accepta Deo esset Servi sui pietas, insigni plane miraculo patefactum est. Quum enim Deiparæ Virginis, cujus se in fidem et clientelam tradiderat, sacram Lauretanam ædem inviseret, Potentiæ flumen ex aquarum redundantia intumescens, quod nemo sociorum trajicere ausus erat, ipse, obstupescens qui aderant, semel atque iterum sicco vestigio transivit.

4 Ex audita lectione de divini judicii severitate tanto motu ac terrore percussus est, ut de vita heremitica cogitaret. Sed meliore deinde consilio rigidum Capuccinorum Institutum statuit amplecti, quod quidem non sine iteratis precibus et lacrymis tandem obtinuit. Voti compos,

Seraphini

D

adscribendus sit, breviter edicuntur.

E

Ipsius natali solum ac tempus, parentes, pia pueritia et adolescentia:

F

in Ordine FF. Minorum Capuccinorum professio:

A Seraphini nomine assumpto, in tyrocinio ita se gessit, ut, peracto anno probationis, in sacrum illum Ordinem cooptaretur omnium suffragiis. Novum inde atque ardentius perfectionis evangelicæ studium in ejus pectore efferebat. Itaque severioris illius instituti leges omnes, quamdiu vixit, ita observavit, ut diligentiam mirarentur omnes, pauci admodum imitari se posse confiderent. Benignus erga omnes, lenis, affabilis; superioribus vero ita obsequens ac dicto audiens erat, nullum ut munus, quantumvis arduum ac laboris plenum defugeret, nihil cunctaretur, nihil perquireret, in id unum intentus, scilicet ut imperata quæ fuerant, ea sequeretur.

paupertas : vitæ innocentia : famæ et reverentia sanctæ Communionis : assidua oratio :

5 Paupertatem vero ita adamavit, ut ab iis etiam, quibus carere vix possumus, abstinere. Cellulam perpetuo habitavit obscuram, humilem, squallidam, duro lectulo, vili scamno, nulla suppellectili instructam. Vestis illi nonnisi obsoleta ac detrita : eadem et in cæteris rebus, quæ corpori operiendo deserviunt, extrema paupertas. Jam vero ea erat vitæ innocentia, ut nullo se unquam crimine obstrinxerit, quin etiam a levibus quoque noxis abstinuerit, ita ut in sacra Exomolesi nihil ferme, quod expiandum esset, afferret. Quidquid enim voluntati Dei consentaneum non esset, non modo cogitare, sed ne audire quidem fas esse ducebat. Diebus fere singulis Eucharistico se pane reficere et Sacrificiis, quotquot poterat, adesse ac administrare, protensis in formam crucis manibus solemne habuit. Inexplebile orationis erat studium, ut diurnas plerumque ac nocturnas horas in ea consumeret. Cæterum, excepto trium dumtaxat horarum spatium, quod quieti corporis negare non poterat, reliquum tempus omne vel rerum divinarum contemplationi, vel piis precationibus impendebat.

eximia in Deum et proximum charitas : martyrii desiderium : in pauperes misericordia :

6 Quum in re qualibet aliquod Dei vestigium agnosceret, inde fiebat, ut, ubi esset, quidquid ageret, ad contemplationem rerum cælestium facile raperetur, atque tum etiam oraret, cum aliud agere videbatur. De Christi Domini cruciatibus quotidiana meditatio ita animum afficiebat ut de ea sine lacrymis nec cogitare, nec loqui, nec audire loquentem posset. Tanta in Deum caritate ferebatur, ut pro illius gloria mortem optare vehementer optaret. Itaque superiorem supplex adiit, a quo potestas sibi fieret, in regiones se barbaras conferendi, ut incensam apud eas martyrii sitim expleret. Caritati erga Deum gemina erat et erga proximos caritas. Quocirca errantes corrigere, avocare a vitiis, ad virtutem impellere, qua monitis, qua precibus, qua etiam objurgationibus conabatur. Nec vero frustra. Multi enim a perdita vivendi ratione ad bonam frugem redacti, multi a sæculi vanitate et mundi periculis ad securius religiosæ vitæ institutum illius opera traducti sunt. Aleas et ludentium manibus non semel extorsit. Intestina atque inveterata inter Aesculanos cives odia et dissidia, homo ut erat humili loco, nullis literis, professione laicus, extinxit : tantum illi auctoritatis a sanctitate perspecta. De miseratione ejus in pauperes atque egenos illud vere dici potest, quod ore pallente, jejuniis, fame torquebatur aliena, ita quidem ut aliorum memor, immemor sui, dimi-

dio in diem pane victitans; quod reliquum erat, cum integro fere obsonio in pauperes erogaret. Quin etiam eo processit, ut in quadam annonæ difficultate ex illo ipso dimidio pane alteram adhuc partem detraheret qua esurientibus quoquomodo poterat, subveniret. Contigit aliquando, ut, a præside reprehensus, quod pro numero pauperum pane non suffecturo, olera ex horto distribuisset, bono illum animo esse juberet : neque propterea enim defuturam religiosæ familiæ olerum copiam, quæ satis foret. Quod quidem eventu non caruit. Succis enim pridie germinibus, alia subinde mane satis abundeque succrescere conspiciebantur. Illud autem mirandum magis, quod, quum horti pars quædam exigua eidem a præside peculiariter in usum pauperum attributa esset, plus ea fructuum, quam reliquæ, tametsi longe majores et multo diligentius excultæ partes, afferret.

7 Neque vero in uno aut altero calamitatis genere Seraphini misericors indoles se continebat. Carceribus enim detentos invisere, sedulo ad patientiam hortari, et, quidquid solatii posset, afferre consueverat. Mœrentes præterea solari suaviter, ærumnis pressos in spem erigere, agris inservire; assidere lectulo, bene monere, vilissima quæque ad eos sublevandos ministeria obire, hæc illi dulcis cura jucundaque exercitatio. Jam vero, qui tam leni et benigno erga alios ingenio erat, juvat nunc videre, quam durus atque acerbus in sese fuerit. Asperis contextum setis cilicium, velut alteram vestem, quam nunquam exueret, ad nudam carnem perpetuo adhibuit. Confecto e clavorum acuminibus flagro utebatur ad quotidianam corporis lanienam, qua fiebat, ut copiosus e laceris membris sanguis deflueret. Sandaliis inferre omni ex parte detritis, cum nudi pedes relinquerentur, pellis nonnumquam dirumpebatur; cui ille malo, dum acu diruptam pellem consuit, acriori longe malo ac dolore medicinam faciebat. Fuit aliquando, cum noctes ipsas insomnes traduceret, cæterum brevissimam illam, quam supra diximus, trium tantummodo horarum quietem non aliter fessis membris, quam vel sedens, vel capite ad scamnum reclinato indulgebat.

8 Diris ejusmodi cruciatibus abstinendam addidit singularem, crebra et longa sui Ordinis jejunia servare, quasi loco ille deliciarum habuisset. Itaque illud adjecit, ut exigua etiam vespertina refectio perpetuo abstinere et tres hebdomadæ dies pane dumtaxat et aqua transigeret; quod quidem inedia genus jam inde ab adolescentia tolerare consueverat. Reliquis autem diebus ad partem panis exiguum nihil obsonii adhibebat, unica eademque insuavi, quæque sociis etiam pridie superfuisset cinere nonnumquam conspersa, pulte contentus. Atque inde ortum habuisse censendus est malus ille habitus corporis, ex quo fiebat, ut sanguinem mingere. Inter has macerati corporis asperitates, adjuncta præsertim oculorum custodia, securior indies et vividior castitas efflorescebat, quam nulla unquam labe inquinatam, nullaque vel raro admodum ut fertur, corporis aut mentis pugna tentam servavit.

D

In omnes misericors, in se ipsam vere semper severus :

E

F

ipsum abstinencia et castitas :

A
mira humi-
litas: singu-
laris patien-
tia.

9 Jam vero, si castimoniam custos est humilitas, hæc in eo tam alte radices egerat, ut, quamvis alieno iudicio Sanctus, scelestissimus omnium ac nequissimus esset suo. Laudis humanam fugitans, contemptus sui appetens quam qui maxime. Cujus quidem rei hæc duo perridicula sint argumento. Prandere aliquando jussus apud nobilem civem, alias ab Asculano episcopo Cardinali invitatus; utrobique ita se gessit, ut ludum et risum, tamquam incompertus et rusticus, de se præberet. Ibi enim ad liquidam pulvis esum fuscina usus est; hic ovum sorbens de industria in barbam effudit. Patientia porro in eo admirabilis plane fuit tum in fratris, quæ dicta sunt, verberibus et conviciis, tum in iis pene quotidianis mulctis ac pœnis ferendis, quæ a religiosis præsidibus infligi solebant. Ab aliis enim ob ingenii tarditatem duriter, ne dicam immaniter, ab aliis ad experimentum virtutis severe ac rigide multabatur. Atque hæc quidem initio turbarunt Hominem; sed, implorata postea Dei ope confirmatus, aspera quæque ita ferebat, ut ea beneficii loco duceret, et manus pedesque illis, qui quoquomodo multassent, osculareretur.

B
qua homi-
num injurias
dæmonisque
vexationes
fert.

10 Par fuit in eo lenitas et mansuetudo, qua illatas sive ab externis, sive a domesticis etiam injurias æquissimo animo tulit: impacta a nequissimo homine alapa, apprehensa a domestico per contumeliam barba, atque aliquot pilis evulsis, nullum omnino Seraphinus perturbati animi signum dedit. Sed illud longe præclarior. Cum enim protervus quidam atque impudens mali dæmonis instinctu nudum illius caput plumbea lamina tam graviter percussisset, ut Servus Dei præ dolore animo linqueretur, ac pene exanimis humi procumberet, statim ac redditus sibi fuit, ridenti vultu ac lenissimis verbis percussori, quasi optime de se merito, fausta illi omnia a Domino precatus est. Ad injurias hominum accessit et alia a dæmone haud minus dira vexatio. Modo enim protrahere pedibus, dum ille oraret, modo sublime elatum conari ad terram alidere, modo sævissimis plagis ægrum illius et confectum corpus male multare consueverat. Quas tamen ille molestias ac terribissimas infestationes ita despiciebat, ut adversarii nequissimi increparet ignaviam atque ad sæviendum acrius acueret. Qua quidem animi magnitudine dæmon adeo victus et fractus est, ut ejus deinde præsentiam ipsam reformidaret atque ab obsessis corporibus, eo adventante, diffugeret.

C
Vaticiniis,
secretorum
cognitione et
sanandi vir-
tute claret.

11 Tantam virtutum præstantiam cœlestibus donis Deus inornatam esse noluit; itaque Servum suum superno lumine, quo futura prædicaret et cordium secreta penetraret, plurimis etiam raptibus ac mentis ab usu sensuum alienationibus insignivit. Pluribus quoque etiam gravissimis morbis laborantibus, adhibito a Seraphino sanctissimo Crucis signo, sanitas restituta fuit. Quocirca confluentium ægrorum ad Montis-Granarii cœnobium tanta erat multitudo, ut in iis fausta precatione sanandis non semel dies tota Seraphino abiret. Accedebat e tumultuosa gentium frequentia cœnobitis illis molestia non levis. Itaque parum abiit, quin præses factam Servo Dei potestatem divinitus patranda

prodigia ex obedientia coerceret. Sed ad vitandam molestiam satis visum est, si Seraphinus in Asculi cœnobium demigraret. Tam multis igitur ac tam præclaris virtutibus ac donis cœlestibus cumulatus, apud omnes non vulgares modo, sed etiam summos ac præstantes viros sanctitatis nomen et famam adeptus est. Illum consulere, illius se precibus commendare, incedenti per viam non solum deosculari vestes, sed etiam præscindere.

12 Sed jam dies aderat, qua sanctitas tam excellens aliis longe illustrioribus in celo honoribus decoraretur. Gravem pectoris affectionem e corporis maceratione contractam, qua quodam veluti jaculo confodiebatur, diu ille dissimulaverat. Sed, cum magis magisque ingravesceret, optatissimam sibi ex ea mortem instare, superno etiam lumine intelligens, postulavit, ut sanctissimam Eucharistiam Viatico muniretur. Abnuentibus medicis et sodales, quod morbi gravitas nondum se prodebat, præsertim cum æger nec ureretur febrim, nec lectulo decumbere cogere; sed iteratis precibus obsisti non potuit. Sanctissimum igitur Christi Corpus allatum est; quod quidem quo ille animi sensu, quo amoris æstu perceperit, angeli magis, quam homines, intelligere potuerunt. Postulat subinde, ut Oleo sacro inungatur. Quod pariter cum præproperum Fratris videretur, affirmat ille, quod in præsens negligenter, satis festinanter paulo post omnino facturos. Itaque post fervidas per horam de genu in lectulo fusas preces, sublatis ad cœlum oculis, Deum obsecrat, ut quandoquidem sodales se loquentem non audiebant, divinis ipsius vocibus auscultantes sanctum ad se Oleum afferrent. Precationem hanc deliquium animi statim secutum est cum pallore vultus alisque defecturæ mox vitæ signis, quibus videlicet sodales admoniti, expetita illum unctione propemodum munierunt. Itaque ad Servi Dei solatium cum nihil restaret aliud, placido vultu in conventu sui Ordinis civitatis Asculi sanctissimam Deo animam reddidit.

D
Sacro Viatico
quod, morti
se proximum
sciens, petierat,
munus
moritur

13 Porro cœnobiai custos veritus (quod assolet in Sanctorum Hominum funere) tumultuosam confluentis populi multitudinem, nullo edito campani æris signo, Servi Dei pretiosam mortem oculere cogitarat tamdiu, dum justa illi solemnitas de more persolverentur. Sed divinitus factum est, ut puerorum voce per urbem Seraphini obitus vulgaretur. Quod cives cum audivissent, ad cœnobium omnes accurrere, Servi Dei corpus exosculari, vestes tertio atque iterum superinductas præscindere, pilos auferre, præcedere ungues, quin etiam nec corpori parcere, nisi adhibitis decem custodibus cautum esset, ne sanctum cadaver ab imprudenti multitudine discerperetur. Venerationem auxit non mediocre suavissimus odor, quem molle ac flexibile corpus efflabat, donec lignea capsula holoserico intus convestita inclusum peculiari tumultu, senioribus urbis ita jubentibus, mandatum fuit. Memoriam, quam moriens reliquit sui nominis sempiternam, statim testata sunt quam plures ejus imagines tum impressæ, tum pictæ ac duæ potissimum, quarum altera in ædibus Magistratus,

E
et miraculis
illustratur.
F

tus,

A tus, altera ad tumulum, quod ea ætate licebat, posita fuit. Concursus inde ad sepulchrum non a propinquis modo, sed etiam a dissitis locis augebat indies, prout nova inde, invocato Servi Dei nomine, beneficia impertita populorum frequentiam excitabant, ita quidem ut, cum votivis tabellis in pariete spatium deficeret, auferendæ fuerint veteres, ut novis fieret locus.

Ad ipsius sepulchrum, annuente Paulo V. Papa lampas accenditur, et pro cultu impetrando processus instruuntur.

a

14 Anno deinde Domini mdcx Asculanorum civium precibus piæ memoriæ Paulus V a, prædecessor noster, annuit, ut ad beati Viri sepulchrum accensa lampas venerationis publicæ testis esset perpetua. Civium pietatem æquavit sedulitas præsulis Asculani in cognitione causæ super fama sanctitatis, virtutibus et miraculis Servi Dei. Cum igitur Processum, quem informativum vocant, explevisset, res in tunc existentium S. R. E. Cardinalium Congregatione, sacris Ritibus præposita, delata fuit, ac ad trutinam revocata, atque, ut ea ferebant tempora, die vii Junii mdcxxv impertita fuit facultas specialiter causam inquirendi. Itaque auctoritate Apostolica nova causæ cognitio instituta atque in Acta relata, siluit tamen ad annum usque mdcxiv. Sed quum ex decretis a ven. mem. Innocentio XI, etiam prædecessore nostro, confirmatis, ad proseguendam rem necessaria esset nova resumendæ causæ commissio, non ante id obtineri contigit, quam sub recol. mem. Clemente XI b, pariter prædecessore nostro, ad annum mdcxxii. Probato deinde cultu, qui, Pontifice annuente, beato Viro exhibitus fuerat, et casu excepto a Decretis recol. mem. Urbani VIII c, itidem prædecessoris nostri, tandem fel. recor. Benedictus XIII d, similiter prædecessor noster, anno mdcxxvi peculiari Cardinalium, qui sacris Ritibus præsumt, Congregationi negotium dedit, ut de Servi Dei virtutibus examen instituerent.

b

c

d

Benedictus XIII Papa sacrum ipsius corpus transferri ipsiusque festum celebrari concedit.

C

15 Inter hæc ab eodem Pontifice, mense Augusto illius anni, facultas concessa est, ut Seraphini corpus a veteri sacello ad alterum recens extractum, ad ejus honorem proprie dicatum, publice transferretur. Sed anno demum mdcxxxix auctior fuit et Servo Dei cultus et cultoribus ejus lætitia; tunc scilicet, quum laudatus Pontifex benigne indulsit, ut ab universo Ordine Minorum sancti Francisci atque a clero præterea tum civitatis et diocesis Asculanæ, tum oppidi Montis-Granarii Officium sub ritu duplici quotannis recitaretur et Missa ad honorem beati Viri celebraretur die xii Octobris, die scilicet, qua ejusdem fortunati obitus annua memoria recurrebat.

Miraculis quæ post indultam Beato venerationem patrata erant, approbata, a Clemente XIII ejus canonizatio decernitur.

16 Jussu deinde Clementis XII e, itidem prædecessoris nostri, qui, Benedicto prædecessore vita functo, proxime successerat, a peculiari, quem diximus, Cardinalium consensu beati Seraphini virtutum inquisitio ad Ordinariam sacrorum Rituum Congregationem revocata cum probationibus, ut aiunt, directis, inniteretur, tandem factum est, ut ratæ haberentur ac probarentur. Absoluta denique inquisitione, seu Processu Apostolico super miraculis, post indultam B. Seraphino venerationem a Deo patratis, et compta die xvii Septembris mdcclxiii Processus validitate in ordinaria sacrorum Rituum Con-

gregatione, cujus decretum Nos die xxv ejusdem mensis confirmavimus; subinde miraculis ipsis in Congregatione antepreparatoria diei xxvii Novembris mdcclxiv examinatis, atque iterum in præparatoria Congregatione die ix Junii mdcclxv. Postremo vero in generalibus Comitibus, coram nobis xxviii Januarii anni proxime exacti, ut moris est, perpensis atque discussis, duo ex illis in tertio genere ix Martii ejusdem anni (ad quam usque diem divinam opem imploraturi Decretum distulimus) rite approbavimus. Primum nempe instantaneæ sanationis Januarii Rannali a pessimo ulceroso tumore sub sinistram axillam, quo per plures jam menses conflictatus, frustrata diu chirurgorum industria, nonnisi ferro aut igne curari posse videbatur. Alterum vero perfectæ sanationis a paralyti sinistræ manus, qua correptus fuerat Ugo-Antonius Carletti, dum septuagesimum quartum ageret ætatis annum, quod naturæ vi seu humanæ artis ope nequaquam assequi potuisset. His itaque duobus miraculis cognitis et approbatis, illud definiendum supererat, an ad solemnem beati Viri Canonizationem rite procedi posset, quod cum universi Patres unanimi suffragio assererent, Nos Sancti Spiritus tum propriis, tum aliorum precibus implorato lumine, die xii Octobris proxime præteriti Decretum in eandem sententiam edidimus.

17 Cumque dilecti Filii civitatis nostræ Asculanæ Magistratus et incolæ ac religiosissimus Ordo dictorum Fratrum sancti Francisci Capucinatorum nuncupatorum enixis precibus a Nobis postularent, ut decretam beati Viri canonizationem tandem exequeremur, Nos, ut in hoc gravissimo negotio juxta præscriptam a prædecessoribus nostris agendi normam procederemus, universi primum Collegii eorumdem venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium in consistorio secreto die xxvii Aprilis proxime elapsi coram Nobis congregatorum sententiam atque consilium exquisivimus. Quibus post auditam a Nobis gestorum seriem et beati præclara merita ad legitimam causæ hujus absolutionem una voce Nos adhortantibus non viciniore modo, sed remotiores per Italiam venerabiles fratres archiepiscopos et episcopos monendos curavimus, ut ad urbem sese conferrent, et Nobis de beati Seraphini, necnon beatorum Joannis Cantii f, Josephi Calasantii a Matre Dei g, Josephi a Cupertino h, Hieronymi Æmiliani et Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal i solemnii Canonizatione deliberantibus, consiliorum etiam suorum suffragia, prout spiritus Dei ipsis suggessisset, exponerent.

18 Ut autem præclaræ beati Seraphini virtutes et probata miracula necnon in totius causæ discussione adhibita cautiones neminem lateant, indicto prius publico consistorio coram Nobis universoque ecclesiasticorum Ordinum et collegiorum consensu mandavimus inibi, a dilecto filio Josepho Ascevolini, nostræ consistorialis aulæ advocato, virtutes et miracula beati Seraphini oretenus palam exponi; integrum quoque et exactum eorumdem compendium ex authenticis documentis fideliter collectum typisque im-

D

E

qui in publico consistorio,

F

*f g
h
i*

plurium archiepiscoporum episcoporumque consilio exquisito,

pressum

A pressum, omnibus suffragium laturis, exhibendum curavimus. Demum convocatos die x labentis mensis Julii in consistorio semipublico præfatos S. R. E. Cardinales, necnon patriarchas, archiepiscopos et episcopos, qui jam in Urbem convenerant, ab iis quasivimus, an ad beati Seraphini canonizationem deveniendum esse censerent. Ipsi vero uno omnes ore pluribus gravibusque rationibus in affirmativam sententiam ire comperti sunt. Nosque a dilectis quoque filiis Apostolicæ Sedis notariis publica instrumenta confici, ac præterea suffragiorum ipsorum exempla a singulis subscripta, in tabularium Ecclesiæ Romanæ referri mandavimus.

16 Julii anno
1767 illam
perficit.

B 19 Reliquum erat, ut a Patre luminum quid ei placitum esset, edoceremur. Indicto propterea per totam Urbem triduo jejunio, in tribus patriarchalibus basilicis sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum publicè adorandum exponi mandavimus, omnibusque Christi fidelibus, vere pœnitentibus et confessis sacraque Communione reffectis, unam saltem ex dictis basilicis visitantibus atque in ea ad implorandam in tanto negotio divinam opem orantibus, plenariam peccatorum indulgentiam elargiti fuimus. Humillimas quoque nostras et diuturnas fudimus omnipotentî Deo preces, donec hac die beatissimæ Mariæ Virgini de Monte Carmelo sacra, ad quam scilicet, cum omnipotentî Deo placuit, Nos immerentes ad beati Petri Cathedram evehere, solemnia coronationis nostræ distulimus; generalis supplicationis ritu ad basilicam S. Petri in Vaticano, ut moris est, procedentes, una cum omnibus prædictis cæterisque, Romanæ Curiæ et nostræ aulæ prælatis, universoque clero Sæculari et Regulari, et frequentissimo populo divinam opem invocantibus, auditis iterum per dilectum filium nostrum Carolum, tituli Sancti Clementis S. R. E. presbyterum Cardinalem Rezzonico nuncupatum ejusdem S. R. E. Camerarium; postulationum pro Canonizatione impetranda procuratorem, enixis precibus, post sacros Hymnos, Litanias aliasque preces de more decantatas ad laudem et gloriam Sanctæ et individuæ Trinitatis, ad fidei Catholicæ exaltationem et Christianæ religionis augmentum, autoritate Domini Nostri Jesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, de præmissorum omnium venerabilium Fratrum nostrorum consilio et assensu prædictum Seraphinum a Monte-Granario ab Asculo denominatum, laicum Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum expresse professum, de cujus vita pie sancteque traducta et de virtutibus in gradu heroïco ac miraculis, ejus intercessione a Domino patris, plenissime constabat et constat, Sanctum esse, definiendo pronuntiavimus, et pro Sancto, ab omnibus habendum atque colendum, ediximus in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, omnibusque Christi fidelibus, qui singulis annis die xii Octobris vere pœnitentes et confessi Ecclesiam conventus dicti Ordinis in civitate Asculana, ubi ipsius Sancti corpus religiose asservatur, devotè visitaverint, septem annos, et totidem quadragenas de injunctis eis vel alias debitis pœnitentiis eadem autoritate in perpetuum misericorditer relaxamus.

C Denique in obsequium omnipotentis Dei decantato laudis et confessionis Hymno, incruentam salutis nostræ Hostiam ad altare confessionis beatissimi Petri in spiritu humilitatis obtulimus cum commemoratione ipsius sancti Seraphini, necnon sanctorum Joannis Cantii, Josephi Calasancii a Matre Dei, Josephi a Cupertino, Hieronymi Æmiliani et Joannæ Francisæ Fremiot de Chantal, quos pariter Sanctorum Albo rite adscripsimus, omnibusque, qui aderant plenariam peccatorum indulgentiam elargiti fuimus.

D 20 Quum autem gratias omnipotentî Deo egimus, quod inter cætera Nobis, quamvis immerentibus, collata beneficia illud etiam datum fuerit, ut beatum Seraphinum Sanctorum numero adscriptum definiremus, gavisî pariter fuimus in Domino, eique benediximus, qui, Ecclesiam suam perpetua defensione custodiens, manifeste ostendit e quolibet personarum ordine, Sanctos exoriri perfectionis eximiam, eorumque præclaris subinde propositis Christianæ fidei cultores admonet, ut imitari non pigeat, quod celebrare delectat. Quoniam vero post prælatam a Nobis, ut præfertur, hujusmodi canonizationis et adscriptionis sententiam ab eodem Carolo Cardinale et procuratore nobis humiliter supplicatum fuit ut super præmissis omnibus Apostolicas literas perpetuo valituras edere dignaremur; Nos justissimæ petitioni annuentes præsentium literarum tenore atque ex certa scientia et Apostolicæ auctoritatis nostræ plenitudine omnia et singula præmissa confirmamus, roboramus atque iterum sancimus ac decernimus, universæque Ecclesiæ denunciamus; mandantes ut earumdem præsentium transumptis sive exemplis etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis et sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si exhibitæ forent vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCCCLXVII decimo septimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri anno decimo.

Deoque de
hoc beneficio
gratias
egit.

✠ EGO CLEMENS CATHOLICÆ
ECCLESIAE EPISCOPUS.

- † Ego C. A. Episcopus Ostien. et Velitern. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.
- † Ego F. M. Episcopus Portuen. et S. Rufinæ Card. Lantes.
- † Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.
- † Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboraensis S. R. E. Vicecancellarius.
- † Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.

† Ego

- A † Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stupanius. † Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli. D
- † Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius. † Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.
- † Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in capite Presbyter Cardinalis de Rubeis. † Ego A. Sanctorum Viti et Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.
- † Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli. † Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.
- † Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius. † Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.
- † Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi. † Ego B. Sanctorum Cosmæ et Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.
- † Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus. C. Card. Pro-Datarius, A. Card. Nigronus.
- † Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.
- † Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.
- † Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.
- † Ego J. C. Tit. SS. Johannis et Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.
- B † Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.
- † Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.
- † Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.
- † Ego V. Tit. Sancti Callixti Presbyter Card. Paraccianus.
- † Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.
- † Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.
- † Ego N. Sancti Eustachii Diaconus Card. Corsinius.
- † Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.
- † Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.
- † Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.
- C † Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

REGISTRATA IN SECRETARIA BREVIUM.

ANNOTATA.

a *Petri Cathedram anno 1605, cui anno 1621 Gregorius XV successit.*b *Romanum Pontificatum anno 1700 addit, anno vero 1721 ex hac vita migravit.*c *Supremum Pontificatus fastigium anno 1623 ascendit, obiit anno 1644.*d *Ecclesiæ gubernacula ab anno 1724 usque ad Incarnati Verbi annum 1730 tenuit.*e *Romanam Sedem ab anno 1730 usque ad annum 1740 tenuit.*f *Colitur xx Octobris.*g *Ipsius festus dies xxvii Augusti celebratur, hujusque Acta in Operis nostri Supplemento tractabuntur.*h *Hujus Acta ad diem xviii Septembris, quo colitur, in nostro Opere edita sunt.*i *De hisce duobus Sanctis in Operis nostri Supplemento ad diem xx Julii et xxi Augusti, quibus coluntur, agetur.* F